BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

KENNETH ROYCE

Autorul romanelor de mare succes: **UMBRE, IEŞIREA DIN ÎNCERCUIRE, FIUL AMBASADORULUI, TELECOMANDA, ÎNCHISOAREA, TEREN EXPERIMENTAL** – traduse în 18 limbi.

PE URMELE LUI IUDA

Kenneth Royce

PE URMELE LUI IUDA

V.1.0

Traducere: CRISTINA GEORGESCU

KENNETH ROYCE
THE JUDAS TRAIL
Editura LIDER
1998

1

Veida Ash şedea pe bancheta din spate a limuzinei. În liniştea şi întunericul nopţii, o vagă ameninţare plutea în norii cenuşii de fum, scoşi de cele două ţevi de eşapament. Maşina era suficient de spaţioasă şi Veida îşi puse hainele cu uşurinţă la lumina din interior. Geamul opac dintre ea şi şofer o proteja de privirile indiscrete. După ce îşi schimbă lenjeria de corp, îşi trase în fugă nişte ciorapi eleganţi pe picioarele sale frumoase pe care şi le vârî într-o pereche de pantofi scumpi, îmbrăcă o fustă şi un pulover şi făcu o legătură cu hainele de la închisoare. Acordă ceva mai multă atenţie machiajului şi în final îşi puse o perucă brunetă cu şuviţe cenuşii, apoi îşi fixă cu atenţie nişte lentile de contact pentru a-şi schimba culoarea ochilor. Când termină toate preparativele, vorbi în interfon, geamul se lăsă şi ea îi întinse şoferului pachetul cu hainele vechi, care coborî lăsând portiera deschisă şi se îndreptă spre marginea drumului de ţară.

În ciuda frigului, Veida deschise geamul şi îl urmări cu privirea pe şofer cum aruncă legătura de haine într-o râpă la marginea drumului. Nu văzu cât de mult s-a rostogolit, dar după un timp auzi zgomotul pe care-l produsese în cădere. Va fi găsită, fireşte şi ea îşi dorea acest lucru pentru a-i sfida astfel pe cei care erau suficient de proşti să creadă că o puteau ţine închisă la infinit. Nu conta decât faptul că ultima legătură cu închisoarea fusese ruptă.

Şoferul, un bărbat solid, în uniformă gri-închis, urcă la volan fără să-i arunce nici măcar o privire lui Veida, care şedea acum confortabil, turnându-şi un pahar de whisky tare de malţ şi gândindu-se că toate merseseră strună. Sincronizarea constituia una dintre specialităţile ei. Nu ieşise încă din pădure; nu încă. Dar se simţea bine; urâse capitolul închisoare.

Făcu o ultimă verificare la lumina slabă din interior înainte de a-i spune şoferului să pornească. Cu cât va ieşi mai repede din Yorkshire, cu atât mai bine; nu se va simţi deloc în siguranţă până atunci şi, chiar şi atunci, va trebui să fie atentă. Până una-alta, închisoarea se afla la doar douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. Continuară drumul către nord.

Băutura tare o ajută să se relaxeze, dar nu până într-atât încât să devină imprudentă; nu făcuse niciodată o asemenea greşeală

şi nu asta o vârâse la închisoare. Ştia că apariţia unui Rolls Royce pe un drum îngust de ţară nu este un lucru obişnuit, dar nu s-ar fi putut schimba atât de uşor pe o autostradă sau pe o şosea principală, iar blocajele riscau să fie mai dese. Până atunci se opriseră o singură dată, timp în care ea se întinsese pe jos, cu arma în mână, sperând că nu va trebui să o folosească. Dar o limuzină Rolls Royce cu şofer fusese un şiretlic bun. Puţin probabil că i-ar fi înşelat pe cei ce o căutau, dar era perfect convingător pentru poliţiştii care nu ştiau prea bine de ce fuseseră mobilizaţi.

Veida ridică receptorul şi formă un număr. De-abia terminase de tastat, când o voce groasă de femeie răspunse tărăgănat, ca toţi cei din sudul Americii.

— Mda, ce vrei?

— Franny Jopena?

— Cine întreabă?

Apoi:

— Englezoaica?

— Vorbeşti de la un digital?

— A, acum ştiu cine eşti. La naiba, nu, de la un analogic. Ai format greşit, iubito.

— Atunci dă-mi celălalt număr, tâmpito! N-am chef să-mi asculte convorbirile cei de la FBI sau MI5.

Veida notă numărul, care veni însoţit de o largă gamă de explicaţii suplimentare şi observaţia că ea avea deja acest număr. Franny o înştiinţă că nu-i place să i se spună tâmpito, însă Veida rămase insensibilă la protestele ei şi-i spuse:

— Te sun din nou peste o jumătate de oră.

Se lăsă din nou pe spetează, îngândurată. Era tulburată fiindcă ştia că Franny are dreptate. Avea, într-adevăr, numărul şi făcuse o primă greşeală. Nu era prea dornică să aibă de-a face cu o americancă, dar trebuia totuşi s-o întâlnească. Franny avea însă calităţile care îi erau ei necesare şi era poliţist în New Orleans – un poliţist care scăpase de închisoare după ce îşi omorâse un camarad. Veida formă al doilea număr.

— Lee Valdares. Tu eşti, Veida?

— Eşti la un digital?

— Crezi că sunt tâmpită?! Sigur că sunt la un digital. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Scuză-mă, Lee, dar mai adineauri am avut un conflict cu un compatriot de-al vostru care nu a fost atât de precaut. Da, Veida sunt. Bună!

— Bănuiesc că eşti pe drum. Aşteptam să mă suni.

— Stau şi savurez un malţ simplu. E o binecuvântare. Folosind digitalele, nu ştii unde se află cel pe care-l suni. Mai eşti în State?

— O, sigur.

Se auzi un chicotit:

— Nu sunt pe lista neagră. Încă.

— Admir poziţia pe care ai luat-o împotriva Companiei. Nişte porci ordinari. Hai să facem ceva să ne putem întâlni. Suport eu toate cheltuielile.

Lee Valdares strecură mobilul înapoi în geantă şi îndreptă privirea spre conturul nedesluşit al Turnului Eiffel, aproape spectral, aşa cum se profila pe cerul vânăt-cenuşiu. Lee Valdares – o siluetă înaltă, suplă, în blugi şi hanorac, cu gulerul de blană ridicat ca s-o apere de frig – se îndepărtă agale de turn. Trăsăturile colţuroase, dar frumoase ale feţei denotau asprime. Ochilor ei albaştri nu le scăpa nimic, dar şi de acolo lipsea orice urmă de blândeţe, deşi ea însăşi nu se considera o femeie dură. Tristă, poate şi cu siguranţă deziluzionată.

Lee Valdares nu ar fi ştiut să spună de ce o lăsase pe Veida Ash să creadă că se află încă în State. Poate fusese doar o precauţie instinctivă, datorată muncii îndelungate la Direcţia Operaţiunilor, elita secretă a CIA. Vorbise la un aparat digital conceput de ei şi fusese încântată când Veida începuse să-l folosească. De fapt, fără acest telefon mobil ar fi fost foarte puţin probabil ca cele două femei să poată lua legătura în momentul acela. Mobilul se plimbase de la persoană la persoană de-a lungul şi de-a latul lumii, aşa încât nu se putea şti unde se aflau cel ce suna şi cel ce recepţiona apelul. Şi nu puteau fi interceptaţi. Nu încă; nimic nu durează.

Cât timp stătu ploaia, preferă să meargă pe jos până când, după un timp, simţi nevoia să facă ceva concret. Opri un taxi, se întoarse la hotel, îşi strânse lucrurile şi se hotărî să prindă primul tren prin Channel Tunnel, ceea ce şi făcu. Avea destul timp şi se afla mult mai aproape de Veida decât îşi imagina această doamnă ingenioasă.

Franny Jopena, o creolă născută şi crescută în New Orleans, izbucni indignată după cel de-al doilea apel al lui Veida Ash. Nu-i plăcuse cum îi vorbise englezoaica – precis, tăios; pe de altă parte, ea însăşi se făcea greu înţeleasă din cauză că folosea un jargon într-o pronunţie neclară şi fără pauze, greu de priceput

pentru un străin. Iar pentru Franny, Veida vorbea ca de pe altă lume, pe care ea nu o cunoştea decât de la televizor. În plus, ei nu-i plăcuse niciodată să i se spună ce să facă. Ştia însă că avea nevoie de un ajutor fără de care ar fi fost condamnată la moarte.

Intrase în NOPD[1] în adolescenţă, într-o perioadă în care un cazier încărcat nu te împiedica să lucrezi în poliţia locală. Acest lucru era posibil şi pentru că ei erau poliţiştii cei mai prost plătiţi din Statele Unite, corupţia era în floare, iar contrabanda şi mita făceau lege în rândul camarazilor săi. Unii poliţişti se angajau în timpul liber ca paznici numai pentru a încerca să atingă un nivel decent de trai. Alţii descoperiseră că, în felul acesta, le era mai uşor să le asigure protecţia traficanţilor de droguri şi să-şi vadă de propriile afaceri necurate. Formată într-un asemenea mediu, Franny nu găsea nimic rău în treaba asta sau într-o mică spargere dată în timpul liber. Ca urmare, New Orleans avea cea mai mare rată a criminalităţii din ţară. A fost o întâmplare nefericită faptul că, tocmai în momentul în care fusese adus un comandant din afară pentru a reface imaginea departamentului, una dintre operaţiunile lui Franny ieşise prost şi ea omorâse un bărbat care era chiar un poliţist în timpul lui liber.

Franny se dădu la fund înainte ca martorii să poată fi aduşi şi să o identifice, oricum nu prea convinşi. Dacă ar fi fost bărbat, probabil că nu s-ar fi găsit nici un martor, dar, chiar şi aşa, a durat mult până s-a emis un mandat de arestare şi între timp ea dispăruse. Franny cunoştea labirintul de străzi şi cartiere din New Orleans ca nimeni altul. În plus, avea o armă şi muniţie. Trecuseră câteva luni de când stătea ascunsă, dar relaţiile ei cu cei care o ajutau erau din ce în ce mai încordate. Ştia că, dacă va scăpa cu bine, va trebui să renunţe la mediul în care trăise, dar, dacă o va face, va fi distrusă în aceeaşi măsură, nemairămânându-i nici o perspectivă. Apoi, prin diferite persoane de legătură, primise un mesaj de la englezoaică. Văzu în asta o cale de a ieşi din toată povestea, dar în acelaşi timp şi momentul de a părăsi tot ceea ce-i era familiar.

O uimi şi o impresionă vestea că Veida Ash era încă în închisoare în clipa în care luase legătura cu ea şi acest lucru o ajută să se hotărască. Însemna că Veida urmărise cazul ei în ziare sau avea relaţii în New Orleans. Ori poate amândouă. Deocamdată, însă, era mai puţin important cum aflase Veida despre situaţia ei; Franny cunoştea prea bine viaţa străzilor ca să

[1] New Orleans Police Department.

nu ştie că nu dobândeai nimic pe degeaba, că exista neîndoielnic un preţ pe care trebuia să-l plătească, dar, oricare ar fi fost acesta, era mai bun decât condamnarea la moarte.

Acum nu va mai avea de partea ei colegi care să o susţină, aşa cum se întâmplase în cazul fiecăruia dintre ei. Acum era în mâinile celor de la FBI, care jucau un rol important în campania anticorupţie. Se hotărâse să i se alăture lui Veida, dar exista o limită de toleranţă. Nu o mai făcuse nimeni tâmpită fără ca respectivul să plătească pentru asemenea insultă, începu să se întrebe la ce trebuia să se aştepte.

În zare apărură nişte luminiţe slabe şi şoferul îi spuse prin interfon:

— Pare a fi o razie. Pe strada asta nu poate fi una de anvergură. Doar câteva maşini care blochează drumul. Putem trece prin ele.

— Nu, spuse Veida. Asta ne va da de gol. Acum ori niciodată! Pregăteşte-ţi arma pentru orice eventualitate, dar nu acţiona prosteşte. Treci la măsuri extreme numai dacă vezi că fac şi eu acelaşi lucru.

Continuară drumul şi şoferul încetini la vederea semnalelor luminoase ale lanternelor, abţinându-se cu greu să nu accelereze până la maximum. Maşina se opri şi un poliţist se apropie de portiera din faţă, făcându-i semn şoferului să coboare geamul.

În spate, Veida aprinse lumina şi se aplecă, întrebând cu voce sigură:

— Ce s-a întâmplat, domnule poliţist?

— Căutăm un prizonier evadat de la Risley, doamnă.

Deşi interiorul maşinii era luminat, poliţistul îl cercetă amănunţit cu lanterna. Veida clipi, orbită de lumină şi îşi ridică o mână în dreptul ochilor.

— Risley? Asta nu-i o închisoare pentru femei?

— Ba da, doamnă. E cam neobişnuit ca o maşină ca aceasta să ruleze pe o astfel de şosea. Pot să vă întreb unde mergeţi?

— La Ristock Manor, reşedinţa lordului Maylor şi am întârziat.

— Aţi ales un drum ocolit.

Poliţistul nu era suspicios – o asemenea doamnă, într-un Rolls, nu putea fi o fugară – dar era curios.

Veida îi răspunse politicos:

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră. Dar şoferul meu a susţinut că este o scurtătură. Vom ajunge noi în cele din urmă.

Veida se rezemă de perne ca şi cum discuţia se încheiase – şi

aşa era. Maşina fu lăsată să treacă şi depăşi liniştită un mic grup de bărbaţi în uniformă şi pe singurul gardian care ar fi putut să o recunoască dacă n-ar fi lăsat limuzina pe seama poliţiei.

Nu scoaseră nici un cuvânt până când luminile nu dispărură departe, în urma lor, apoi maşina coti spre autostradă.

— Bună treabă, spuse şoferul admirativ.

— Nu puteam să te las pe tine. Am sesizat cât eşti de crispat.

Bărbatul nu răspunse. Probabil că ea avea dreptate; era genul ei de joc, nu al lui. Dar felul în care îi vorbise dovedea că, deşi păruse calmă şi nervii ei fuseseră puşi la încercare. Continuară drumul până la intrarea pe autostradă şi se îndreptară mai departe spre nord. Cea mai mare parte a cunoştinţelor ei din Anglia se aflau în sau în jurul Londrei şi ei acolo se aşteptau să o găsească.

Uşurată şi din cauza căldurii şi a alcoolului, Veida adormi cu capul într-o parte, cu peruca uşor deplasată.

Derek North se întoarse în biroul său de la Serviciul de Securitate, întrebându-se ce treabă aveau ei cu evadarea lui Veida. Era treaba poliţiei, iar el nu putea face nimic. Ştiuse tot timpul că ea va evada. Suficient de bogată ca să cumpere întreaga închisoare şi să mai asigure şi întregului personal o mărire de salariu, cumpărarea libertăţii nu fusese pentru ea decât o chestiune de timp. Cei de la IRA reuşiseră să evadeze destul de uşor de la Brixton, cu foarte puţin ajutor din afară, aşa încât de ce ar fi fost o problemă pentru Veida, care putea recurge la nenumărate soluţii? Cineva din personalul închisorii era vârât în toată povestea asta, deci trebuia aflat care de-acolo s-a îmbogăţit peste noapte.

Derek North privea realist întreaga afacere. Veida le spusese – atât lui, cât şi lui Bulman – că va ieşi când va fi pregătită şi acum se ţinuse de cuvânt. Din punctul lui de vedere, femeia putea să fie liberă; n-aveau ce-i face, iar ei făcuseră cu siguranţă un lucru bun punând capăt măcar câtorva dintre operaţiunile ei, care – pe cât îşi putea da el seama – erau toate acţiuni criminale ce ţineau de competenţa poliţiei şi nu a Securităţii.

Cei de la Secţia Specială trimiseseră câteva mesaje, apoi nu se mai interesaseră; oricum, ei sunt poliţişti, aşa că ei să se ocupe de toată povestea. Dar cineva voia să rezolve problema şi North era foarte îmbufnat că fusese chemat dintr-o vacanţă şi aşa foarte scurtă. Şedea la birou, plictisit şi enervat, plin de respect şi invidie faţă de Veida. Cu sau fără bani, ea se ţinuse de cuvânt.

După o vreme, North se trezi râzând. Oricâte lipsuri ar avea Veida, un lucru era sigur – stilul nu se număra printre ele. Ceea ce făcea ea nu-l interesa decât dacă avea vreo legătură cu politica sau, deşi nu credea în posibilitatea asta, cu drogurile. De la căderea Cortinei de Fier, MI5, încercând să-şi justifice existenţa, se amesteca în treburile poliţiei, mai ales în cazul traficului de droguri. North clătină uşor din cap; n-ar fi putut spune de ce, dar nu o vedea pe Veida în mafia drogurilor. Mai degrabă în traficul de arme, chiar la nivel internaţional, fie şi ca intermediar, dar în cazul drogurilor concurenţa era mare şi prea periculoasă chiar şi pentru Veida, care se putea măsura cu oricine. Aşa că de ce naiba fusese chemat?

Douăzeci de minute mai târziu, Sheila Mullen intră în biroul său. Femeie înaltă şi uscăţivă, Sheilei îi plăcea să poarte toalete scumpe, chiar dacă nu şi la modă. Ochii ei însă, de o culoare greu de definit, exercitau o atracţie deosebită, aveau un farmec foarte înşelător. Sheila era întotdeauna plăcută în aparenţă, dar era bine ştiut că nu dădea niciodată înapoi după ce lua o hotărâre. În momentul acela purta o rochie de seară şi North se consolă ştiind că şi programul ei fusese dat peste cap.

— Ce caut eu aici? întrebă North.

— Mă aştepţi pe mine, răspunse ea mlădiindu-şi vocea, totuşi autoritară.

— Mă refer la Veida Ash. Nu putem lăsa chestia asta pe seama poliţiei?

— Trebuie să lucrăm împreună cu ei. Langley e de părere că cineva, care ar putea fi foarte bine Veida, este în legătură cu două grupuri de terorişti, unul algerian, celălalt mai puţin cunoscut, dar mult mai periculos fiindcă deocamdată nu se ştie nimic despre el, în afară de faptul că este o adunătură ciudată de americani albi extremişti.

— Compania crede că ar putea fi Veida? Ce ajutor! Şi ce prostie! Veida nu s-ar apuca de terorism. E o activitate prea nesigură pentru a o putea ţine ea sub control. Are un stil prea ordonat, e atentă şi vrea bani, ceea ce înseamnă planuri bine puse la punct. Ea controlează tot ceea ce întreprinde. Teroriştii îşi schimbă prea des conducătorii pentru a o atrage pe Veida. Şi ce-ar câştiga ea din asta?

— De-asta te-am chemat. Pentru că eşti cel mai bun „expert în materie de Veida”.

— Ei bine, ţi-am dat răspunsul meu de expert. Şi văd lucrurile astfel pentru că ai pomenit de CIA şi nu de FBI, de unde rezultă

că informaţia vine din afara Statelor. Nu e ceva pe care să te poţi bizui. Deocamdată, cei de la Direcţia Operaţiunilor sunt foarte nemulţumiţi. Am auzit nişte discuţii despre violuri, ca să nu mai pomenesc despre hărţuielile sexuale de fiecare zi.

— Ştim asta cu toţii, Derek. N-are nici o legătură cu ce am auzit. Dar ai dreptate, poate n-ar avea nimic de câştigat. Nu-ţi cer decât să stai la pândă, să-ţi foloseşti oamenii în acest scop şi să lucrezi împreună cu poliţia pentru a fi mai mulţi. Nu m-ar mira ca ea să fi părăsit deja ţara până acum.

— Nici pe mine.

North ridică din umeri şi zâmbi uşor:

— Totul trebuie să fi fost perfect pus la punct. Nici o scăpare, nu din partea lui Veida. Cred că începuse să plănuiască totul încă din timpul interogatoriului. Straşnică femeie.

— O femeie pe care, după ce vei termina s-o admiri, va trebui s-o cauţi.

— Tu ar trebui să fii pe urmele ei, Sheila, eşti mai deşteaptă decât ea, nu se putu abţine North.

— Sigur că sunt. Sheila Mullen îi zâmbi cu răceală: De aceea te-am ales pe tine. Foloseşte-te de persoana sau lucrul de care ai nevoie. Urmărirea e coordonată de Alee Reed din Leeds. Ai face bine să iei legătura cu el. Şi să mă ţii la curent.

Sheila Mullen şi Derek North anticipaseră puţin, dar nu erau departe de adevăr în privinţa plecării lui Veida din ţară. Chiar în timp ce avea loc discuţia lor, Veida urca la bordul unui mic avion cu două motoare, cu elicele încă nepuse în funcţiune. Se aflau pe un câmp evident familiar pilotului, sau cel puţin aşa spera Veida, care nu mai văzuse nimic din momentul în care păşise pe scara avionului.

Pentru prima dată era cu adevărat nervoasă; propria soartă părea să-i fi scăpat temporar de sub control. Oricum, nu putea suferi să călătorească cu avionul şi la vederea elicelor se simţi cuprinsă de nelinişte. Nu crezuse că mai existau avioane cu elice. Dar se asigurase că pilotul era unul dintre cei mai buni; nu existau motive să apară probleme şi, mai mult, într-o astfel de misiune, avionul era soluţia salvatoare. Cum sfaturile altora nu o linişteau niciodată, se aşeză tulburată la locul ei şi se apucă bine de braţele scaunului când avionul luă viteză de-a lungul câmpului plin de hârtoape.

Pilotul porni spre Olanda şi o informă exact asupra locului unde urmau să aterizeze. Ea îşi dădu seama că era un traseu

folosit pentru traficul de droguri, ceea ce nu era de natură să o liniştească. Dar prima parte a evadării era întotdeauna mai anevoioasă, iar scopul ei principal era să se îndepărteze cât mai mult de închisoare.

În timp ce avionul lupta să facă faţă turbulenţelor, Veida desfăcu pachetul de pe locul alăturat şi cercetă diferitele acte pe care le conţinea. Totul fusese bine pus la punct; avea acum o nouă identitate şi o sumă substanţială de bani în cecuri de călătorie era trecută pe noul ei nume: Ingrid Schmidt. Austriacă. Frumos şi simplu. Ambii ei părinţi fuseseră nemţi; nu se punea problema limbii, Veida descurcându-se bine şi în alte câteva limbi străine. Dădu din cap, mulţumită şi încercă să se concentreze asupra noii sale identităţi pentru a uita de zgâlţâielile avionului. Nu ştia însă că, în timp ce ea părăsea ţara, Lee Valdares îşi pregătea intrarea, dar ştia că Franny Jopena era pe punctul de a face primii paşi în afara oraşului New Orleans cu ajutorul câtorva persoane de legătură, lucru a cărui punere la punct îi luase ceva timp.

O dată asimilată noua sa identitate, Veida trebuia să pună în ordine diferitele probleme. Deocamdată, până nu se afla pe un teren sigur, nu se putea aştepta la prea mult. Până aici – toate bune. În timp ce traversau linia de coastă, la o zgâlţâire mai puternică, Veida reuşi să zâmbească; probabil că cei de jos o căutau înnebuniţi. După care urma încercarea de a-i dibui pe cei ce o ajutaseră să fugă din închisoare, dar ea se folosise de foşti gardieni, asigurându-se astfel că ei nu mai puteau fi interogaţi. Făcuse totul ştiind că, dacă va fi prinsă din nou, sentinţa va fi şi mai aspră. Dar tocmai ăsta era lucrul cel mai important: nu va fi prinsă niciodată. Îşi luase toate măsurile ca să se asigure că nu se va mai întoarce nicicând în închisoare. În plus, avea protectori în toată lumea. Ceea ce se întâmpla acum avea să se întâmple şi pe viitor. Unii oameni erau cu siguranţă foarte îngrijoraţi. Aveau şi de ce. Veida se simţea cuprinsă de o mânie din ce în ce mai mare. Cineva va plăti.

2

Liz Norris îşi terminase treaba şi îi venea greu să se poarte normal. Se îndreptă în grabă spre mica ei maşină albastră, ale cărei pete de rugină nu se vedeau din cauza întunericului, apoi scotoci după chei. În cele din urmă deschise portiera şi urcă. Mâinile îi tremurau pe volan. Respira greu, dar treptat îşi reveni. Era încă speriată şi ştia că interogatoriul se va relua a doua zi.

Îşi cam pierduse minţile când intrase în povestea asta, dar se gândi imediat la banii pe care îi avea deja şi la cei pe care avea să-i mai primească. Porni motorul, dar rămase pe loc, punându-şi gândurile în ordine, concentrându-se asupra părţii bune a lucrurilor. Banii îi vor ajunge să se pună pe picioare şi să demareze afacerea cu barul pe care şi-l dorise dintotdeauna, în sudul Spaniei. Dar şi mai important era faptul că putea scăpa astfel de soţul ei – un porc neruşinat – fiindcă nu avea de gând să mai treacă pe-acasă. Două genţi pline se aflau în portbagaj. Într-una din ele avea un paşaport fals, obţinut de curând pe alt nume şi cu o fotografie care o înfăţişa brunetă, nu aproape blondă cum era în realitate. Un bilet de avion până la Dublin fusese deja rezervat pe noul ei nume şi un altul – de-acolo până la Malaga.

Cu toate acestea, inima bătea să-i spargă pieptul. Acţionase contrar firii sale, nu atât pentru bani, cât pentru a scăpa de toate necazurile care o apăsau. Dar pentru bruta de bărbatu-său nu ar fi făcut aşa ceva. Le era simplu oamenilor să o sfătuiască să-l părăsească; încercase, dar nu fusese în stare să lucreze nici două săptămâni; suferea de acel sindrom bizar care le făcea pe femeile bătute să-şi apere sadicii parteneri de viaţă. Abia acum începea să se simtă liberă.

Plecă şi greutatea ce-i apăsa inima părea să scadă cu fiecare kilometru. Fusese o măsură extremă, pentru care se dispreţuia, dar se gândi apoi la alternativă. Era încă destul de tânără şi mai putea face ceva cu viaţa ei. Ştia exact unde să se ducă pentru această ultimă întâlnire – fusese lăsată să aleagă singură locul. Era o stradă secundară, cu multe posibilităţi de parcare şi tot de-aici urma să se întoarcă pe strada principală, unde voia să ajungă în cele din urmă.

Zări parcarea la lumina farurilor şi frână înainte de a ajunge acolo. Opri motorul şi, fără zgomotul care îţi dă o oarecare

siguranţă, liniştea deveni apăsătoare; în starea ei de nervozitate, când reduse luminile farurilor, întunericul i se păru înfricoşător. Spera că livrarea nu va întârzia, ceea ce se şi întâmplă.

Luminile unor faruri măturară strada, se opriră o clipă asupra ei şi o maşină parcă în apropiere. Farurile rămăseseră aprinse, în timp ce un bărbat, ţinând în mână o geantă-diplomat, coborî şi se apropie.

Liz lăsă geamul şi simţi o mare uşurare când văzu că era acelaşi bărbat; îi fusese de mare ajutor.

— Bună, spuse ea, dorind că isprăvească totul cât mai repede.

Dorinţa i se împlini când bărbatul o împuşcă direct în tâmplă. Apoi deschise portiera, sprijinind trupul să nu se prăvălească afară. După ce se asigură mulţumit că nu mai mişcă, deschise geanta deasupra maşinii şi îşi îndesă în buzunare jumătate din conţinut. Fără grabă, ridică geanta, înconjură maşina şi o puse, deschisă, pe locul de lângă şofer; răscoli apoi bancnotele, ca şi cum Liz le-ar fi verificat. Se întoarse, propti arma în mâna dreaptă a femeii, presându-i degetele în jurul ei şi închise portiera.

Liz nu va ajunge niciodată să aibă un bar în Spania şi nici o lege nu-l va socoti pe soţul ei complice la această crimă, deşi el o împinsese, de fapt, tot timpul pe calea care îi adusese moartea.

Ucigaşul se întoarse în maşină şi îşi scoase mănuşile înainte de a pleca.

Derek North rămase nedumerit în privinţa rolului său în colaborarea dintre poliţie şi MI5 şi nu acceptă scuza, destul de neconvingătoare de altfel, pe care i-o oferise Sheila Mullen. Trebuie că Sheila avea un motiv mult mai întemeiat pentru a-i cere să se ocupe de evadarea lui Veida. Desigur, potrivit obiceiului, presa va vâna această nouă ţintă, acuzând sistemul de organizare al închisorii. Interogatoriul personalului începuse deja şi se putea constata că lipsea cineva.

Luă legătura prin telefon cu directorul Alee Reed din Leeds şi simţi, venind de la celălalt capăt al firului, resentimentul pe care, sincer vorbind, îl înţelegea. În ciuda promisiunilor privind înţelegerea şi cooperarea, nici poliţia şi nici Serviciul de Securitate nu agreau acest lucru, mai ales poliţia din nord, care nu putea suferi nici un amestec de la Londra. Reed îi făgădui lui North că îl va ţine la curent.

Ceea ce s-a întâmplat mai apoi a fost destul de ciudat. North a primit un mesaj de la George Bulman prin care îl întreba dacă se

puteau întâlni. Lui North îi plăcea acest fost detectiv şi telefonul îi aminti că îi aranjase lui Bulman să-i ia un interogatoriu lui Veida în închisoare pe vremea când lucra sub autoritatea Ministerului de Interne. Bulman era o armă scăpată de sub control la care apelau toţi din când în când şi care dăduse câteva rezultate remarcabile. Oricum, Bulman era o companie plăcută şi prefera să discute cu el decât cu Sheila Mullen, aşa încât stabili o întrevedere.

Se întâlniră la clubul lui North şi se aşezară în dreptul ferestrelor mari, la intrarea în holul tapetat cu piele. North ştia că nu avea să fie o discuţie amicală, deoarece, în condiţii obişnuite, Bulman se ţinea cât mai departe posibil de Serviciul de Securitate şi pe bună dreptate. North era excepţia căreia Bulman îi acorda încredere, mai ales că îşi dorea să aibă încredere în cineva din această organizaţie; ca atare, nu putea fi vorba de o discuţie obişnuită.

North comandă două malţuri mari fără să-l întrebe pe Bulman, ştiind că el prefera să bea whisky şi că nu-i plăceau cantităţile mici. Vorbiră puţin până la sosirea băuturii, apoi ridicară paharele. Bulman sorbi cu o mimică ce dovedea că apreciază calitatea şi trăsăturile lui bine conturate se însufleţiră.

— Aşadar, ce trăsnaie te-a împins să mă cauţi? întrebă North.

Bulman lăsă paharul pe masă cu părere de rău, asigurându-se că îl are la îndemână. Puse braţul pe spătarul scaunului şi privi critic tavanul înalt.

— Ar trebui zugrăvit, observă el.

Apoi:

— Ministerul de Interne. Deputatul care asigură legătura acestuia cu Parlamentul. O chestie obişnuită. Nu credea că te vei osteni să mă cauţi dacă ţi se va cere, aşa încât a schimbat rolurile şi mi-a cerut mie să iau legătura cu tine. Socoteşte, se pare, că ne înţelegem.

Ridică din nou paharul şi zâmbi peste marginea lui.

— Ceea ce este de crezut. Desigur, tu o să verifici.

North nu se supără. Din anumite motive, nu prea pricepea de ce toată lumea părea să aibă încredere în Bulman. Gândindu-se la înclinaţia lui de a folosi căi nu tocmai ortodoxe, North găsea acest lucru extraordinar, deşi trebuia să recunoască – puteai avea încredere în el.

— Fireşte, George, o să verific. Şi asta nu pentru că mă îndoiesc de spusele tale, ci pentru că mi-o cere profesia.

Ridică din nou paharul.

— Noroc. Despre ce-i vorba?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. De la un politician nu capeţi niciodată un răspuns direct. Dar atâta vreme cât sunt plătit şi în vremurile astea cer o sumă destul de mare, ascult ceea ce vor să-mi spună. Din moment ce mi s-a cerut să iau legătura cu tine, am crezut că tu ştii.

North ridică din umeri.

— Singura noutate este că Veida s-a ţinut de cuvânt şi a şters-o. Am întâlnit-o de câteva ori şi ai stat şi tu de vorbă cu ea. Este singurul numitor comun la care mă pot gândi. Dar tu?

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Care-i problema? A evadat, aşa cum ştiam cu toţii că se va întâmpla.

— Adică tu şi cu mine. Nimeni altcineva nu a crezut acest lucru – sau n-a vrut să creadă! Şi acum o bănuiesc că ar pune la cale ceva ce n-o să le placă. Îţi stă mintea în loc! Sigur că asta va face. Murdari sau nu, banii nu reprezintă un scop în sine pentru Veida, dar nici nu sunt lipsiţi de importanţă. N-ar fi ieşit la lumină dacă n-ar pune ceva la cale. Ai vreo idee?

— Nu.

Savurându-şi whiskyul, Bulman nu părea grăbit să aibă vreuna. O tăcere prelungită, de care aveau aerul că se bucură amândoi, se aşternu înainte ca Bulman să adauge:

— Desigur, ar fi întâlnirea Grupului celor şapte care urmează să aibă loc peste puţin timp la Londra. Par să se consulte mai des zilele astea.

North se arătă mirat:

— De ce ar interesa-o aşa ceva pe Veida? Nu e domeniul ei.

— Ai perfectă dreptate, Derek. Şi bei cam încet. Ţi-aş oferi un pahar, dar, ca invitat, nu cred că se cuvine.

North zâmbi şi îi făcu semn chelnerului. Era destul de mulţumit, dar trebuia să existe un substrat al acestei întâlniri care le scăpa amândurora.

— Trebuie să ai vreo idee, să ştii de ce ai fost trimis la mine, George. Nu încerca să mă prosteşti.

Bulman părea adormit, dar răspunse destul de clar:

— Veida avea mulţi prieteni la SIS[2]. Era admirată în multe cercuri şi îşi conducea reţelele foarte bine. Era o forţă în organizaţie. Am auzit vorbindu-se că unora le-ar fi displăcut că a fost închisă. Ea a pretins că nu şi-a trădat niciodată ţara, pentru care a făcut multe. Ea şi cei care au susţinut-o au impresia că nu

[2] Special Investigation Service (Serviciul Special de Investigaţii).

s-a ţinut cont de acest lucru atunci când i s-a dat sentinţa.

— Ştiu deja toate astea. Aşadar, ce-i nou?

— O scurtă recapitulare ne-ar ajuta poate s-o înţelegem. OK, a întrezărit această posibilitate şi, fiindcă s-a ocupat atât de mult de Blocul Estic, a văzut cât de corupţi sunt şi, plecând de aici şi-a construit propriul imperiu de ticăloşie; pesemne că a simţit că această profitabilă afacere nu dăunează nimănui, în nici un caz SIS-ului sau ţării în general.

— Pentru numele lui Dumnezeu, George, a ucis oameni chiar şi în închisoare.

— Va spune că erau în libertate, nişte ticăloşi liberi şi că n-a făcut mai mult rău decât SIS de-a lungul anilor, atunci când aceasta părea unica soluţie a unor probleme în privinţa cărora legea se dovedea neputincioasă.

North îl privi ironic pe Bulman.

— Ceea ce conducea ea nu era o afacere oarecare, ci o a doua mafie, răspândită în întreaga Europă.

— Te-ai gândit vreodată că existau în reţea unii care profitau, probabil un cerc restrâns? Câţiva dintre acei indivizi, până-n „şase”, sunt foarte generoşi atâta vreme cât obţin ceea ce vor. Are încă prieteni acolo, Derek. Cred că sunt câţiva, în număr de „şase”, care sunt dispuşi s-o ajute dacă pot. Deci, pe cine te poţi baza de-acolo în cazul lui Veida?

— E un argument solid, George, dar noi nu suntem de la SIS.

— Dar îi cunoşti pe câţiva pe-acolo.

— Da, desigur. Drumurile noastre se încrucişează uneori. După cum ştii, e greu de spus cine trebuie să se ocupe de fapt de anumite cazuri. Vrei să zici că unii dintre oamenii noştri ar putea fi implicaţi în povestea asta a lui Veida?

— De unde să ştiu? Eu nu ţin de nimeni.

— Vrei să sugerezi cumva că şi noi suntem la fel ca poliţia sau armata, că dacă unul dintre ai noştri are necazuri, îl acoperim şi îi oferim protecţie? Există o asemenea tendinţă în fiecare dintre noi, ceva ce vine de undeva din familie.

North zâmbi şi îşi goli paharul pe jumătate.

— Cred că fiecare dintre noi a trecut prin faza asta.

— Experienţa mea cu cei „şase” m-a învăţat contrariul. Ei pot fi nişte nenorociţi de trădători, toţi acţionând, fireşte, în numele ţării şi al intereselor ei. Sunt convins că Veida este încă susţinută de-acolo. Nu ei au trădat-o, ci un fost agent de la Secţia Specială căruia îi omorâse fratele. A şovăit mai întâi, apoi a făcut-o. Şi, fiindcă veni vorba, a fost ajutat indirect chiar de voi când a fost

acuzată o anumită femeie.

North zâmbi.

— Te temi să-i pomeneşti numele? Ăsta-i un lucru bun pentru un afurisit de misogin.

— Nu eu. Mie-mi plac femeile. Le admir. Dacă şi contrariul ar fi adevărat, ne-am înţelege de minune. Ultima m-a părăsit acum doi ani şi n-o interesau nici jazul, nici antichităţile. Era totuşi o fată simpatică.

North mai zâmbea încă.

— Tu admiri de obicei partea interpretabilă a legii. Ai fost trimis aşadar ca un independent de încredere, să lucrezi cu mine pentru a nu răspândi zvonul prin departament. Pariez că eşti mai bine plătit ca mine.

— Totdeauna există angajaţi temporar, Derek. Şi aşa şi trebuie. Dar asta dovedeşte că cineva are încredere în tine. Nu crezi că-i ceva extraordinar?

Bulman îşi ţinea paharul cu grijă pentru cazul în care North ar fi vrut să i-l ia.

— Nu ştim mai multe despre Veida, nu? Totdeauna a avut planuri grandioase. Vom afla.

Chiar atunci mobilul lui North sună şi el îl trase repede din buzunar. Ascultă impasibil, închise şi-i spuse lui Bulman:

— Au găsit o garderobieră dispărută. Pare să fie o sinucidere.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung, de data asta foarte serioşi. North spuse:

— Tot ce atinge ea… Nu lasă nici o urmă. Mai bine ne-am duce acolo.

Au plecat cu maşina spre Leeds, dar pentru că se făcuse târziu, au înnoptat într-un motel de pe autostradă. Femeia era deja moartă, iar poliţia îşi făcea investigaţiile, aşa încât nu era nici o grabă. De fapt, North socotea că nu avea nici un rost să meargă până acolo, dar Sheila Mullen n-ar fi fost de acord, iar instrucţiunile lui Bulman erau să-i stea la dispoziţie. Conduseră cu rândul şi cel puţin se ţinură treji unul pe altul. Ajunseră a doua zi pe la prânz.

Directorul Alee Reed era un om hotărât, scund şi gras, cu păr cărunt şi ochi strălucitori. Nu-l văzuseră zâmbind nimănui de când se aflau acolo şi discutară tot timpul numai despre femeia moartă. După ce îl prezentă pe Bulman, despre care Reed auzise deja, Derek North sparse gheaţa pentru scurtă vreme spunând că nu ştia de ce fuseseră trimişi la Leeds, că probabil toată povestea avea un substrat politic care le scăpa momentan şi că

nu aveau nici o intenţie să se amestece în investigaţiile poliţiei.

Cum toate semnele indicau că era vorba de o sinucidere, nu se făcuse mai nimic, aşa încât se duseră în biroul lui Reed, care le relată cele întâmplate şi le arătă fotografiile pentru a demonstra cât de rapid lucraseră oamenii lui.

Fără să discute unul cu altul, examinând fotografiile, Bulman şi North se convinseră că nu fusese o sinucidere. Dar, cinstit vorbind, Reed nu ştia nimic despre Veida sau despre ce era ea în stare. Pentru Reed, Veida era doar un alt trădător care evadase. Garderobiera, Liz Norris, fusese evident implicată, dar clacase în cele din urmă, stresată.

— Era arma ei? întrebă North.

— Nu vom afla niciodată, răspunse Reed. Numărul a fost şters, este un model din timpul războiului şi destul de uşor de procurat. Dacă femeia nu ar fi fost în stare să facă rost de un pistol, cu atât măi puţin ar fi fost capabilă să ajute la evadarea unui deţinut. Directorul închisorii avea o părere foarte bună despre ea. O investigaţie rapidă a dovedit că avea un nenorocit de soţ. Probabil că văzuse în asta o posibilitate de a scăpa de el, dar în cele din urmă nu s-a putut împăca cu ceea ce făcuse. Vom cerceta mai temeinic, desigur. Nu acceptăm sinuciderea pentru că este soluţia cea mai simplă, dar o luăm în considerare.

— Erau urme de paşi în jurul maşinii. Vreau să spun că vremea este destul de umedă.

Reed se uită lung la Bulman, care şedea în celălalt capăt al mesei. Îşi aminti că Bulman avusese cândva aproape acelaşi grad ca şi el şi că lucrase la Scotland Yard. Fusese întrebarea firească a unui poliţist, dar nu era deloc convins că sugestia lui Bulman era îndreptăţită.

— S-au găsit urme de paşi. Ea tocmai îşi primise plata. Probabil o ultimă plată. Am luat amprente.

Când Bulman nu făcu nici un comentariu, Reed adăugă:

— Dacă ar fi fost ucisă, banii ar fi dispărut, dar în geanta ei erau destui.

Bulman încuviinţă dând din cap. Era o deducţie logică, dar nu credea că e adevărată. Dar, din nou, gândi că era necinstit să-i ceară să ştie exact cum lucrează Veida. Mai târziu, când discută cu North, se simţi uşurat să constate că şi cel de la MI5 gândea ca el. Veida n-ar lăsa nici o urmă care să conducă înapoi, la ceilalţi pe care îi folosise, de care voia să se mai folosească şi care puteau da informaţii despre ea.

— Crezi că a mai fost implicat şi altcineva? întrebă North.

— Din închisoare? E prea devreme să spun aşa ceva. Se pun întrebări personalului din închisoare şi câtorva dintre deţinute, dar e o treabă de durată. E clar că a avut oameni de legătură în afara închisorii şi câţiva poliţişti se ocupă deja de aspectul ăsta. Soţul lui Liz Norris a fost interogat şi de cum a înţeles că sunt bani la mijloc, a pretins că i-a câştigat la jocurile de noroc. Din fericire, nu a avut de unde să ştie despre ce sumă e vorba şi a trebuit să-i atragem atenţia asupra acestui lucru. Nu părea deloc afectat de moartea ei. Un caz trist.

— Se pare că ai făcut o groază de treburi într-un timp record, observă North sincer. Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să plecăm de pe capul tău şi să lăsăm totul pe seama ta. Ne-ar fi de folos dacă afli de la deţinuţi ceva despre locul unde s-a dus Veida. Nu se ştie niciodată. Poate a auzit cineva ceva.

Reed îi asigură că îi va anunţa, iar cei doi refuzară invitaţia de a lua masa împreună la bufet şi se îndreptară spre cel mai apropiat restaurant. Se întrebau dacă această călătorie fusese într-adevăr necesară. Reed nu făcuse nici un efort special pentru ei, ceea ce li se părea de înţeles, mai puţin faptul că bătuseră drumul degeaba. Amândoi aveau senzaţia că se uitau de-a-ndăratelea printr-un telescop. Trebuiau să acţioneze altfel, pe cont propriu. Problema lor era să afle ce intenţii avea Veida, nu cum reuşise să fugă, dar această călătorie îi făcea fericiţi pe cei doi şefi ai lor. Deocamdată.

Înaintea înapoierii la Londra, spre marea uşurare a lui Reed, li s-a spus că se luaseră toate măsurile obişnuite: fuseseră trimişi poliţişti pe toate aeroporturile, inclusiv pe cele mai mici, particulare, în porturi, pe Channel Tunnel şi în toate punctele de ieşire din ţară cunoscute, chiar şi în cele mai puţin cunoscute. Nu se renunţase încă la raziile de pe drumuri şi unele fuseseră organizate la distanţă, pentru a acoperi o arie cât mai mare. Şi, desigur, chiar de la bun început fusese alertat şi Interpolul. Era tot ce se putea face.

Nu le rămânea decât să spere şi să aştepte vreun indiciu care să-i ducă pe urmele ei. Veida avea însă asemenea ajutoare de cum ajungea în Europa, încât misiunea părea deja imposibilă. Veida nu mergea la noroc; indiferent unde îşi propusese să se ducă, va ajunge acolo, oamenii ei acoperindu-i urmele cu grijă.

Lucrurile se petrecură aproape similar şi în cazul lui Franny Jopena, cu diferenţa că ieşirea ei din New Orleans fu mai puţin

stilată – ceea ce nu i-a convenit deloc. Era atât de tradiţionalistă, încât respinsese ideea că, pentru propria siguranţă, trebuia să părăsească locul unde se născuse şi singurul unde voia să trăiască. Se dovedi agresivă, dificilă şi la început refuză să coopereze, până când cineva vârî un pistol în gura ei mare, părând dispus să apese pe trăgaci şi mârâi:

— Mişcă-ţi fundu' ăla gras sau îţi fac jumări tot ce ai între afurisitele alea de urechi şi scap pe toată lumea de necaz. Eşti o otravă, Franny! Cine face toate astea pentru tine are nevoie de un psihiatru.

Aşadar, printr-o întreagă combinaţie, mergând mai întâi cu camionul unui fermier şi în cele din urmă cu o şalupă folosită adesea în traficul de droguri, dar operând departe de zona obişnuită, Franny ajunse în Florida, de unde fu dusă în Bermude şi de acolo, via Indiile de Vest, avea să ajungă finalmente în Portugalia, unde să aştepte noi ordine. I se dădură bani cât să supravieţuiască. Dacă încerca vreun şiretlic pentru a-şi suplimenta această sumă, urma să fie ucisă. Pentru prima oară în bizara ei viaţă îi era într-adevăr frică. Îşi dădea exact seama de forţele care o duseseră atât de departe. Era mai bine decât condamnarea la moarte, de care fusese adesea atât de aproape, dar nici nu era ceva familiar. Lui Franny, poliţist corupt şi ucigaş al unui camarad, îi era un dor cumplit de casă.

Pe de altă parte, Lee Valdares, care călătorise cu propriul paşaport şi care nu era căutată încă de nici un organ al legii, tăcea turul Londrei, familiarizându-se cu vechile ascunzişuri. Îi plăcea Londra, unde lucrase cu câţiva dintre cei de la SIS şi unde fusese liberă până auzise de Veida. O întâlnise cu mult înainte ca aceasta să ajungă la închisoare. Cândva avuseseră aceleaşi idealuri, iar acum împărtăşeau aceleaşi necazuri.

Ajuns înapoi la Londra, North consultă informaţiile pe care nu voia să i le arate lui Bulman. Omul înţelese, dar nu-i reproşă nimic. Era bine plătit şi whiskyul era bun. Totuşi fu de faţă când North trimise mesaje codificate şefilor diferitelor servicii de informaţii din Europa, dând numele unor persoane de ambele sexe care trebuiau urmărite în eventualitatea că ar încerca să ia legătura cu Veida, care probabil că arăta deja altfel. Nenumărate imagini create pe calculator, arătând diferite peruci, culori de ochi, guri şi sprâncene în variate forme şi aşa mai departe fură trimise prin fax aceloraşi agenţii. Dacă nu erau în stare să dea de Veida, trebuia măcar să-i ţină sub observaţie pe cei care ar fi fost

capabili să facă acest lucru.

Bulman era oarecum bucuros că îl putea vedea pe North la treabă într-un moment în care era solicitat la maximum şi se simţea impresionat. Când North termină, Bulman îi spuse:

— Aţi mai progresat puţin de când am lucrat ultima oară cu voi. Imagini create pe calculator, pe cinste! Dar de ce numai în Europa?

— Pentru că Veida este eminamente europeancă. Aici se află imperiul ei, ca şi majoritatea banilor ei. Cunoaşte neverosimil de bine Europa şi ştie cum să folosească limbile, oamenii şi frontierele. Va rămâne în preajma locurilor pe care le cunoaşte cel mai bine.

— Dacă nu este nevoită să le părăsească. Şi atunci ar deveni foarte vulnerabilă.

— George, nu ştim unde naiba este, necum s-o obligăm să plece.

— Anticipând, zâmbi Bulman.

— Du-te naibii, George! Deocamdată o să tăiem frunze la câini. Lasă-i pe alţii să facă munca de jos. Dar mai am un atu dejucat.

Deschise interfonul:

— Află unde este în clipa asta fiica lui Veida Ash. Ultima adresă era şcoala aceea din Elveţia. Şi pune-i pe cei de-acolo s-o supravegheze.

Bulman îşi întinse picioarele şi-şi puse mâinile la ceafa.

— De fapt, tu n-ai nevoie de mine, Derek. Ai la îndemână tot ce vrei. Cred că o să mă retrag din chestia asta.

— Dacă secretarul Ministerului de Interne a cerut să dai o mână de ajutor – şi acum pot să confirm acest lucru fiindcă am verificat - înseamnă că a avut el un motiv. Este unul dintre puţinii politicieni care ştie într-adevăr ce înseamnă securitatea. Suntem la început, George. Ştii foarte bine că important este nu să o prindem pe Veida, ci să-i împiedicăm următoarea mişcare, fiindcă fii sigur că va urma ceva. Veida n-a ieşit din închisoare ca să ducă oile la păscut. E prea plină de viaţă, prea deşteaptă şi prea ambiţioasă. Nu poate fi oprită decât într-un singur fel.

— Nici unul dintre noi nu este în stare de aşa ceva.

— A venit momentul să-ţi fac o surpriză. În vreme ce întreprindeam cercetări asupra ta, mi s-a cerut să-ţi spun să iei legătura cu „Glasshouse” Willie Jackson. Se bănuieşte că ar putea să ne ajute. Doamne fereşte!

Într-adevăr, Doamne fereşte! Ultima oară când Bulman lucrase

cu fostul ofiţer SAS, acum căzut în dizgraţie, fuseseră ucişi diferiţi oameni. Cei doi se uitară unul la altul, amintindu-şi poate ceea ce ştiuseră de la început. Tot ce avea legătură cu Veida era mortal; era singurul joc pe care ştia să-l joace. Nu avea nici slăbiciuni, nici scrupule, în afară de o loialitate bizară, dobândită parcă din greşeală, faţă de ţara ei adoptivă. Ceea ce căutau ei nu era o deţinută evadată, ci un ucigaş în serie, care se simţea în elementul său omorând şi care devenea şi mai necruţător când era în joc propria-i piele. Veida era încolţită. Cineva murise deja. Tocmai atunci Jacko încerca să-şi facă un viitor mai bun.

3

Veida privi dezgustată încăperea mohorâtă.

— Arată mai rău ca o celulă. Aia era măcar curată. Asta-i o cocină, nu pot sta aici.

Matahala de Shutter încercă s-o liniştească:

— E un loc sigur. Şi e doar temporar. N-o să le dea prin cap să te caute în colţul cel mai mizerabil al cartierului prostituatelor. După ce se vor mai linişti lucrurile, când vom socoti că te poţi muta în siguranţă, o să locuieşti într-un loc minunat, chiar lângă Amsterdam.

O privi şi-i văzu expresia.

— Doar o noapte sau două. Nu mai mult. Înţelege-ne, am făcut ceea ce am crezut că e mai bine pentru a te şti în siguranţă.

Îşi pierdu curajul când sesiză că era încă furioasă şi simţi forţa aceea a ei neobişnuită.

— Patul, lenjeria şi păturile, toate sunt proaspăt spălate. Nu e atât de rău pe cât pare.

Începu să transpire.

Veida făcu un efort să se calmeze. După o călătorie lungă şi riscantă, ajunsese în cele din urmă într-un cuib de şobolani. Se aşeză pe fotoliul jerpelit, stăpânindu-şi furia. Acceptă cu părere de rău faptul că, deocamdată, nu avea totul sub control. Fusese nevoită să transmită tot felul de sarcini, lucru la care se pricepea extraordinar de bine, dar făcuse totul din interiorul unei celule şi, cu toată influenţa ei, închisoarea îi limitase neaşteptat de mult acţiunile.

Ridică din umeri, încuviinţă dând din cap şi spuse:

— Dar fă în aşa fel încât să nu fie mai mult de o noapte sau două. Ai luat legătura cu Holmair?

— Da, desigur.

Shutter se simţi scăldat de un val de uşurare. Nu mai avusese nici un contact direct cu Veida până atunci. Dar auzise despre ea, despre capacitatea ei, eficienţa nemaipomenită, pretenţiile faţă de colaboratori, iar lipsa ei de scrupule, dublată de sângele rece şi averea ei erau legendare.

— Şi coafeza?

— Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Veida privi din nou înjur.

— Se va descurca aici?

— O, da. Va aduce tot ce-i trebuie.

Shutter îndrăzni să zâmbească.

— O să arăţi… Se opri, gata să spună „superb”, dar îşi dădu seama că ar putea sugera că acum arăta rău şi îşi imagină reacţia femeii… Cu totul altfel. Până atunci mai ai nevoie de ceva?

— Da, de câteva pistoale.

Cuvintele ei îl făcură să se înfioare a doua oară; se gândise la lucruri care s-o facă să se simtă confortabil. Probabil că ea se simţea confortabil dacă avea la îndemână câteva arme. Se va socoti în al nouălea cer când o va vedea plecată şi trecută în grija altcuiva.

— N-am nici unul aici, în afară de un Mauser vechi. O să văd ce pot face.

— Nu. N-o să vezi ce poţi face. O să-mi aduci trei-patru pistoale automate şi te vei asigura că li se va pierde urma. Dacă nu eşti în stare să faci acest lucru, spune-mi şi voi aranja cu Holmair, care nu va fi deloc încântat.

Veida îl privi pe Shutter cu răceală. Era încă sub efectul recentei evadări şi lipsa de hotărâre a acestui bărbat nu avea darul s-o liniştească.

— Eşti foarte nervos, observă ea. Tot timpul eşti aşa?

Shutter simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Nu, sigur că nu. Ştiu că eşti o persoană foarte importantă şi sunt îngrijorat că nu-ţi place apartamentul. Dar în privinţa judecăţii mele nu încape nici o discuţie; cred şi acum că este cea mai bună.

Veida încuviinţă din cap; în cele din urmă, omul îi făcuse o impresie bună.

— Adu-mi armele, răspunse ea. Şi muniţie.

Jocul lui Jacko nu mai era atât de greu de înţeles ca atunci când cei doi bărbaţi se întâlniseră ultima oară la „Hot Pot”, în Soho. Jacko mai trăia cu impresia că rolul lui Bulman fusese acela de a acoperi activităţile năbădăiosului său frate, după ce avionul pe care acesta îl pilota se prăbuşise în Marea Nordului şi el murise. Dacă Jacko ar descoperi vreodată adevărul, prietenia lor ar lua sfârşit, în cel mai bun caz. Între timp însă, cele două caractere atât de diferite se respectau şi aveau şi de ce.

Bulman abia putea deosebi un capăt al pistolului de celălalt, însă nu fusese pus niciodată în situaţia de a fugi din faţa unuia.

Jacko, în schimb, care avea un depozit de costume de teatru jos, lângă docurile Londrei şi o înclinaţie pentru maşinile sport Ferrari, fusese împuşcat de nenumărate ori şi era el însuşi un excelent ţintaş. Destituirea şi închiderea lui Jacko, de unde i s-a tras şi porecla de Glasshouse, termen folosit pentru închisorile militare, s-au datorat morţii fratelui său, după care, poate şi sub imperiul unui inexplicabil sentiment de vinovăţie, îşi pierduse complet controlul pentru scurtă vreme. Acum era bogat, dar, bănuia Bulman, o bogăţie nu pe de-a-ntregul acoperită de succesul afacerii sale cu haine. Bulman nu puse nici o întrebare, aşa cum au făcut toţi cei care şi-au dorit o viaţă liniştită.

— Ce mai fac? repetă Jacko. M-ai prins într-o perioadă bună, Georgie a plecat la o conferinţă juridică în State.

— Te învârteşti pe-aici pe un salariu întreg până când primeşti un telefon. Uşoară muncă.

Jacko rânji, observă paharul gol al lui Bulman şi făcu semn cu capul unui chelner; toţi îl cunoşteau de la „Hot Pot”.

— Nimic nu este uşor când cineva trebuie să lucreze cu tine. Ultima dată ai fost cât pe ce să ne omori. Eu nu sunt bun să stau degeaba.

— Ai aflat despre Veida Ash?

— Că a evadat? Desigur. Totdeauna ai spus că o s-o facă. Eu n-am întâlnit-o niciodată.

Îl privi ironic pe Bulman.

— Trebuie să recunoşti că e al naibii de îndrăzneaţă.

— Nu s-a îndoit nimeni de aşa ceva. Dar are un stil destul de puţin original de a-i înlătura pe cei ce-i stau în cale; de obicei joacă fără să rişte, ucigându-i. Dar tu ştii deja toate astea, doar ai fost una dintre ţintele ei.

— Da.

Jacko deveni melancolic, amintindu-şi de Anna Brenning, Karen Brandt pe numele ei adevărat, un asasin care fusese pe punctul de a-i trece pe amândoi pe lista ei.

— Anna o fi fost înlocuită de mult. Veida nu stă descoperită. Va face orice ca să rămână liberă.

Bulman zâmbi.

— Ştii, sunt destui deţinuţi care-i vor duce dorul şi la fel de mulţi cărora le-ar plăcea s-o vadă moartă. Aşa reacţionează oamenii vizavi de ea, totdeauna la extreme. Totul este ieşit din comun la Veida. Iar noi nu prea avem ce face decât să aşteptăm vreun indiciu în legătură cu locul în care se ascunde. Şi treaba asta depinde în mare măsură de Interpol şi de celelalte

organizaţii din Europa. Ei ştiu regulile şi le ştie şi ea.

Paul Holmair trăia la ţară, într-o casă superbă, înconjurată pe jumătate de pădure, situată la trei kilometri de drumul principal spre Leipzig. Nu se numise întotdeauna Holmair şi faţa lui nu avusese mereu înfăţişarea de acum. Îşi pusese în gând să plece din ţară o vreme şi mai târziu să-l ucidă pe chirurgul care îi făcuse atât de bine operaţia plastică. Cândva membru important al *Staatssicherheit,* ministru al Securităţii Statului – cunoscută de toată lumea sub numele de Stasi – Holmair ştiuse tot timpul cum să-şi apere pielea, chiar dacă uneori trebuia să plătească altcineva în locul lui.

Riscase să se întoarcă în partea care nu de mult fusese Germania de Est, dar îşi luase toate măsurile de precauţie posibile. Modificându-şi trăsăturile feţei, acoperindu-şi bine urmele şi distrugând anumite documente înainte de a pleca, se simţea destul de în siguranţă şi îşi făcuse şi nişte planuri pentru eventualitatea în care lucrurile ar merge rău. Oricum, îşi dorea să fie în Germania. Acolo era acasă.

Holmair avea multe în comun cu Veida: amândoi ştiau să-şi apere pielea, erau extrem de inteligenţi, adevăraţi profesionişti, cu o mare îndemânare în ceea ce făceau, mai ales că o făceau cu plăcere, dublată desigur şi de recompensa bănească. Bogăţia nu-i indusese însă lui Holmair o stare de automulţumire. Era la fel de atent ca întotdeauna şi îşi lua măsuri de precauţie în tot ceea ce întreprindea. Concurenţa îl ajutase să prospere. Şi tot aceasta îl ajută să observe repede, în timp ce parcurgea cei trei kilometri până la autostrada care ducea la aeroport, BMW-ul albastru aflat la mică distanţă în urma lui, dar care nu făcea nici un efort să-l depăşească, deşi el însuşi mergea destul de încet.

Practica îndelungată şi bunul-simţ experimentat îl făcură să-şi dea repede seama că este urmărit. Situaţia îl îngrijoră puţin. Bănuia cineva adevărata lui identitate sau preocupările sale treziseră bănuieli? Se putea descurca în ambele cazuri, dar spera să fie vorba de cea de-a doua variantă. Scoase uşor pistolul din compartimentul de sub tabloul de bord şi îl ascunse sub coapsa piciorului drept. De mult timp nu se mai aflase într-o situaţie asemănătoare.

Cum parcursese aproape cei trei kilometri până la autostradă, vru să rezolve problema înainte de a ajunge la aeroport. Micşoră viteza şi opri, lăsându-i BMW-ului suficient loc să treacă.

Şoferul BMW-ului nu avea decât două posibilităţi: să treacă

sau să se oprească. Trecu şi Holmair observă că în maşină erau doi bărbaţi. Nu-l recunoscu pe nici unul, dar cei doi îl priviră atent în timpul depăşirii. Rămase pe loc câtva timp, ştiind că îl vor aştepta ceva mai departe, probabil chiar la intrarea pe autostradă, care se afla acum la mai puţin de un kilometru.

Holmair ieşi cu maşina de pe drum, conducând spre marginea pădurii şi ieşi înainte ca aceasta să devină prea deasă. Se întrebă ce era mai bine să facă. Încă nu credea că ştiau cine este el în realitate, altfel l-ar fi arestat şi asta de multă vreme. Dar probabil că îl ţineau sub observaţie, ceea ce însemna că unii dintre cunoscuţii săi sau unele dintre afacerile sale li se păruseră suspecte. Ori se ramolise el, ori ei erau mai buni. Îngrijorarea spori şi înregistră cu întârziere efectul unui şoc. Trebuia să ia rapid o hotărâre.

Exista un drum accidentat prin pădure, pe care îl cercetase cu mult timp în urmă şi se îndreptă într-acolo. Era un drum dificil, plin de hârtoape, dar care îl scotea pe autostradă mult mai departe. Evitându-i însă pe cei doi bărbaţi, nu le va risipi bănuielile, ci, dimpotrivă, avea să le sporească. Singura alternativă era să o ia de la capăt. Casa putea fi vândută mai târziu printr-o agenţie, fără ca el să iasă din umbră. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese nevoit să ia o astfel de decizie.

Coborî şi îşi acoperi maşina cu vreascurile pe care le găsi. Nu reuşi să o ascundă perfect, dar drumul acela ducea numai la proprietatea lui şi la o fermă mult mai îndepărtată, după care dădea într-o cale de acces puţin folosită. Era unul dintre motivele pentru care cumpărase locul: protecţia era bună. Păşi de-a lungul şirului de copaci.

În mod normal, nu i-ar fi trebuit mai mult de zece minute să parcurgă distanţa până la bifurcaţie, dar cu cât se apropia, cu atât trebuia să fie mai atent. Auzi zgomotul traficului intens cu mult înainte de a vedea BMW-ul. Ştiuse că vor opri lângă drum, pentru că altfel ar fi fost prea uşor de reperat.

Holmair merse mai departe printre copaci, zări BMW-ul printre tufe şi se apropie dintr-o parte, în aşa fel încât să nu poată fi observat prin oglinda retrovizoare; cu siguranţă că nu se aşteptau să-l vadă venind pe jos. Acum se apropia mergând ghemuit. BMW-ul era parcat chiar la marginea drumului, fără să împiedice pe nimeni şi, bănui Holmair, fără să poată fi văzut din drum.

Pe ultimii treizeci de metri se târî şi, apropiindu-se, le putu vedea capetele. Avea o singură şansă, dar într-adevăr nu se

putea gândi la o alternativă acceptabilă. Iar în asemenea situaţii alesese întotdeauna exact soluţia asta. Se ridică în picioare, chiar în spatele şoferului şi îl împuşcă de două ori în ceafă, primul glonţ spulberând parbrizul. Bărbatul de pe locul din dreapta deschise portiera cu intenţia de a se adăposti în dreptul maşinii, dar Holmair anticipase exact mişcările şi ajunsese deja acolo. Îl împuşcă în timp ce omul schiţă gestul de a se întoarce, scoţându-şi la rândul lui pistolul, apoi mai trase o dată după ce se prăbuşise. Holmair se uită spre drum, dar nimeni nu bănuia ce se petrecuse la o distanţă atât de mică. Se asigură că cei doi erau morţi, după care alergă printre copaci înapoi la maşina lui.

Înlătură vreascurile gâfâind puţin şi se urcă. Nu mai prindea avionul spre Amsterdam, dar nu mai conta. Dacă îl urmăreau, era mai bine să se ducă întâi la Paris şi de acolo să ia altă cursă spre Amsterdam. Trebuia să-i trimită un mesaj lui Veida, s-o anunţe că va întârzia. Aducând maşina pe drum, se gândi că cel de-al doilea motiv era totuşi cel real: îi urmăreau pe colaboratorii cunoscuţi ai lui Veida şi se mişcau foarte repede; asta însemna că ştiau deja mult mai multe despre el decât ar fi sănătos.

Fără să privească într-acolo, trecu pe lângă locul unde se aflau, mai degrabă ascunşi, BMW-ul şi pasagerii morţi ai acestuia. Ştia însă că trebuia să scape de pistol înainte de a ajunge la aeroport. Nu putea risca în caz că maşina, lăsată în parcarea aeroportului, avea să fie verificată. Ştersese deja amprentele de pe armă. Probabil că ţineau foarte mult s-o găsească pe Veida. Se amuză în sinea lui. Era ca pe vremuri, îi va fi dor de casa asta, dar nu se îndoia nici o clipă că într-o bună zi se va întoarce la ţară.

Gerald Wilson, cunoscut de toată lumea sub numele de Sandy din cauza ochilor săi de culoarea nisipului[3], stabili o întâlnire cu Derek North la Serviciul de Securitate. Era un om înalt, cu o ţinută de patrician, motiv pentru care mulţi îl considerau snob, în fapt însă, un intelectual calm, înzestrat cu acea calitate preţioasă care lipseşte majorităţii intelectualilor: simţul realităţii. Sandy Wilson putea fi cu picioarele pe pământ când voia şi putea să golească o halbă cu cel mai înrăit băutor. Una peste alta, era plăcut şi când nu era plăcut, era respectat. Nimeni nu se îndoia de profesionalismul său şi de câţiva ani ocupa un post înalt în MI5. Unii spuneau că el îl conducea, iar el prefera ca oamenii să

[3] În lb. engl., *scind* = nisip.

creadă aşa ceva. Dar nimeni nu-l lua peste picior. Un rafinat şi un expert în vinuri, era exact opusul unuia ca George Bulman, căruia îi plăceau mâncarea şi băuturile tari.

Bănuind motivul, North nu voia să se întâlnească cu el, dar era greu să refuze un ofiţer superior al altei agenţii. Serviciile de informaţii trebuiau să lucreze împreună. Era conştient că cei deja SIS se considerau cei mai buni şi Wilson era omul care comunica acest lucru fără să deschidă gura.

Cei doi se întâlniră în biroul lui North, îşi strânseră mâinile şi, cum era la amiază, North îi ceru secretarei să aducă nişte cafele, făcându-i semn cu ochiul fără să-l vadă Wilson. Ea înţelese că nu trebuia să aducă ceşcuţe şi farfurioare, ci căni. North voia să-l aducă cu picioarele pe pământ pe autodeclaratul rafinat. Ştia că era o copilărie, dar îi făcea plăcere.

— Cu ce îţi pot fi de folos? întrebă North în cele din urmă, după câteva schimburi de cuvinte convenţionale.

— Sper să mă pui la curent în legătură cu Veida Ash, îşi exprimă Wilson doleanţele într-o manieră foarte politicoasă.

— A evadat, răspunse North apucând cana cu ambele mâini.

— Ce informaţie! Nu fi ridicol, Derek.

— Ştiu doar că a fugit acum câteva zile. La ce te aşteptai?

— Mai exact, trei. Mă întrebam dacă partenerii tăi de la SB bănuiesc unde s-ar fi putut duce.

North păru uimit.

— Nu vreau să fiu indiscret, dar de ce nu-i întrebi direct? Ai tot dreptul s-o faci, nu-i aşa?

— Nu cred că aş fi bine venit acolo, având în vedere faptul că este tot o secţie de-a voastră.

— Mă îndoiesc că ei gândesc aşa, mai ales că trebuie să cauţi mult ca să găseşti o legătură între noi. Dar cu ei trebuie să vorbeşti sau cu cei de la Met. Nu e problema mea.

— Sigur? Eu am auzit altceva. Încearcă să mă ajuţi, Derek.

North îl privi grav.

— Nu ştiu ce ai auzit sau de la cine, dar nu te adresezi cui trebuie.

— Am fost informat că George Bulman, cineva din afară…

— Opreşte-te aici, Sandy. Nu ştiu ce crezi tu că ştii despre Bulman, dar sunt al naibii de sigur că nu de la el. Nu pot da explicaţii pentru toate zvonurile pe care le-au auzit oamenii tăi.

Apoi, hotărât:

— Nu ne sta în cale, Sandy. Lasă asta pe seama poliţiei.

Wilson nu renunţă. Se aşteptase ca North să se arate

îndărătnic, fiindcă pe toată durata procesului lui Veida, desfăşurat în cea mai mare parte fără public, MI6 ieşise foarte prost, iar pentru dezacordurile dintre ei fuseseră aspru criticaţi de către judecător. Se aplecă, arborând un zâmbet bine studiat care, după ce dispăru, sublinie uşor pistruii de pe pielea albă, galică şi privirea i se îmblânzi, plină de înţelegere şi chiar veselă.

— Dă-mi o mână de ajutor, Derek. La naiba, am fost şeful ei. A fost unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut, dacă nu cel mai bun. Sigur că mă preocupă evadarea ei. E în stare să ne facă rău. Mulţi dintre agenţii noştri sunt strânşi acum sub îndrumarea ei. E normal să încercăm s-o împiedicăm; poate ridica oamenii împotriva noastră. Există încă o mulţime de informaţii bine păstrate acolo, afară. Se poate răzbuna.

North nu fusese direct implicat în procesul lui Veida, acesta fiind probabil şi motivul pentru care, considerându-se că are mintea limpede, îi fusese dată sarcina, deloc de invidiat, de a o interoga imediat după ce ajunsese la închisoare. Răspunse foarte sincer:

— N-am nici cea mai vagă idee unde se găseşte. Cu reţeaua ta din Europa, aş fi crezut că ai mai multe şanse să afli.

— Nu ştim în cine putem avea încredere dintre cei pe care i-a folosit ea în diverse domenii. Vor trece ani până vom descoperi tot răul pe care l-a făcut. E foarte complicat. Am primit un raport de la Leipzig. Doi oameni ai securităţii au fost împuşcaţi mortal ieri. Urmăreau un bărbat pe nume Paul Holmair, care a dispărut. Nu avem nici o dovadă că el este autorul, dar e o coincidenţă ciudată. Au descoperit că îşi făcuse o rezervare pentru Paris, dar de acolo i s-a pierdut urma. Dacă se află încă la Paris, nu poate fi găsit. Singura şansă este să fi plecat mai departe sub un alt nume şi cu alte acte. Îl caută încă.

North reuşi să mimeze uimirea. Aflase deja totul.

— Ce legătură are asta cu Veida Ash?

— Era unul dintre oamenii ei de legătură. Am fost sincer cu tine, aşa încât sper să-mi răspunzi cu aceeaşi monedă.

— Îţi sunt recunoscător pentru informaţie, dar se pare că ştii mai multe decât mine. Nu te pot ajuta. Bănuiesc că a plecat din ţară, iar în străinătate tu ai reţele, nu eu.

Wilson ştia că nu va ajunge la nici un rezultat cu North, în schimb era mulţumit că fusese informat corect: North era implicat. Fără nici o speranţă, încercă o altă tactică:

— Trei zile în libertate şi trei morţi. N-a uitat cum se procedează, nu-i aşa?

— N-ai de unde să ştii dacă ea e vinovată în cazul celor uciși la Leipzig.

— De când avem nevoie de dovezi în jocul nostru? Are ea cumva un amestec. Păcat că nu vrei să mă ajuţi.

— Nu pot, îl corectă North. Sigur, poate vrei să vorbeşti cu şefa mea…

— Sheila? Nu, mulţumesc. Probabil că ea speră în sinea ei ca Veida să ne fraierească.

North îşi spuse: „Cred că a făcut-o deja”. Adăugă apoi cu voce tare:

— Calmează-te, Sandy, poate că Veida se va linişti şi va renunţa la stilul ăsta de viaţă.

Dar nici unul dintre ei nu credea aşa ceva.

Gerrard stătea peste drum, vizavi de şcoală. Dacă se întorcea numai pe jumătate, putea să vadă suprafaţa cenuşie, mată a lacului Geneva, în mare parte acoperit de ceaţa joasă, ca şi munţii din depărtare. Era după-amiază târziu şi se făcuse aproape întuneric; doar luminile din şcoală mai înviorau priveliştea, altfel destul de deprimantă. Era dificil să recunoşti o fată anume printre cele care ieşeau pe poarta dublă, masivă, împodobită cu volute din fier forjat. Dar nici nu voia să traverseze strada, făcându-se astfel remarcat; acolo nu prea avea unde să se ascundă.

Nu era o zi bună pentru urmărire – vreme neobişnuit de proastă, vizibilitate redusă. Maşinile treceau cu farurile aprinse, ceea ce nu-i înlesnea munca. Gerrard reuşise să descopere că fata nu locuia la căminul şcolii, ci undeva la periferia oraşului Lausamie. Detesta treaba făcută la repezeală şi mai rămăsese atât de puţin timp!

Chiar şi fotografia pe care o avea în buzunar era veche de câţiva ani şi fusese trimisă prin fax de la Londra; deci el lucra în locul altcuiva şi asta îl enerva. Dar era un profesionist şi îşi va face treaba cât mai bine. Avea foarte puţine date despre fată. Ultima adresă cunoscută fusese aceea a unei alte şcoli din Berna, dar reuşise cu ajutorul unei prietene de-a ei să afle unde se mutase, în Geneva. Avusese puţin noroc, aşa cum rareori se întâmplă în viaţă: ea se mutase de curând, ceea ce făcuse ca totul să fie mai uşor. Se părea că mama fetei – şi el bănuia că există o mamă pe undeva – anticipase că cineva o va căuta.

Gerrard nu-i cunoştea încă adresa exactă, aşa încât trebuia să o urmărească pe fată, dar asta numai după ce o va recunoaşte

pe baza unei fotografii vechi, nici aceea foarte reuşită. Alternativa era să roage alte fete să i-o arate sau să găsească o scuză şi să întrebe pe cineva din personalul şcolii, dar aşa ar putea fi el recunoscut şi asta ar pune-o în gardă pe fată. Asemenea şcoli erau frecventate de copii cu părinţi bogaţi, copii care se aflau mereu în pericol de a fi răpiţi.

Continua să stea pe trotuarul opus, în timp ce trecătorii îşi vedeau de drum, iar traficul se aglomera, întrebându-se ce ar fi mai bine să facă. Puteau trece zile întregi până să-i afle adresa. Maşini, câteva limuzine opreau din când în când să ia câte o fată, dar în faţa porţilor mai era un grup vesel şi din depărtare zări chiar un profesor. Simţind vântul rece venind dinspre lac, făcu încet câţiva paşi.

O altă limuzină se apropie, opri lângă porţi şi un bărbat coborî pentru a deschide portiera uneia dintre fete, de fapt o adevărată domnişoară şi Gerrard avu unul dintre momentele sale de inspiraţie. Înfăţişarea bărbatului, ceva în legătură cu persoana acestuia, ca şi respectul pe care i-l arăta îi sugerau că nu era tatăl ei; nu purta nici uniformă de şofer. De cum se urcă fata şi bărbatul ocoli maşina ca să se urce la volan, Gerrard se uită înjur după un taxi. Îşi lăsase maşina ceva mai departe din cauza restricţiilor de parcare şi ar fi fost prea târziu până ar fi ajuns acolo.

Găsi un taxi mergând în sens invers şi pierdu ceva timp până şoferul întoarse. Limuzina nu se mai vedea, iar lumina avea să scadă.

— Plătesc dublu dacă o ajungi din urmă. Nu i-am văzut numărul, dar e de culoare albastru-închis. Mergi către Lausanne.

Pe strada aceea nici nu prea aveai încotro să te îndrepţi în altă parte.

Taxiul reuşi să-i ajungă, în primul rând pentru că şoferul limuzinei nu părea să se grăbească. Taximetristul lăsă în urmă două maşini în traficul tot mai aglomerat pe măsură ce se apropiau de Lausanne, de parcă toată viaţa n-ar fi făcut decât să urmărească automobile. Era deja a doua oară când avea noroc în ziua aceea; i se părea că-l merită şi spera că nu-l va părăsi.

La intrarea în Lausanne, limuzina o luă spre nord şi începu să urce, îndreptându-se spre cea mai înaltă parte a oraşului. Ajunseră în zona proprietăţilor de lux şi în cele din urmă limuzina opri, apoi coti spre o parcare aflată la subsolul clădirii.

Gerrard îi ceru şoferului să oprească, îi vârî câteva bancnote în mână şi-i spuse să aştepte. Coborî şi alergă înapoi, spre străduţa

ce dădea în parcarea subterană. Intră şi se ascunse după un stâlp de beton când auzi un motor oprindu-se. Încercă să-l localizeze. Aproape imediat auzi paşi; erau un bărbat şi o femeie. Ascunzându-se după maşini, porni spre lift, unde bănuia că se vor duce cei doi. Şi avu dreptate. Bărbatul şi fata apărură şi deocamdată îi vedea aproape bine.

Rămase în spatele unui stâlp şi se aplecă puţin, încercând să-i vadă şi mai bine. Bărbatul stătea lângă ea, privind-o tot timpul atent, protector şi Gerrard se convinse că era bodyguardul ei. Asta îl făcu să o examineze mai atent pe fată. Semăna oarecum cu fotografia, deşi foarte vag şi doar la o cercetare mai atentă. Blondă, avea părul lung şi drept, trăsături mai degrabă interesante decât frumoase şi, bineînţeles, prospeţimea caracteristică oricărei femei tinere. Apoi, era mai mult decât evident că prezenţa bodyguardului era mai curând tolerată şi nu-i făcea plăcere. El îşi făcea meseria, iar ei i se spusese limpede că trebuie să-l accepte.

Gerrard avea un mic aparat de fotografiat, dar era prea riscant să-l folosească. În ciuda costumului bine croit, Gerrard, care era un observator versat, se lămuri că omul era înarmat. Aşadar, aceasta era Amanda Rouet. Se întreba de ce o fi fiind atât de importantă. Bărbatul se uită în direcţia lui, obligându-l să se retragă după stâlp, după care se auzi liftul. Îi auzi pe cei doi urcând în cabină şi nu riscă să-i mai vadă o dată înainte de închiderea uşilor. Bărbatul urcase cu ea.

Gerrard porni agale spre ieşire şi văzu că taxiul îl aştepta ceva mai în jos pe stradă. Era mulţumit că îşi făcuse treaba. Se întreba doar dacă merita să-şi forţeze norocul şi să intre în clădire pentru a afla care era apartamentul Amandei Rouet. Se întoarse la lift, uşile se deschiseră imediat ce ajunse în dreptul lui şi se trezi faţă în faţă cu bodyguardul care îi aruncă o privire atât de rece, încât Gerrard simţi că i se înmoaie picioarele. În clipa aceea îşi dădu seama că norocul îl părăsise.

4

Ed Naylor îl chemă pe Dan Jureski în biroul său aparţinând CIA din Langley, Virginia. Morocănos, îl salută din cap şi zise:

— Închide uşa, Dan şi ia loc.

— Vreo problemă?

Ştia deja care era problema – una care nu avea să se rezolve.

— A dispărut Lee Valdares. Ar fi trebuit să se-ntoarcă din vacanţă acum o săptămână. Nu ştim unde este.

Scund şi gras, Naylor era o persoană taciturnă, cu o expresie neînduplecată.

— Poate că e mai bine aşa, spuse Jureski plin de speranţă.

— S-o crezi tu, Dan! Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? se zburli Jureski.

— Termină cu prostiile, Dan. Nu te preface că nu ştii. Avem o problemă serioasă. Aveam probleme şi înainte de plecarea ei în vacanţă, dar acum, că a dispărut, avem şi mai multe. Nu putem ascunde chestia asta.

Jureski îşi trecu palmele peste chipul palid, apoi pe cap, spre creştet, pieptănându-şi cu degetele părul lins. Arăta bine, cu un oarecare aer de superioritate. Expert în problemele Orientului Mijlociu, era al doilea în Direcţia Operaţiunilor, după bărbatul cu care şedea faţă în faţă, dar numai ca poziţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o luăm mereu de la capăt! Şi m-am săturat să tot spun că Jackie Newcombe a fost o beţivă şi o nevrotică. Era dezechilibrată mintal. Mi se pare un adevărat mister cum a ajuns aici. Probabil că…

Urmă o pauză stânjenitoare. Naylor se uită la Jureski, care privi jenat în tavan, apoi spuse încet:

— Prin pat? Asta ai vrut să spui, nu-i aşa? Bineînţeles că asta ne duce înapoi de unde am plecat. Nu e prima persoană căreia i s-a reproşat că e beţivă şi asta ne-a costat o sumă compensatorie de un milion de dolari care a fost refuzată. Suntem acuzaţi de discriminare sexuală. Două sute cincizeci de femei ne acuză că suntem „o reţea de flăcăi”. Spun că ani de zile au fost persecutate. Şi au un argument solid când amintesc de protecţia care i s-a oferit lui Aldrich Ames, cel mai mare trădător din toate timpurile.

Naylor îşi aruncă stiloul pe masă.

— OK. Ştiu că ne lovim mereu de chestia asta, dar n-am ajuns la nici un rezultat, nu-i aşa? Nouă femei, toate agenţi foarte buni, oricât încercăm noi să le discreditäm, rezistă şi chestia asta nu va rămâne fără urmări. Şi toate astea înainte ca Jackie Newcombe să se plângă că a fost violată. Şi acum a plecat şi Lee Valdares, nu înainte de a declara că îi dă crezare lui Jackie Newcombe. Nu-i amuzant, Dan.

— Erau prietene. Cele două erau prietene. Valdares ar fi crezut orice i-ar fi spus Newcombe. Amândouă erau la fel, pentru numele lui Dumnezeu! Valdares a făcut asta ca să ne încurce. Când va considera că ne-am încurcat de tot, va renunţa. Sunt irecuperabile. Amândouă.

Jureski era tulburat. Bănuise de ce fusese chemat, dar când intrase în birou nu ştia, practic, la ce să se aştepte. Îşi cuprinse genunchiul în mâini şi dădu din cap de parcă ar fi vrut să alunge un coşmar. Îl privi pe Naylor în ochi şi repetă o întrebare pe care i-o mai pusese:

— Chiar crezi că sunt în stare să fac aşa ceva? Şi mai ales uneia ca Newcombe?

Naylor îi întoarse o privire nepăsătoare.

— Aştepţi un altfel de răspuns de la mine?

— Ai avut mai mult timp să te gândeşti.

— Şi ce dacă? Nu fac parte din juriu şi nici judecătorul tău nu sunt, aşa încât nu sunt obligat să dau un răspuns. Ce naiba ştim unul despre celălalt? Ştiu doar că îţi plac femeile.

— Şi asta înseamnă că sunt un monstru? vorbim deschis despre Jackie Newcombe. La naiba, nu crezi că m-aş fi purtat mai civilizat?

— Poate că ai avut o zi proastă. Se întâmplă oricui. Poate că te-a refuzat şi ţi-a venit greu să accepţi. Cine naiba poate şti?

— Deci asta crezi? Iisuse!

— N-am spus că asta cred. E doar o posibilitate. Oricum, nu vom şti niciodată, nu-i aşa? Sărmana fată s-a sinucis. Poate era conştientă că nu se poate măsura cu un întreg sistem. Erau prea multe în dezavantajul ei. Şi poate că nici nu s-a sinucis.

Jureski abia reuşi să se stăpânească. Făcu un efort.

— Era cu capul plin de băutură. A încercat să-şi ia pastilele... Ţi-am spus că era o beţivă.

— Atunci de ce n-ai făcut ceva înainte să fie prea târziu?

Jureski ridică din umeri.

— S-a întâmplat prea repede. Nu ştiam ce era cu ea. Dacă avea vreo problemă, putea să vină la mine.

Naylor observă neliniştea lui Jureski, un om ce nu putea fi uşor clintit. Recunoscu în sinea lui că Jureski trecea printr-o perioadă destul de dificilă de la moartea lui Newcombe. Poate că o merita. Poate că ea chiar s-a dus la el cu o problemă şi poate că nu pomenise nimănui altcuiva despre acest lucru. Dar orice se întâmplase, o speriase suficient pe Lee Valdares pentru ca aceasta să dispară fără nici un cuvânt. Încercaseră să dea de ea, dar cu cât cercetau mai mult, cu atât devenea mai limpede că dispariţia ei fusese un act deliberat. Nu voia să fie găsită. Şi în cazul ăsta, ce punea la cale?

— Pot să plec?

Naylor îşi întrerupse brusc gândurile.

— Da, sigur. Ştii că o să pleci la Londra?

— Mi-ai spus ceva înainte să se întâmple toate astea. Credeam că te-ai răzgândit.

— Nu, nu. Poate fi un lucru bun. O schimbare de decor. E doar o chestiune de rutină. Te ocupi cu cei de la SIS şi de la Serviciul de Securitate de posibilele acţiuni teroriste. Cu întâlnirea asta de la Londra a Grupului celor şapte, îţi dai seama că îşi vor face apariţia acolo şapte şefi de guvern.

Naylor zâmbi răutăcios.

— O să fie un coşmar cu asigurarea securităţii lor. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu e rândul nostru.

Jureski aprobă dând din cap. Poate că le va deturna gândurile de la povestea asta sordidă cu Jackie Newcombe. Cel puţin pentru o vreme. Ştia că se va mai vorbi despre asta şi se întreba cum ar putea să-i pună capăt în aşa fel încât să-şi poată vedea cu toţii de vieţile lor.

Lee Valdares stătea la un mic hotel din Bloomsbury, sub numele simplu, englezit, de Katherine Lock. Lucrând pentru Direcţia Operaţiunilor, schimbarea identităţii devenise pentru ea o a doua natură şi, ca şi obţinerea de acte false, nu mai constituia o problemă. Se pregătise bine. Făcuse un tur al Londrei pentru a-şi umple timpul – cunoştea deja oraşul foarte bine – şi se purtă ca un turist american, deşi era început de iarnă.

Lee avea o sumă modestă de bani la câteva bănci. La economisirea lor o ajutase destul de mult Veida Ash, pe care o cunoscuse în urmă cu câţiva ani şi care, la vremea aceea, o impresionase prin profesionalismul ei. Pe ea o folosea atunci când trebuia să se câştige timp, deşi unul dintre reproşurile

femeilor din departament era acela că nu erau suficient implicate în situaţiile periculoase. Disputele erau departe de a fi dus la o concluzie, dar pentru ea se încheiaseră, pe moment cel puţin.

Ceea ce ştia era foarte important, dar nu avea încă nici o idee în legătură cu planurile lui Veida şi era foarte nerăbdătoare să le afle. O confruntare era inevitabilă, mingea se afla însă acum în terenul lui Veida şi Lee trebuia să admită că femeia era o fugară şi că, deocamdată, singura ei preocupare o constituia propria siguranţă. Înţelegea acest lucru; într-un fel era şi ea o fugară, dar nu comisese încă nici o crimă.

O identitate falsă presupune o viaţă trăită în singurătate, dar ea era obişnuită şi cu acest neajuns. Doar că era nerăbdătoare şi îşi dorea ca Veida să sune cât mai repede. Îi acorda două săptămâni şi, dacă nu va lua legătura cu ea până atunci, se va întoarce în State. O apucă furia la gândul că îi trecuse prin cap aşa ceva şi îşi dădu seama că va trebui să aştepte chiar şi mai mult. Ştia ce vrea, dar avea nevoie de o mână de ajutor. Se părea că ea şi Veida aveau nevoie una de alta. În momentul acela încă nu ştia de existenţa lui Franny Jopena şi, dacă ar fi aflat, probabil că s-ar fi întors cu primul avion. Lee Valdares era o profesionistă, de unde şi o parte din problemele ei şi trata cu Veida Ash de la egal la egal. Când se întoarse la hotel în seara aceea, telefonul suna.

Lui Franny Jopena nu-i plăcea la Lisabona, cum nu-i plăcea nici un alt loc în afară de New Orleans. N-o interesa istoria şi nici farmecul lumii vechi. Nu cunoştea limba, deşi la tot pasul se vorbea englezeşte. Era o fire sociabilă şi aici era singură. Locuinţa ei din sudul Lisabonei era confortabilă, dar ea avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva care să înţeleagă engleza ei.

Bărbatul căruia îi fusese dată în grijă era american şi se vedea bine că Portugalia îi este destul de cunoscută, dar îşi dăduse seama imediat că era un criminal. Comunicaseră tacit încă de la început şi ea nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa lui, ştia că i-ar fi plăcut să-i zboare creierii şi că nu-l opreau decât banii pe care îi primea tocmai ca să se stăpânească. Şi el avea arma.

Se întreba, nu pentru prima oară, dacă nu cumva făcuse o mare greşeală venind aici fără să încerce şansele pe care le avea acasă. Apoi, în momentele de luciditate, accepta că acasă nu mai avea nici o şansă. Dar asta nu era viaţă. Exista o limită dincolo de care nu mai putea îndura.

Franny era cam scundă, iar ca înfăţişare nu se deosebea prea mult de o portugheză. Dacă n-ar fi deschis gura, nimeni n-ar fi observat diferenţa. Entuziasmul care o caracteriza o împinsese pe o direcţie greşită. Poate că nu avusese nici o şansă încă de la început din cauza sărăciei cumplite în care se născuse şi a dezinteresului părinţilor, pentru care furtul era o victorie, un mod de supravieţuire şi nu o chestiune de morală. Tatăl ei fusese împuşcat în cele din urmă, nici până acum nu ştia de cine sau, dacă cineva ştia totuşi, păstra secretul cu străşnicie pentru a nu sfârşi la fel. Spre a-şi câştiga existenţa, mama ei se pretase la tot ceea ce-i impusese acel mediu degradant şi acum, văzându-i trupul distrus, te întrebai cum de mai era în viaţă.

Supraveghetorul ei, Carlos, era ras în cap şi avea nişte ochi lipsiţi de viaţă, înfiorători. Numele acestuia fusese singurul lucru pe care Franny îl găsise amuzant, deşi lui nu-i pomenise nimic. Se întreba uneori când fusese oare nevoit să-l folosească prima oară.

Într-o zi, după masa de seară, el îi zise:

— Mi s-a spus că te pricepi la arme.

Franny ridică din umeri, întrebându-se unde voia să ajungă şi îl privi fix cu ochii ei mari pentru a-şi ascunde antipatia.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. De ce?

— Mergem mai încolo, pe dealuri, pentru un scurt antrenament. Ai vreo preferinţă?

— La arme sau la dealuri, iubitule?

Nu se putea stăpâni să nu-l enerveze.

— Vezi cum vorbeşti! Ţi-am mai spus să-ţi îmbunătăţeşti engleza câtă vreme stai aici, dacă ţii la viaţă. Un trei-opt? Nouă milimetri? Unul mai mare ar fi prea greu pentru tine. Automat sau cu butoiaş?

— În poliţie foloseam speciale trei-opt. Automatele nu li se păreau sigure. Dar, de fapt, nu contează. Le-am încercat aproape pe toate. Totul e să-şi facă treaba.

— Poţi să fii sigură de asta. Să fii gata devreme. Plecăm la prima oră.

Franny îşi muşcă limba. Fugise din America, dar era tot prizonieră. Şi-acum i se aducea aminte din nou pentru ce se afla acolo. Asta nu însemna scăpare.

Norii atârnau deasupra văilor, aşteptând parcă neputincioşi răsăritul pentru ca soarele să-i împrăştie. Deosebit de frumoase în lumina zorilor, dealurile pluteau printre nori, lăsând impresia

că se mişcau de fapt odată cu ei. Carlos conduse spre est, spre Spania, apoi coti, luând-o pe un drum care consta de fapt doar din vagi urme. Era evident că ştia foarte bine zona, pentru că nu ezita la nici o schimbare de direcţie şi părea să anticipeze toate hârtoapele.

Era un şofer bun; lui Franny nu-i plăcea să se bizuie pe el, dar în maşină era singurul loc unde se simţea bine în prezenţa lui. Urcară mai departe şi pătrunseră parcă într-o altă lume când arbuştii, bătuţi de vântul dinspre Golful Biscaya şi uscaţi de soare, începură să se răărească, dezvăluind privirii o regiune sălbatică. Întreaga panoramă era de o frumuseţe frustă, iar copacii începeau să se amestece cu norii tot mai mici, dând impresia unor văluri verzi şi cenuşii în mişcare.

Carlos opri, coborî şi îşi dezmorţi picioarele. Se aflau la marginea unui golfuleţ mărginit pe trei laturi de maluri înalte; din dreptul lor, până în apropierea unui şir de copaci pitici, se întindea o fâşie de iarbă decolorată. Ţintele, gândi ea. Carlos fusese acolo de mai multe ori – era evident.

Se îndreptară fără grabă spre şirul de copaci şi, apropiindu-se, Franny observă că, în unele locuri, coaja copacilor fusese smulsă; iar când Carlos scoase nişte ţinte şi începu să le fixeze pe trunchiurile copacilor, îşi dădu seama că el nu făcea acest lucru pentru prima oară. Dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi văzut chiar şi urmele lăsate de gloanţe.

Apoi un alt gând îi încolţi în minte. Va trebui să-i dea o armă. Ţinea într-adevăr să-l aibă în preajmă sau se putea descurca şi singură? Carlos părea să nu-şi facă probleme în privinţa asta şi ea ştia că nu e atât de prost încât să se lase descoperit.

Când se declară mulţumit de poziţia celor trei ţinte, scoase un Smith & Wesson 38 şi-i verifică încărcătorul.

— Am luat destulă muniţie, spuse el cu o voce seacă, dar n-o risipi.

Deodată, pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

— Să nu-ţi vină vreo idee, Franny. Ştiu că o să ai o armă, iar eu n-am mai luat o alta, dar să nu crezi că am încredere în tine, pentru că nu am. Uită-te numai puţin la stânga, la ultimul copac înalt.

Se uită în direcţia indicată şi văzu ceva mişcându-se în spatele unui trunchi. Înainte să se ferească, un glonţ se înfipse în pământ chiar în faţa ei. O făcu să ţopăie, ceea ce o enervă, pentru că ar fi trebuit să prevadă ceva de genul ăsta.

— Nu era nevoie de aşa ceva! strigă la el.

Apoi începu să înjure şi să vorbească repede, accentul ei devenind şi mai pregnant, iar potopul de cuvinte din limbajul de stradă se revărsă cu o asemenea iuţeală încât Carlos nu reuşi să mai înţeleagă nici o iotă. În schimb, era mulţumit că descoperise cum să-i vorbească pe înţelesul ei.

Îi întinse pistolul cu patul spre ea, cu ţeava îndreptată în jos şi cu piedica pusă. Zâmbea încă şi îşi dădu seama că lui Franny i-ar fi plăcut să-şi golească încărcătura în el.

— Foloseşte doar ţintele, iubito. Trage de două ori în fiecare. Dar mai întâi să ne depărtăm puţin.

Se opriră la aproximativ douăzeci şi cinci de metri de ţinte. Nu era o distanţă mare, dar pistolul era unul cu bătaie scurtă, iar celor de teapa lui Carlos le plăceau cele cu bătaie lungă, aşa cum de altfel o şi demonstraseră.

Franny, stând dreaptă în faţa şirului de copaci, ţinea pistolul în jos, aproape de corp. Îl privi dispreţuitor pe Carlos, care acum se afla lângă ea.

Aproape că nici nu se uită la ţinte înainte de a trage. Nimic nu era corect: poziţia corpului care părea instabilă; felul în care ridicase arma şi graba cu care apăsase pe trăgaci, fără a alinia mai întâi pistolul, încheietura mâinii şi braţul. Şi trăgea în stilul acum învechit, cu o singură mână.

Carlos, care făcuse instrucţie militară, se simţi jignit de acest spectacol. În regulă, voia să-i arate că nu-i păsa şi că nu avea decât să tragă el cu pistolul ăla nenorocit. Ştiind acum că arma era neîncărcată, Carlos îi spuse scurt „Stai aici” şi se îndreptă nervos spre şirul de copaci, gândindu-se cum s-o facă să ia toate astea în serios.

Distanţele faţă de fiecare dintre cei trei copaci erau puţin diferite, dar acum nu avea nici o importanţă. Când verifică însă ţintele, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Toate gloanţele nimeriseră în cercul din interior şi, din şase, două loviseră chiar în centru. Fusese o tragere extraordinară. Se întoarse spre Franny, care luase o poziţie provocatoare, cu o mână în şold, cealaltă, cu pistolul, bălăbănindu-se pe lângă corp. Expresia de pe chipul ei era nepăsătoare.

Carlos înlocui ţintele şi se întoarse agale lângă Franny, care părea plictisită de toată povestea asta.

— Unde ai învăţat să tragi aşa?

— În familie. Oricine poate face asta.

— Nu, aşa nu. Nu te-a învăţat nimeni cum să ţii o armă ca lumea?

— A, sigur. La şcoala de poliţie. Cu mine n-a ţinut. Dacă făceam ce-mi spuneau, începeam să mă gândesc la ceea ce făceam, apoi trăgeam prost. Dacă nu mă gândesc la asta, nimeresc ţinta.

Carlos îi mai dădu şase gloanţe.

— Încearcă din nou. Vreau să mă asigur că n-a fost o întâmplare.

De data asta stătu mai aproape de ea ca să vadă exact cum procedează. Dar metoda ei era exact opusul a tot ceea ce fusese el învăţat sau ce prinsese din experienţă. Ştia totul despre ochirea instinctivă care, la o adică, era o metodă la fel de bună ca oricare alta. Rămânea însă prea nesigură ca să dea un astfel de rezultat. Franny trase la fel ca mai înainte şi pe Carlos îl îngrijoră expresia lipsită de viaţă a feţei sale, de parcă nu era conştientă de ceea ce făcea.

De data asta se apropiară amândoi de ţinte. Nu făcuse decât o „muscă” şi singura persoană dezamăgită fu Franny însăşi.

— Mi-am pierdut antrenamentul, spuse ea pe un ton critic. Nu-i bine să stai prea mult pe tuşă. Dar ţine minte ce-ţi spun: dacă ţinta era capul tău nenorocit, fii sigur că aş fi făcut o treabă mai bună.

Carlos întinse mâna după pistol şi ea îi puse piedica şi i-l aruncă. Franny îl urmări cum încarcă arma, întrebându-se dacă ar avea vreo şansă s-o înşface şi să-l împuşte pe Carlos, stând în acelaşi timp aproape de el, în bătaia puştii trăgătorului ascuns.

Bărbatul o urmări cu un ochi când închise butoiaşul pistolului şi îi citi gândurile.

— Nu încerca, spuse el.

— Sunt şi mai puternică şi mai ticăloasă decât tine.

El dădu din cap în semn de apreciere.

— Acum înţeleg de ce te caută.

Gerrard avu nevoie de toată experienţa ca să nu se trădeze, dar îşi dădu seama că era posibil s-o fi făcut deja. Cei doi bărbaţi mai că se ciocniră, ocolind acelaşi stâlp; având aproape aceeaşi înălţime, se priviră în ochi, examinându-se reciproc. Bodyguardul Amandei Rouet se uită la Gerrard cu o privire de gheaţă şi Gerrard trebui să facă un imens efort să-şi recapete cumpătul. Se sili să zâmbească şi puse o mână pe umărul celuilalt bărbat, chipurile pentru a împiedica o ciocnire.

Apoi, deodată, bodyguardul zâmbi şi Gerrard speră că propriu-i zâmbet păruse mai puţin fals.

— Scuze, spuse omul şi, deşi nu rostise decât un singur cuvânt, Gerrard îşi dădu seama că franceza nu era limba lui maternă.

Zâmbetul lui Gerrard se transformă într-un rânjet şi cei doi bărbaţi se ocoliră, Gerrard rugându-se să-l mai ţină picioarele pe care nu şi le mai simţea.

Era sigur că celălalt îl urmărea, dar nu îndrăzni să se uite înapoi ca să verifice. Trebuia să aştepte până se va urca în lift şi se va întoarce ca să apese pe buton – oricine ar proceda aşa, nu? – ca să poată arunca o privire spre ieşirea din garaj. Bărbatul ieşise. Gerrard răsuflă uşurat şi, când uşile liftului se închiseră, se lăsă dus la etajul pe care îl comandase, oricare ar fi fost acela.

Acum, că nu-i mai tremurau picioarele, se întrebă ce îl înspăimântase atât de tare. Fusese de nenumărate ori în situaţii periculoase, dar asta era oarecum diferită. Şi dacă se gândea bine, de fapt nici nu fusese într-un pericol imediat; oricine putea să intre în garaj sau să iasă din lift şi mai erau şi oameni pe stradă. Atunci de ce? Omul acela avea ceva neobişnuit, părând mai degrabă o persoană de care trebuie să te păzeşti, nu un bodyguard. Şi tocmai acest lucru i se păruse curios. Îşi analiză cu atenţie reacţia pe care o avusese la apariţia acelui bărbat.

Pentru că se simţea încă atât de nesigur pe sine, Gerrard renunţă să localizeze apartamentul Amandei Rouet. Experienţa îl avertiza să nu încerce. Făcuse destul, aflase clădirea în care locuia, descoperise că era bine păzită şi că pe stradă te puteai apropia cu greu de ea. Iar paznicul ei îl văzuse şi nu-i va uita mutra. Altcineva avea să continue urmărirea; alt chip.

Când uşile liftului se deschiseră, era aproape sigur că-l va găsi pe bodyguard aşteptându-l şi, din nou, fu surprins să constate cât era de tulburat. Nu era nimeni. Apoi auzi o uşă închizându-se, coborî şi căută lifturile care duceau în holul şi la intrarea principală. Dădu colţul, găsi scările şi se hotărî să coboare pe scări. La primul etaj scoase celularul şi sună la sediu, dând un raport complet. După care se simţi mai bine.

Gerrard coborî la parter, traversă pardoseala de marmură a holului şi porni pe treptele din faţă, ajungând în stradă. Se întoarse spre garaj, unde lăsase taxiul, dar acesta plecase. Gerrard plătise cursa până acolo şi presupuse că şoferul se săturase să-l aştepte sau luase un alt client. Se îndreptă spre strada principală, cu gând să caute alt taxi. Era iritat, nerăbdător să se întoarcă şi să-şi ia propria maşină. Străzile erau pline de oameni, traficul se aglomerase şi, fiind oră de vârf, era destul de

greu să găsească un taxi. Merse pe jos, mai mult simţind decât văzând umbra unei maşini venind din spate, apoi auzi o voce:

— Bună din nou. Vrei să te conduc?

Gerrard se întoarse şi-l zări pe bodyguard aplecat peste geamul unei maşini, zâmbindu-i satisfăcut şi arătându-şi dinţii neregulaţi.

— Au localizat fata. Lucrat repede şi bine. Elveţienii se pot mişca bine atunci când vor cu-adevărat. Ne-au fost de ajutor.

— Şi-acum ce urmează? întrebă Bulman.

Se aflau în biroul lui Derek North şi era ora opt şi jumătate seara. O oră numai bună pentru a bea ceva, gândi Bulman, dar nu primi decât o cafea. Într-un fel, simţea că ar fi trebuit să fie şi Jacko la această întâlnire; nu ştia de ce, dar Jacko nu fusese lăsat să intre în clădire. Nu aveau nimic împotrivă să se folosească de astfel de oameni, dar rămânea totuşi un risc pentru securitate. Era bine însă că Jacko nu ştia.

— Trebuia să aflăm unde este ca s-o putem răpi, dacă va fi nevoie.

Bulman se îngrozi:

— S-o răpim? O elevă?

— E deja o domnişoară. O adolescentă. Cu un bodyguard. Aici s-ar putea să avem nevoie de Jacko.

Aşadar, am avut dreptate, reflectă Bulman. Jacko trebuia să fie aici. Clătină din cap:

— Nu pot fi de acord. Nu-ţi dai seama ce vrei să faci. Dacă se va recurge cumva la soluţia asta, va trebui să aduci argumente solide. E o treabă pentru SIS, nu pentru tine. Te-ai gândit la scandalul pe care l-ai provoca?

— Ştii foarte bine de ce nu-i putem folosi pe cei de la SIS. Veida are încă o mulţime de simpatizanţi acolo. Mai sunt unii care consideră că a fost tratată cu prea multă asprime.

— Dar o elevă? protestă Bulman. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi un whisky! Nu pot accepta aşa ceva!

— Nu putem s-o facem oficial.

North trase un sertar şi scoase o sticlă de whisky şi două pahare.

— Îmi dau seama. De aceea ţi-am cerut să-l cauţi pe Jacko. E omul potrivit pentru o astfel de treabă. Nu le putem cere elveţienilor s-o facă. Oricum n-ar face-o. Dar urmăresc fata, ştiu cum se procedează şi vor închide ochii.

— În ce condiţii ar putea fi reţinută fata în mod oficial?

— Aşa ceva n-are niciodată acoperire oficială. De aceea ne ocupăm numai noi doi de ea. Facem asta doar ca s-o scoatem pe Veida din bârlog sau s-o împiedicăm să comită vreo prostie. E o asigurare, atâta tot.

Bulman rămase cu ochii la pahar. Toate acestea îl zăpăciseră. Făcând abstracţie de fată, nu-i plăcea felul în care urma să fie folosit Jacko şi ştia cine va trage ponoasele dacă totul va ieşi prost.

— Nu-l văd pe Jacko făcând treaba asta.

— Depinde de mine să reuşesc să-l conving.

— Adică să-i torni minciuni.

Bulman se gândi să se retragă. Dar îşi aminti ceva ce-i spusese North când o interogaseră pe Veida.

— Dacă înţeleg eu bine, fata nu-şi cunoaşte mama. Nu ştiu ce minciuni i s-au spus, dar – sunt al naibii de sigur – nu ştie că mama ei este un virtual gangster şi criminal. Nu e vina ei că maică-sa e cine e. Chestia asta ar putea distruge viaţa fetei. Asta vrei să faci?

— Nu te prosti, George. Nu vreau decât s-o aduc pe Veida înapoi, în închisoare, astfel încât să nu-şi poată pune în aplicare prostiile pe care le are în cap. A evadat cu un scop. Va încerca o lovitură de proporţii pentru a face o impresie puternică. Dacă ştie însă că fata e în pericol, e posibil să renunţe chiar.

— Astfel încât să poată evada din nou mai târziu şi atunci asigurându-se că fata se află în afară de orice pericol. Fantastic. Cred că ar trebui să mai cugeţi asupra întregii poveşti.

— Nu. Fata rămâne pe listă. E singura noastră armă.

— Cât de bine e păzită?

— Dacă ne luăm după raportul elveţienilor, foarte bine.

— Ai de gând să-i spui asta lui Jacko atunci când o să începi să-i torni minciuni?

— Să nu scapi un cuvânt, George. Nu trebuia să-ţi spun. Asta va fi problema lui.

— Sigur. Îl vâri în gura lupului… adăugă Bulman cu amărăciune. Sper că ai pe cineva să-l înlocuiască. Cineva pe care să nu-l cunosc.

5

Din cauza întârzierii lui Holmair, Veida se afla încă blocată în oribila încăpere din Amsterdam. Folosind telefoane digitale, nu puteau fi interceptaţi, adică beneficiau de o protecţie mai bună. Dar ştia că puteau fi reperaţi dacă li se afla numărul şi dacă digitalul era lăsat pe *standby.* Prin urmare, stabiliseră ca aceste convorbiri telefonice să aibă loc numai la anumite ore, diferite de la o zi la alta. Era o convenţie destul de stânjenitoare, care le încetinea mişcările într-un moment în care trebuiau să se grăbească. Aveau de ales între soluţia asta sau o protecţie mai redusă. Cineva aştepta acolo, afară, ca ea să facă o greşeală.

Trebuia să aibă deci răbdare şi răbdarea îi lipsise întotdeauna. Îl prinse pe Shutter în timpul unei mese şi îi ceru să-i spună de ce nu se putea muta înainte de sosirea lui Holmair. Nu aflase încă despre cei doi poliţişti ucişi la Leipzig deoarece, din motive de securitate, cele două crime nu fuseseră făcute publice.

Shutter era îngrozit de întreaga situaţie, dar mai ales de Veida. E de mirare că se vârâse într-o asemenea poveste, dar acest refugiu sigur era al lui şi oamenii lui Veida fuseseră nevoiţi să se mişte repede după evadarea ei. În seara aceea, când Shutter îi aduse cina, femeia îl înfruntă:

— Vreau să mă mut chiar acum. Dacă locul acela de la marginea oraşului, despre care mi-ai vorbit, e al tău, du-mă acolo. Nu mai stau aici nici o zi.

Deşi prevăzuse o asemenea ieşire, Shutter fu luat prin surprindere. Cu mâinile tremurânde, puse tava pe măsuţa acoperită cu o faţă de masă impecabilă, singura concesie pe care o făcuse Shutter pentru a da o impresie de curăţenie. Poate că era mai bine să-i spună adevărul. Se cutremură. Cu spatele la ea, spuse:

— Mă duc să verific dacă totul este în regulă.

— E-n regulă pentru că spun eu că e-n regulă! Care-i problema?

Era cea mai bună ocazie.

— Avionul a întârziat. Au întârziat.

— Ce tot spui, Shutter?

Veida era furioasă. Era aproape imposibil să obţină un răspuns direct de la acest om.

Shutter îşi luă inima în dinţi, ştiind că era ultima lui şansă:

— Casa este a unor persoane care trebuiau să plece ieri în vacanţă în Indonezia, cu un charter. Au întârziat cu plecarea şi asta ne ţine pe loc.

Veida reflectă o clipă.

— Adică ai închiriat casa pe perioada cât lipsesc ei?

— Printr-o agenţie şi pe un alt nume. Da. Îmi pare rău.

— E-n regulă. Se mai întâmplă. De ce naiba nu mi-ai spus de la început?

Lui Shutter nu-i venea să creadă că acceptase totul atât de uşor.

— Nu eram sigur de tine. Nu voiam să te supăr.

— Ei, ai reuşit. Nu m-aş fi supărat dacă mi-ai fi spus de la bun început cum stau lucrurile. Ai adus armele?

— Da. Dar n-am putut face rost decât de un automat şi de un revolver. Ţi le aduc după ce mănânci.

Lui Shutter încă nu-i venea a crede că acceptase cu atâta înţelegere povestea cu casa.

— Adu-le acum, în timp ce mănânc, zise ea şi îi zâmbi. Nu găteşti deloc rău, Shutter.

Omul se înveseli. De la venirea ei, era prima oară când se simţea ceva mai bine.

— O să mai verific o dată casa, să văd dacă e liberă. Probabil că va trebui să călătoreşti în portbagaj. Pentru mai multă siguranţă.

Veida trase un scaun lângă masă.

— Dacă nu va fi o călătorie lungă, e-n regulă. Şi dacă chiar crezi că e necesar. Du-te şi adu-mi armele şi nu uita muniţia.

Se uită la ceasul ieftin pe care i-l procurase Shutter; se făcuse ora la care trebuia să-l sune pe Holmair.

Brusc, Shutter decise că nu poate face destul pentru ea, dar că îşi făcuse prea multe griji. În realitate era chiar o doamnă simpatică.

Veida telefonă imediat ce termină de mâncat. Era îngrijorată şi mulţumită în acelaşi timp şi aşa o găsi Shutter când veni să strângă masa. O văzu examinând pistoalele şi simţi de îndată că Veida era din nou într-o dispoziţie proastă; şi înainte de a schimba vreun cuvânt, i se făcu din nou frică de ea.

— Totul e-n regulă. Te poţi muta când eşti gata, o anunţă el, nerăbdător să scape de ea.

Veida ar fi putut să-i răspundă „Ştiu”, dar renunţă şi-i spuse

doar:

— Sunt gata.

Shutter fu foarte atent, având grijă ca ea să nu-şi uite nimic. Când trebuiră să plece, insistă să mai verifice o dată afară înainte de a ieşi. Era un moment prielnic, ora cinei şi străduţa aceea murdară era aproape pustie. O maşină aştepta chiar în dreptul uşii din faţă, ceea ce-i aduse un punct bun lui Shutter, iar pe partea cealaltă a străzii, ferestrele luminate se înşirau ca un colier incomplet.

— Aşteaptă în spatele uşii, spuse bărbatul, pentru prima dată autoritar.

Stinse lumina din hol, se duse la maşină, deschise portiera din faţă, apoi portbagajul, rămânând afară şi uitându-se în susul şi în josul străzii. Îi făcu un semn scurt lui Veida, care fugi spre el şi se urcă în portbagajul destul de neîncăpător. Se ghemui şi el închise capacul. Imediat, Veida simţi lipsa de aer din spaţiul închis, laolaltă cu mirosurile de ulei şi benzină şi se întrebă dacă toate astea erau într-adevăr necesare. Auzi slab zgomotul uşii de la intrare, apoi motorul porni şi începu hurducăiala.

Veida îşi privi ceasul fosforescent şi conchise că mergeau de o jumătate de oră. Din câte îşi amintea, era cea mai neplăcută călătorie din viaţa ei şi simţi o furie tot mai aprigă împotriva lui Shutter – o verigă slabă în lanţul pe care îl conducea ea. Îşi putu da seama că ieşiseră din oraş după felul în care maşina rula lin, fără zdruncinături; excepţie făceau unele curbe apărute brusc. Când auzi scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş, bănui că au ajuns. Maşina se opri şi Shutter deschise portbagajul, ajutând-o să coboare.

Când se trezi pe aleea unei vile splendide, construită în stilul tradiţional olandez, cu consolă lungă şi acoperiş din olane, Veida uită de toate durerile. Întreaga construcţie avea un aspect plăcut chiar şi la lumina slabă ce se revărsa printr-una din ferestre. Shutter îi aduse geanta, conducând-o până sub porticul arcuit. După închisoare, după camera mizeră şi portbagajul maşinii, vila era un adevărat lux. Shutter lăsă geanta lângă uşă şi-i dădu cheile proprietăţii.

— Simţiţi-vă ca acasă, doamnă.

Apoi omul o şterse cât putu de repede. În timp ce Veida vâra cheia în broască, maşina se şi îndepărta.

Veida nu avu nevoie să descuie uşa fiindcă aceasta se deschise singură de îndată ce maşina dispăru la o curbă. Holmair, tatăl copilului său, o aştepta cu braţele larg deschise şi

un zâmbet de bun venit. Se îmbrăţişară strâns. Din mai multe motive – sigur nu din cauza vreunor certuri – nu se mai întâlniseră de câţiva ani. Văzându-i acolo, în pragul uşii, îmbrăţişaţi cu atâta dragoste, părea neverosimil faptul că cei doi erau nişte criminali; cei care le cunoşteau mai bine trecutul ar fi putut spune „criminali în serie”. Dar, paralel cu această înclinaţie spre crimă, îi anima aceeaşi pasiune pentru tot ce era bun pe lume.

Shutter se simţise rareori atât de liber. Când euforia eliberării se mai domoli, încercă să-şi amintească de o altă persoană – şi ascunsese destul de multe la viaţa lui, fiind bine plătit pentru acest serviciu – care să fi avut asupra lui un efect asemănător celui produs de Veida. Nu-i putuse ghici niciodată gândurile, dar era mulţumit că, oricare ar fi fost acestea, era sigur că se îndreptau numai spre propria-i persoană. Era o femeie foarte puternică, care se gândea întotdeauna numai la ea însăşi. Shutter se cutremură şi avu grijă să nu reducă viteza până acasă.

Lăsă maşina în faţa casei şi intră să-şi pregătească o supă fierbinte, cum îi plăcea lui să mănânce seara. Tocmai când lua o oală de pe raft sună telefonul. Ieşi în hol să răspundă şi, când ridică receptorul, sări în aer. Explozia puternică distruse totul în jur, transformându-i casa în ruină. Nu se mai găsi nimic din Shutter; nu mai rămăsese nimic din el, acum, că murise, după cum un nimic fusese toată viaţa.

Gerrard se uită în jos, la faţa bărbatului care îl tulburase atât de mult şi nu văzu decât chipul zâmbitor al cuiva care încerca să dea o mână de ajutor. Impresia dură însă doar o fracţiune de secundă şi, când îl privi în ochi, dincolo de zâmbet desluşi altceva, senzaţia aceea de nelinişte punând din nou stăpânire pe el.

— Pot să te conduc? întrebă bărbatul din nou. La ora asta e greu să găseşti un taxi.

De unde ştie ce caut? reflectă Gerrard. Dacă nu cumva chiar el a expediat taxiul care trebuia să-l aştepte. Fusese un gând trecător, dar ştia că trebuie să spună ceva.

— Sunteţi foarte amabil, dar merg în sens opus. Spre Geneva. Se descurcase ca un profesionist şi răspunsese destul de bine.

— Nici o problemă, răspunse celălalt. Nu mă grăbesc. Urcă.

Gerrard socotea că, dacă ar arăta că se teme, s-ar deconspira;

ar demonstra că prima lor întâlnire nu fusese o coincidenţă. În acelaşi timp, era periculos să urce. Dar ce se putea întâmpla într-un loc atât de aglomerat, cu un trafic atât de intens? Iar el era înarmat. În timp ce reflecta astfel, bărbatul se şi aplecase şi-i deschisese portiera. Ar putea să afle mai multe despre fată, poate... Ocoli maşina şi urcă, întrebându-se dacă proceda bine.

Baia era luxoasă şi Veida zăbovi câtva timp înainte de a ieşi şi a se şterge cu mişcări lente. Era prima baie adevărată după mai bine de doi ani şi asta o făcu să se simtă în cele din urmă liberă. Se spălă pe cap şi îşi uscă părul în tihnă. Apoi, îmbrăcând aceleaşi haine pe care le adusese cu sine, se simţi extraordinar.

Când coborî, îl găsi pe Holmair într-un fotoliu, cu un picior peste braţul acestuia şi cu un pahar în mână. Îi zâmbi încântat. Amândoi ştiau că situaţia nu putea dura şi amândoi erau suficient de puternici ca să facă faţă despărţirilor. Dar în momentul acela savurau clipele de fericire pe care nimeni altcineva nu li le putea oferi nici unuia dintre ei. Holmair venise la ea când avea nevoie de el.

Veida îşi turnă ceva de băut şi se aşeză în faţa lui, de parcă în clipa aceea fiecare dintre ei nu-şi dorea decât să se bucure de prezenţa celuilalt mai curând decât de contactul fizic din momentul îmbrăţişării pasionate prilejuite de revedere. Era un moment sfâşietor, tăcerea fiind mult mai grăitoare. Îşi savurau băuturile în tăcere, apoi, după câteva minute, Veida spuse în nemţeşte:

— Omul acesta, Shutter, e un pericol. Până şi un neisprăvit de poliţist l-ar putea face să vorbească.

— Da. Îmi pare rău că a trebuit să apelez la el, dar omul pe care l-am căutat e plecat şi n-am prea avut de ales. Oricum, nu-ţi face griji. Shutter e mort.

Veida nu avu nici o reacţie. Clătină doar uşor din cap, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. Nu uitase aptitudinile bărbatului din faţa ei, datorită cărora se şi cunoscuseră când ea îl adusese să lucreze pentru SIS.

Holmair spuse:

— Nu s-au mişcat deloc încet pentru a-i localiza pe cei cu care ai lucrat. Probabil că se aşteaptă la ceva foarte drastic din partea ta, Veida. Trebuie să recunosc că am fost foarte surprins să descopăr de cum am plecat de-acasă că sunt urmărit. Au fost mai buni decât mă aşteptam.

Se opri o clipă, gânditor.

— A trebuit să hotărăsc pe loc ce să fac. Nu avea nici un rost să încerc să mă strecor. Singura şansă e să ştergi orice urmă pe unde treci. Numai aşa putem elimina verigile slabe.

— Ca Shutter?

— Ca Shutter, încuviinţă ei. Accept să te ajut, dar nu vreau să ştiu ce ai de gând să faci. Crede-mă, draga mea, e mai bine să nu ştiu. Altfel aş încerca să te conving să renunţi şi ne-am certa. Am fost despărţiţi prea multă vreme şi, dacă accept, o fac pentru a fi implicaţi cât mai puţini oameni.

— Dacă mă hotărăsc să fac ceva, voi avea nevoie de ajutor din mai multe părţi. E o provocare. Ceea ce mi-au făcut e o jignire. Ipocrizia politicienilor mă uimeşte pe zi ce trece. Făceam o treabă al naibii de bună la SIS şi ei s-au legat de modul în care procedam pentru că scoteam bani din asta. Dar le-am făcut şi lor economii substanţiale. N-o să-i iert.

Construiră diverse planuri împreună şi Holmair n-o dezavuă nici o clipă. Amândurora le plăcea să descopere calea cea mai simplă, dar amândoi erau inteligenţi şi aveau câteva soluţii în acelaşi timp. Singurul punct slab era că nu ţineau cont decât de propriile scopuri. Motivaţia personală era esenţială. Nu intra în discuţie nimic din exterior, nici un sentiment, în afară de pasiunile personale. O treabă trebuia făcută.

Punct. De fapt, erau doi psihopaţi, dar nimeni nu i-ar fi putut convinge de acest adevăr şi, chiar dacă i-ar fi convins, ei nu ar fi văzut nimic rău în chestia asta. Erau foarte buni în ceea ce făceau şi nu se concentrau decât asupra acestui lucru. Pericolul era nelipsit şi necesar în acelaşi timp, căci fără el care mai era farmecul succesului? Sângele rece cu care calculau totul era înspăimântător în sine. Shutter cel făcut fărâme fusese pomenit în treacăt. Dar între ei exista o legătură afectivă puternică.

— Ce face Amanda? întrebă Veida, dând pentru prima dată semne de îngrijorare.

— Bine. Holmair dădu repede pe gât băutura şi începu să se joace cu paharul gol. E la o şcoală bună, particulară. Părinţii adoptivi ţin foarte mult la ea. Amândoi am avut grijă să aibă tot ce-i mai bun.

Holmair spuse toate acestea cu satisfacţie, dar şi cu tristeţe; apoi observă privirea gravă a lui Veida.

— Nu fi îngrijorată.

— Sunt îngrijorată. Serviciul Englez de Securitate ştie despre ea, iar când eram în închisoare, pretindeau că ştiu şi cine este tatăl ei. Asta ar explica şi de ce ai fost urmărit. Probabil că

părinţilor ei adoptivi le vine greu să înţeleagă de ce are nevoie de un bodyguard la şcoală.

— Folosim aceiaşi avocaţi. Prin ei rezolvăm toate problemele. Li s-a explicat că părinţii ei naturali sunt nişte oameni foarte importanţi şi că, dacă se află cine sunt, Amanda ar putea fi răpită în scopul unui şantaj politic.

O privi pe Veida scrutător.

— Ceea ce nu-i prea departe de adevăr, nu? De fapt, e foarte aproape de acest adevăr.

— Nu-mi place că suntem nevoiţi să-i facem aşa ceva.

— Nici mie. Dar ea e punctul nostru slab şi dacă ei într-adevăr ştiu asta, atunci ea este o ţintă sigură.

Această problemă dădu naştere unui nou moment de tăcere. Amanda era singura persoană, în afară de ei înşişi, pentru care îşi făceau griji. Iar această tăcere era un fel de recunoaştere inconştientă a faptului că stilul lor de viaţă nu le permitea să-şi crească singuri propria fiică şi că ei îi era mai bine departe de ei. O iubeau sincer pe Amanda, cel puţin atât cât puteau ei iubi, dar acesta era totuşi un pericol pe care nu voiau să-l înfrunte şi o situaţie faţă de care nu doreau să afle cum ar reacţiona. Era un subiect despre care evitau să discute, dar amândoi ştiau pe undeva, în subconştient, ce vor face dacă vor fi ameninţaţi în sensul ăsta.

— Ai luat legătura cu vreunul dintre granguri? întrebă Veida.

Se referea la grupările teroriste.

— Cu câţiva. Deocamdată, cei mai interesaţi se arată algerienii, care sunt încă înverşunaţi împotriva francezilor. Alţii, aşa cum e de aşteptat, sunt animaţi de un sentiment antiamerican şi pot fi foarte uşor asmuţiţi împotriva lor. Dar nu sunt proşti; planul trebuie foarte bine gândit.

— Poţi să-mi aranjezi nişte întâlniri?

— Sigur. Dar tot nu vreau să ştiu ce planuri ai. Te voi ajuta în fiecare zi ca om de legătură, furnizor de arme, reţea de informaţii, dar restul te priveşte. Ai făcut din treaba asta o chestiune personală şi eu n-am procedat niciodată aşa.

— Pentru că tu nu ai trecut prin ce am trecut eu şi n-ai fost trădat aşa cum am fost eu.

Holmair înclină capul şi o privi întrebător:

— Eşti sigură că n-ai uitat? Ştii foarte bine că am fost trădat.

— Dar n-ai ajuns la închisoare.

Holmair zâmbi.

— Asta pentru că am fost mai isteţ decât tine.

Veida aruncă cu o pernă în el şi bărbatul o prinse din zbor.

— Încerc doar să-ţi spun că răzbunarea o fi dulce, dar este contraproductivă. O să atragi atenţia asupra ta, când de fapt ai putea să te întorci pe tron şi să-ţi conduci imperiul din chiar inima lui şi nu de la Londra.

— E un risc pe care mi-l asum. Nu mă pot abţine. Vreau să se întâmple la Londra. Dacă nu merge, renunţ.

— N-ai renunţat niciodată. Nici când ţi-am cerut-o eu.

Când spuse aceste cuvinte, vocea lui se schimbă, trădând o umbră de reproş.

Veida se uită la el, apoi la pahar. Aluzia lui se referea la faptul că ar fi putut să facă un avort când rămăsese gravidă cu Amanda; şi, după atâţia ani, Veida încă se mai întreba dacă făcuse bine păstrând-o. Zâmbi.

— Urează-mi noroc, dragul meu.

— Oh, fireşte. Sigur că îţi urez. Dar tu nu te-ai bizuit niciodată pe noroc.

Veida îl privi stăruitor.

— Şi nici acum nu o să mă bizui pe noroc. Ştiu foarte bine ce fac. Nu-mi pasă cine mi se pune în cale.

— N-aţi ales pe cine trebuie, spuse Jacko din poziţia avantajoasă din spatele localului „Hot Pot”. Stătea întotdeauna cu spatele la perete, ca să poată vedea în orice clipă cine intră şi cine iese, iar masa aceea îi era practic rezervată.

Derek North reuşise în cele din urmă să-l convingă pe Bulman să-l abordeze pe Jacko. Ştia că Bulman avea mai multe şanse. North nu se simţea în largul lui la „Hot Pot”. Recunoştea că mâncarea era surprinzător de bună şi destul de ieftină. Dar apoi, cinic, îşi imagină că lichiorul fusese sustras din încărcătura vreunui camion, iar carnea aceea gustoasă era şi ea de furat. Cum îi recunoscuse pe câţiva clienţi, nici nu era greu să gândească astfel. Erau chiar câţiva cu renume, care şedeau la o masă din imediata apropiere, toţi cu cazier sau, în cel mai bun caz, cu un dosar.

Jacko simţi la ce se gândeşte North şi spuse:

— Cu profesia ta, n-ar fi trebuit să trăieşti atât de retras. Mai ales acum, când MI5 lucrează împreună cu poliţia împotriva crimei organizate.

Zâmbi.

— Te-au remarcat acum. Şi te vor recunoaşte.

— Mare actor eşti, Jacko. Nu vrei măcar să te mai gândeşti?

— N-am nevoie.

Coborî apoi vocea, declarând deschis:

— Îmi ceri să mă duc în Elveţia şi să răpesc o fată, apoi s-o ascund şi s-o scot astfel din circulaţie pentru un timp. Ei bine, nu merge. Eu nu fac aşa ceva, pe când Serviciul de Securitate nu se dă înapoi.

— Serviciul de Securitate nici nu ştie despre povestea asta.

Jacko se încruntă.

— Atunci pentru cine dracu’ ar trebui să lucrez?

North ridică din umeri, stânjenit de întreaga situaţie. Nu-i suferea pe politicienii care se băgau în treburile departamentului. Uneori erau cooptaţi pentru diferite misiuni oameni ca Bulman sau Jacko, dar cu un rol foarte bine definit şi sub stricta supraveghere a securităţii. El însuşi se afla într-o situaţie deloc de invidiat; i se ceruse să se folosească de ei fiindcă el nu putea rezolva un caz care nu intra în atribuţiile lui. În cele din urmă, spuse:

— Ştii al naibii de bine că nu putem proceda astfel pe cale legală. Fac apel la patriotismul său.

— Rahat! Ce te face să crezi că sunt patriot? Doamne, ce cuvânt demodat! Trăieşti în altă epocă, North. Înseamnă că eşti mai bătrân decât am crezut.

Se rezemă de speteaza scaunului şi zâmbi răutăcios.

— Probabil că ţi-ai făcut un lifting.

Şi apoi:

— L-ai cerut lui Bulman să vorbească cu mine şi ticălosul ăla bătrân te-a refuzat. El mă cunoaşte mai bine decât tine. Nu te teme, o să-mi ţin gura.

North se simţea dezarmat şi enervat că fusese pus într-o asemenea situaţie. Asta însemna că trebuia să apeleze la o agenţie străină, particulară, asupra căreia nu avea nici un control, idee care nu-i surâdea deloc.

Dădu din nou din umeri, apoi spuse cu amărăciune:

— Ei, trebuia să te întreb. Îmi pare rău, Jacko.

Scuzele lui avură însă mai mult efect asupra lui Jacko.

Omul simţi deodată o părere de rău pentru North.

— Gândeşte-te ce-mi ceri! spuse el. Îi ceri unui londonez să meargă într-o ţară străină şi să răpească pe cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, în Elveţia se vorbeşte franţuzeşte. Eu nu ştiu franţuzeşte. Dacă ar fi fost undeva unde se vorbeşte nemţeşte, poate că m-aş fi descurcat. Dar în nici un caz n-aş putea s-o fac de unul singur. Aş avea nevoie de ajutor. Şi-apoi,

unde aş ascunde-o? Nu te-ai gândit la toate astea şi se spune că eşti un bun profesionist. Nu-i de mirare că merg toate pe dos în ţara asta!

— Ce-ai zice dacă ai avea un cazier militar curat? Glasshouse Willie Jackson ar fi numai o amintire. Trecutul ar fi şters cu buretele. Ar însemna asta ceva pentru tine?

Jacko tresări aproape imperceptibil.

— Oamenii ar şti totuşi.

— Dar n-ar putea folosi acest lucru într-un proces, la o adică. Ai fi curat din punct de vedere legal. Nici un dosar oficial. E ceva ce te-ar putea ajuta enorm în cazul unui împrumut la bancă sau în orice altă situaţie în care trecutul tău ar fi cercetat.

Pata din dosarul lui militar era un punct dureros pentru Jacko, mai ales că se datorase morţii fratelui său mai tânăr, mâniei şi neputinţei în faţa tragediei. Nu avusese niciodată înclinaţii criminale, dar după ce fratele său fusese ucis, îşi ieşise din fire şi atunci se născuse sentimentul acela de vinovăţie. Sigur că i-ar fi plăcut să aibă un cazier curat.

— Poţi să faci asta?

— Eu, personal? Nu. Dar ştiu pe cineva care poate.

— Şi eu cum o să aflu?

— „Situaţia se prezintă diferit în lumina noilor dovezi…” etc. Ţi se vor cere scuze într-un cadru oficial. Poate reuşim să-ţi oferim şi o compensaţie.

Era tentant, dar Jacko refuză să se lase prins.

— Aşadar, mai întâi voi fi reabilitat, după care voi ajunge la închisoare pentru răpirea unei tinere.

— Nu va fi aşa. Îi putem convinge pe elveţieni să închidă ochii, mai ales că vor şti de ce facem toate astea.

— Poţi să-mi dai şi în scris?

— Va trebui să ai încredere în mine.

North nu putu să nu observe privirea sceptică a lui Jacko.

— Ştii că nu pot să-ţi dau un document care implică oficialităţi din alte state. Bulman are încredere în mine, tu de ce n-ai avea?

— Nu Bulman o să răpească fata. Şi încrederea e relativă. Oamenii voştri le-au jucat nişte renghiuri urâte unor colegi de-ai mei din SAS.

— Lucrurile s-au schimbat. Acum te poţi bizui pe noi. Şi, în plus, îl ai pe Bulman care te susţine. El n-ar lăsa lucrurile aşa.

— Asta dacă nu-l bagi şi pe el în vreo încurcătură.

— Uite ce, va trebui să te hotărăşti. Bănuiesc că, deocamdată, nu se va recurge la o asemenea soluţie. Poate nu se va ajunge la

ea niciodată. Dar trebuie să fim pregătiţi. E firesc să vrei să fii reabilitat oficial înainte de a pleca oriunde. Dar mai înainte de asta vreau să-ţi dai cuvântul că ne vei ajuta.

Gerrard simţi glonţul pătrunzându-l aproape imediat după ce maşina demară. Probabil că omul avusese o armă pregătită în mână sau în mânecă, altfel ar fi fost imposibil să tragă atât de repede. În agonie, Gerrard îşi duse o mână la abdomen şi cu cealaltă bâjbâi după pistol. Bodyguardul îl trase înapoi, spre spătarul scaunului, ţinând volanul cu mâna în care avea pistolul. Înainte ca Gerrard să-şi scoată propriul pistol, celălalt lăsă o clipă volanul şi mai trase o dată.

Al doilea glonţ nimeri în plămân şi Gerrard începu să sângereze pe gură. Bodyguardul îi împinse trupul sub scaun, aşa că Gerrard nu mai avea nici o şansă să-şi găsească pistolul. Totul se petrecuse în plină stradă şi bodyguardul nu-şi luase aproape deloc ochii de la drum. Cum trupul lui Gerrard se afla pe jos şi nu se vedea, nu mai era nici o problemă. Omul mută pistolul de 9 mm în cealaltă mână şi mai trase patru gloanţe în trupul prăbuşit. Gerrard făcuse o mare greşeală aşezându-se în faţă, lângă taximetristul cu care urmărise maşina bodyguardului, permiţându-i acestuia să-l vadă în oglinda retrovizoare.

Bodyguardul îşi îndreptă acum atenţia numai asupra traseului, o apucă pe drumuri lăturalnice, spre regiunile centrale ale ţării şi în sus, către munţi. Nu voia să urce până în zonele înzăpezite, dar căuta un loc izolat. Îl găsi la marginea unui drum în pantă şi opri pe un strat subţire de zăpadă. Era periculos să meargă mai departe.

Ridică trupul lui Gerrard şi scotoci prin haine. Găsi o carte de credit, pistolul – pe care îl luă şi telefonul. Privi îngândurat celularul. Apucase el să facă un raport? Apăsă pe tasta „radial” şi închise imediat ce răspunse operatorul. Aşadar, Gerrard telefonase, dar când? Nu avea cum să afle şi asta îl îngrijoră. Scăpă de cadavru, dar trebuia să se întoarcă şi să cureţe maşina. Dacă nu reuşea să o facă foarte bine, avea să o ducă undeva şi să-i dea foc.

6

Bodyguardul, cunoscut sub numele de Joseph Peller, se întreba ce să facă. Ştia să-şi acopere urmele, iar de Gerrard se descotorosise făcându-i vânt într-o râpă unde, cu puţin noroc, zăpada va mai persista, potrivit ultimei prognoze meteo şi îl va acoperi până la primăvară. Datoria lui era să o ducă şi să o ia de la şcoală pe Amanda Rouet, datorie pe care şi-o îndeplinea conştiincios. O dată ajunsă în apartament, Amanda era în grija altora şi nu mai era responsabilitatea lui.

Avea un număr de telefon spre a da raportul şi un altul pentru urgenţe, în cazul în care ceva mergea prost. Bun, ceva mersese prost, dar el se descurcase. Dilema era dacă trebuia să raporteze că Gerrard telefonase înainte de a muri. Logica nu era punctul forte al lui Peller. Ştia că existaseră nişte probleme în urma cărora fata fusese mutată de la Zurich la Geneva, lucru care i se păruse curios fetei. Dacă trebuia să fie mutată din nou, ceea ce nu era atât de simplu, el va fi învinuit că nu acţionase mai repede. Când se va ajunge aici, dacă lucrurile merg prost, vina va fi oricum a lui, orice ar face. Aşa fusese înţelegerea şi de aceea era atât de bine plătit.

El se afla acolo ca s-o apere şi să vegheze să nu se facă nici o greşeală.

Pe drum, la întoarcere, Peller răsuci problema pe toate feţele fără să ajungă la nici o concluzie. Nu se gândea atât la fată, cât la propria-i situaţie.

Se îndreptă spre Geneva şi lângă lac se abătu din drum şi urcă din nou, ajungând în cele din urmă la o vilişoară pe care o închiriase. Avea un garaj din scânduri, dar parcă maşina în faţa casei şi se apucă să cureţe interiorul.

Ceva mai târziu arse actele lui Gerrard, iar a doua zi, după ce o lăsă pe Amanda la şcoală, aruncă pistolul şi celularul lui Gerrard în lac. Deşi ocupat cu toate acestea, nu încetă nici o clipă să se gândească dacă să raporteze sau nu incidentul celor care îl angajaseră; ar prilejui astfel nişte speculaţii în legătură cu posibilitatea ca Gerrard să fi făcut un raport înainte de a fi ucis. Şefii lui nu ar fi fost mulţumiţi, aşa că alese tăcerea. Dar va fi foarte vigilent şi poate că va reuşi să-şi convingă superiorii că ar mai fi nevoie de un bodyguard, ceea ce ar fi o mare uşurare

pentru el. Nu era deloc sigur că luase hotărârea cea mai bună, dar acum, o dată luată, o va respecta. Zâmbi în sinea lui. Să-l ferească Dumnezeu pe cel care va mai încerca o figură ca cea făcută de Gerrard!

După ce se mută în noua şi sigura locuinţă de la marginea oraşului Amsterdam, Veida se întâlni cu câţiva terorişti, majoritatea arabi, dar şi basci şi alţi europeni. De aceste întâlniri se ocupa Holmair, care le programa în aşa fel încât cei chemaţi să nu dea ochi unii cu alţii. Prefera să nu cunoască intenţiile lui Veida, rolul său limitându-se la acela de om de legătură. Reputaţia lui era bine cunoscută şi chiar admirată de diferitele grupuri.

Cu toate că se strădui să fie cât mai convingătoare, Veida nu reuşi să obţină tot ce îşi dorea, în ciuda ofertelor ademenitoare. Deşi exista o oarecare legătură între aceste facţiuni şi se susţineau de fiecare dată, atunci când porneau la acţiune aveau proprii lor oameni şi preferau să lucreze în stilul propriu. Veida se aşteptase să întâmpine o oarecare rezistenţă şi le ceruse doar să-i răspundă dacă erau de acord în principiu. Din mai multe motive, era important să aibă măcar câteva grupuri cunoscute de partea ei.

Primindu-i în casa aceea, îşi asumase un anumit risc, dar nici unul dintre cei cu care se întâlnise n-ar fi vorbit cu un poliţist decât pentru a-i spune un ultim rămas-bun.

La capătul a trei zile de întrevederi, Veida era şi obosită şi nemulţumită. Cei cu care vorbise nu se ridicau la nivelul de care avea ea nevoie. Probabil că trebuia să aştepte sosirea lui Lee Valdares, sperând că americanca era gata să se apuce de treabă.

Îşi lăsă serile libere pentru a şi le putea petrece cu Holmair şi a recupera ceva din timpul pierdut printr-o despărţire atât de îndelungată. Când făcea dragoste, se elibera de tensiunile acumulate în timpul zilei. După doi ani de închisoare, viaţa ei se schimbase din nou radical şi, după o pauză atât de lungă, era la fel de ocupată cum fusese întotdeauna. Momentele pătimaşe petrecute cu Holmair deschiseseră supapa de siguranţă a tensiunii şi amândoi aveau nevoie unul de celălalt. Holmair nu o întrebase niciodată ce s-a întâmplat în timpul discuţiilor pe care le purtase cu vizitatorii şi acest lucru o intriga şi o îngrijora.

În noaptea aceea, pe când se aflau în pat, extenuaţi fizic, dar satisfăcuţi, ea îi trecu uşor mâna pe obraz şi îi spuse:

— Nu eşti deloc curios? Tăcerea ta e aproape o condamnare. La ce te gândeşti, Paul?

El se întoarse pe spate.

— Cum pot să te condamn când nici nu ştiu ce vrei să faci?

— Nu bănuieşti? Nu e genul tău să nu te implici… Crezi că n-o să reuşesc?

El întoarse capul şi îi zâmbi.

— Ştii, nu te-ai schimbat mai deloc după atâţia ani.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Cum pot să cred că n-ai să reuşeşti când nu ştiu ce intenţionezi să faci? Totdeauna ţi-am admirat inteligenţa şi sinceritatea. Dar cred că, pe lângă hotărârea asta a ta, mai există şi o obsesie care te împiedică să vezi lucrurile limpede.

Se ridică deasupra lui, sprijinită într-un cot, în aşa fel încât să-l poată privi în faţă.

— Crezi că sunt obsedată?

Oricine altcineva ar fi îndrăznit să-i spună lui Veida aşa ceva s-ar fi aflat în mare pericol.

— Printre altele. Vrei să te întorci la ei. Merită?

— Din punctul meu de vedere, da. Dar cred că depinde de unghiul din care priveşti şi care poate fi înşelător.

Ezită înainte de a adăuga:

— Îţi respect poziţia neutră, Paul şi n-o să mai adaug decât că nu sunt singură în toată povestea asta. Nu o să-ţi înşir nume, pentru că ştiu că nu vrei. Dar dacă sunt obsedată, atunci nu sunt singura.

— Se câştigă ceva în final?

— Te referi la un câştig bănesc? Nici unul. Mă costă nişte bani pe care nu-i voi recupera. Nu-mi pasă. După ce se va termina totul, mă voi ocupa şi de aspectul ăsta cum se cuvine. Atunci o să fac bani. Dar vorbeşti de parcă n-am avea destui.

Dacă el putea face aluzie la vreo slăbiciune de-a ei, lucrul era valabil şi invers şi asta fără nici un fel de ranchiună. Se înţelegeau într-adevăr foarte bine. Apoi ea adăugă:

— Nu-ţi face griji. Nu mi-am ieşit din mână.

— Nici eu, răspunse el. De aceea suntem acum aici, împreună. Să sperăm că nu ni se va întâmpla aşa ceva niciodată. Primeşti pe cineva mâine?

— Nu, doar poimâine. Unul dintre oamenii mei de legătură.

— Prin urmare trebuie să dispar în timpul zilei?

— Dacă vrei. Dar nu e vorba despre un alt bărbat.

— E atât de important să ai un cazier militar curat? întrebă Bulman.

— Da. Ar fi extraordinar. M-aş linişti. Şi s-ar linişti şi fantoma fratelui meu, răspunse Jacko.

Bulman trebuia să fie foarte atent; era posibil ca Jacko să fi descoperit că el nu făcuse nimic pentru ca numele fratelui său să rămână curat în dosare, aşa cum pretinsese.

— Şi tu eşti convins că North poate face asta?

— Păi, dacă nu poate, n-o să-l ajut.

— Şi răpirea? Cum ai să trăieşti cu gândul ăsta?

— Simplu. N-o să omor fata. O s-o ascund o vreme, apoi am s-o eliberez. N-o să păţească nimic.

— Poate doar în timpul răpirii. Din câte mi s-a spus, are un bodyguard.

— După cum stau lucrurile, mă aşteptam la aşa ceva.

— Şi eşti mulţumit că North te va scoate pe cauţiune dacă treaba iese prost, nu?

— Nu, nu sunt mulţumit. North poate fi un om de cuvânt, dar, dacă se va ajunge aici, va trebui să facă ce i se spune şi atunci e posibil să mă lase pradă lupilor.

Schimbaseră barul, nu de altceva, dar Jacko nu voia să fie văzut prea des la „Hot Pot” cu Bulman, un fost poliţist. Se aflau însă tot în Soho şi locul era plin de lume venită să ia masa.

— Pe de altă parte, ai face treaba asta numai pentru a-ţi spăla numele? Unii vor continua să-ţi spună Glasshouse Willie.

— Dacă fac aşa ceva, o să aibă nevoie de o proteză. Nici acum nu sunt mulţi cei care îmi spun aşa. Cel puţin nu în faţă.

Bulman încuviinţă dând din cap.

— Poate reuşesc să te ajut. O să mă întâlnesc cu North ca să văd ce pot face. Şi încă ceva. Bodyguardul va fi înarmat. Cel ce o are în grijă pe fata asta este cu siguranţă înarmat. Tu n-o să poţi intra cu pistolul într-o ţară străină. Fii sigur că n-o să poţi dacă te duci cu avionul.

— Aş putea să merg pe uscat sau o să-mi facă North rost de unul când ajung acolo.

— Te sun mai târziu.

— Lui Jacko nu-i vor ajunge vorbele tale de asigurare. Se pot ivi foarte multe pe parcurs. Chiar tu mi-ai zis că fata are un bodyguard, iar acum mi-ai spus că cel care o urmărea pe Rouet a dispărut şi că maşina lui a fost găsită lângă şcoala fetei. Asta nu sună bine deloc, nu-i aşa? Nu există nici o altă soluţie?

— Doar să găsim un fir care să ne ducă la locuinţa lui Veida. O să mai vorbesc cu elveţienii. Ei preferă să nu folosească fata, pentru că ar putea avea probleme. Dar este singura modalitate de a o scoate pe Veida din bârlog. Altă soluţie nu am. Dar poate că ai tu una.

North sublinie că nici el nu era încântat de această idee.

— Şi dacă ea nu muşcă momeala? Dacă verifică alternativele şi hotărăşte că fiica ei va trebui să se descurce singură? E o femeie destul de crudă, nu?

După o scurtă ezitare, North încuviinţă:

— Ţine enorm la fiica ei, dar pusă în situaţia de a alege între libertate şi fiică, s-ar putea să ai dreptate.

— Ar fi posibil şi să rişte, mizând pe faptul că fata nu va păţi nimic. Şi nu ar greşi, nu-i aşa? Şi cum ai de gând să-i iei apărarea lui Jacko dacă încep să se ivească necazuri?

— Va trebui să-i conving pe elveţieni.

— Şi dacă te va presa vicleana de Sheila Mullen să te speli pe mâini şi să te dezici de toată povestea?

— Nu l-aş lăsa baltă.

— Nu l-ai lăsa, se arătă Bulman de acord.

Detaşă un microfon minuscul pe care îl avea prins de guler şi-l vârî cu fir cu tot în buzunar.

— Am înregistrat discuţia asta nenorocită.

North se frecă la ochi şi zâmbi uşor.

— Crezi că n-am ştiut, vulpoi bătrân? Am spus totul ca să poţi folosi chestia asta împotriva mea dacă vor fi probleme.

Împinse scaunul mai în spate şi chicoti:

— George, dacă n-ai fi făcut-o tu, ţi-aş fi sugerat s-o faci.

Lee Valdares se urcă pe feribotul companiei Harwick-Hook cu destinaţia Olanda. Prefera avionul, dar în aeroporturi verificarea pasagerilor era mai lesnicioasă şi mai minuţioasă. Nu socotea că s-ar afla în pericol să fie recunoscută şi, oricum, nu făcuse nimic în afară de faptul că plecase din companie. Era doar o precauţie firească, deprinsă la Direcţia Operaţiunilor.

În Marea Nordului se porni furtuna şi, cu mult înainte de a ajunge în port, regretă că alesese această variantă. A doua zi de dimineaţă se simţea destul de rău şi părăsi vasul clătinându-se. Trecu prin vamă fără să-şi dea prea bine seama de ce se întâmplă şi abia ţinându-se pe picioare. Apoi, ca tacâmul să fie complet, când se apropie de staţia de taxiuri începu să plouă.

Aşteptă până când, ajungând ca din întâmplare în dreptul unui

bărbat, acesta o întrebă:

— Mergeţi la Amsterdam, doamnă?

— Da. Şi dumneavoastră?

— Numai dacă aveţi o întâlnire acolo. Pe dumneavoastră o să vă duc gratis.

Recunoaşterea fiind făcută, Lee Valdares urcă pe bancheta din spate a maşinii cu geamuri fumurii. Şoferul îi puse valiza în portbagaj, iar ea se aşeză comod, încercând să-şi revină după furtuna de gradul nouă. O cuprinse somnul de cum şoferul porni spre Amsterdam.

Aşa cum păţise şi Veida când ajunsese la vilă, zgomotul cauciucurilor pe pietriş o trezi pe Lee, care se grăbi să se aranjeze puţin. Şoferul opri, îi duse valiza până la intrare, salută şi plecă. Uşa se deschise înainte ca ea să apuce să apese pe butonul soneriei.

Lee Valdares o recunoscu imediat pe Veida şi îşi spuse că femeia nu-şi arăta deloc vârsta; îşi păstrase silueta, avea încă picioare frumoase şi un ten fin; ca şi ea, avea un zâmbet profesional.

Veida îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să te întâlnesc din nou.

— Frumoasă casă, spuse Lee măsurând cu privirea holul spaţios.

Veida o conduse la etaj şi îi arătă un dormitor mare, cu mobilă olandeză şi un pat cu patru coloane, fără draperii. Camera avea dulapuri încăpătoare şi baie separată.

— Cum ţi se pare? întrebă Veida.

— Splendid. Mai bine decât la hotelul unde am stat şi mult mai bine decât mă aşteptam. Mulţumesc.

— Bine. Odihneşte-te şi vino jos când eşti gata.

Veida zâmbi uşor.

— Ai avut probleme pe mare?

— Se vede? Uitasem cât de agitată e Marea Nordului.

Se întoarse să-şi examineze camera, încântată de priveliştea care se vedea de la ferestrele largi şi spuse:

— Ai avut probleme la evadare?

— Nici una de care să mă împiedic. Prima parte a fost mai dificilă, dar, asemeni călătoriei tale pe mare, te obişnuieşti şi cu asta. Nu erai la New York atunci când te-am sunat, imediat după evadare, nu-i aşa?

Lee se aşeză pe marginea patului.

— Eram la Paris. Apoi am plecat la Londra, unde mi-am

petrecut ultimele câteva zile. După cum ştii, am fost instruită să fiu atentă. Te-a deranjat?

Veida negă dând din cap, zâmbind încă.

— Avem aceeaşi şcoală, indiferent de partea cui am fost. Nu, nu m-a deranjat. Îmi plac oamenii precauţi.

— De unde ai ştiut?

— N-am ştiut. Dar aşa aş fi făcut dacă aş fi fost în locul tău. Odihneşte-te, Lee. Dacă nu vrei să cobori, o să-ţi aduc ceva aici sau poţi să sari peste masă. Noi am mâncat devreme, pe la şase şi jumătate. Dacă vrei ceva, trebuie să strigi. Nu avem interfon.

De cum plecă Veida, Lee Valdares se băgă în pat; despachetatul putea să aştepte. Înainte de a adormi se gândi că se afla într-o situaţie de care Direcţia Operaţiunilor încercase să o ferească; pe ea şi pe alţii. Se simţea bine crezând că făcuse ceea ce trebuia.

Lee Valdares sări peste masa de prânz şi dormi toată după-amiaza, nu înainte însă de a lua nişte pastile pentru stomac, de a face un duş şi a se schimba. Când coborî, se simţea mult mai bine. Se făcuse întuneric, dar ploaia se oprise şi un foc mare de lemne trosnea în şemineul imens, cu cărămizile înnegrite de fum.

În camera cu tapet înflorat nu găsi pe nimeni. Fotolii confortabile şi covoraşe erau răspândite din loc în loc. Era destul de greu să-ţi imaginezi că acest cămin intim era refugiul unei evadate. Îşi aminti că Veida fusese închisă pentru trădare, dar era mai mult decât atât. Ceea ce nu ştia era că acuzaţiile iniţiale de omucidere n-au ajuns niciodată în faţa justiţiei din lipsă de probe. Cu o singură excepţie remarcabilă, o crimă care avusese loc în vorbitorul închisorii, dar pentru care ea avea un alibi de necontestat, toate crimele fuseseră făcute de oamenii ei. Şi dacă ucigaşii erau ameninţaţi de vreun pericol, ei erau lichidaţi la rândul lor. Veida fusese întotdeauna foarte eficientă.

Lee se aşeză lângă foc, căutând un ziar sau o revistă, când auzi pe cineva intrând în încăpere. Se întoarse crezând că e Veida, dar în locul ei văzu lângă uşă un bărbat cu o înfăţişare remarcabilă, care o privea zâmbindu-i. O alarmă interioară se declanşă pe dată, dar, înainte ca ea să apuce să scoată un cuvânt, el spuse într-o engleză perfectă:

— Te rog, nu te prezenta. Prefer să nu-ţi ştiu numele şi, în schimb, nici eu nu ţi-l voi spune pe al meu. Poţi să mi te adresezi cum doreşti.

I se păru că-l recunoaşte din fişierele cu fotografii ale

criminalilor, dar nu-i veni în minte nici un nume; existau apoi, parcă şi nişte diferenţe, deşi nu ştia să spună exact care anume, îşi făcuse probabil o operaţie estetică. Fără îndoială, era un bărbat atrăgător şi pesemne că şi el era conştient de acest lucru, dar se purtă ireproşabil cu ea şi extrem de politicos. Probabil că era prietenul lui Veida. Lee nu sesizase că ar mai fi şi altcineva în casă în afara personalului, poate; bărbatul acela nu făcuse niciodată parte din personal.

— Ţi se pare că mă cunoşti? o întrebă Holmair îngrijorat.

— Sunt sigură că nu ne-am mai întâlnit niciodată, răspunse Lee cu sinceritate. Dar mi se pare că te-am mai văzut… Nu, sigur că m-am înşelat.

Holmair se aşeză pe fotoliu, de partea cealaltă a şemineului.

— Probabil că am o faţă comună, spuse el, zâmbindu-i.

Putea fi o cursă abilă, dar Lee se odihnise şi putea gândi limpede.

— Nici tu nu crezi asta. Te-ai simţi jignit dacă aş fi de acord. Poate că ne-am mai văzut, dar fără să ne cunoaştem propriu-zis.

Holmair o contrazise cu o mişcare a capului.

— Dacă te-aş fi văzut, n-aş fi avut cum să te uit. Eşti o femeie extrem de frumoasă.

— Mulţumesc.

Lee aprecie că bărbatul ar putea avea vreo patruzeci-cincizeci de ani, cam în vârstă pentru cei treizeci şi ceva ai săi. Era un bărbat fermecător, dar treptat îşi reaminti fişele companiei şi se simţi din nou tulburată când îşi dădu seama că îl identificase. Unele trăsături erau schimbate faţă de imaginea pe care o avea ea în faţa ochilor, dar acest lucru nu-i trezi nici o îndoială. Dacă avea dreptate, atunci acest bărbat era căutat de toate poliţiile din Europa şi de câteva din afara acesteia. Şi având atâţia pe urmele lui, nu-i de mirare că îşi schimbase trăsăturile, dar configuraţia osoasă rămăsese, fireşte, aceeaşi. Se simţi şi mai neliniştită când îşi dădu seama cine era cel cu care stătea de vorbă.

— Aşa deci: suntem doi oameni fără nume, spuse ea după o pauză destul de lungă. Ce plicticos.

— Mie mi se pare foarte interesant. Tu încerci să ghiceşti cine sunt eu în realitate, în timp ce eu încep să cred că ştiu cine eşti. Mi se pare cu-adevărat foarte interesant. Mai ales că împărţim acelaşi acoperiş, bucurându-ne împreună de protecţia pe care ne-o oferă. Vrei să bei ceva? Veida trebuie să apară din clipă în clipă.

— Un Bourbon? Cu gheaţă?

— De ce nu?

Holmair se ridică şi dispăru într-o cameră alăturată. Lee auzi un clinchet de pahare prin uşa rămasă deschisă. Pentru prima oară se întrebă în ce intrase. Nu-şi putea reprima gândul că, dacă ar fi ajuns acolo lucrând pentru companie, era foarte probabil că ar fi fost deja moartă. Dar pentru a obţine ceea ce dorea era nevoită să se înhăiteze cu aceşti oameni. În timp ce Holmair aducea paharele pe o tavă de argint, Lee îşi dădu seama că făcuse primul pas important. Probabil că nu mai exista cale de întoarcere. Şi după primul şoc, nu mai era sigură că şi-l dorea pe următorul. Luă paharul cu băutură, gândindu-se că se legase la cap şi că ar face bine să se obişnuiască cu gazdele ei.

— Noroc.

Lee răspunse ridicând paharul, iar el se întoarse la fotoliul său.

— Un dezavantaj al faptului că nu ştim cine suntem este acela că ne limitează considerabil conversaţia. Adică tu eşti americancă, asta e clar şi n-aş vrea să spun ce nu trebuie, ceva ce ar suna ca o indiscreţie şi te-ar putea supăra.

— Nu mă supăr uşor, Leo. Ai afirmat că pot să-ţi spun cum vreau, nu?

— Leo[4]? De fapt sunt Săgetător, dar accept să-mi spui aşa.

Holmair râdea. Era un nume pe care îl folosise cândva. Oare ea ştia acest lucru?

Se puse imediat în gardă, dar ea îl ajută să se relaxeze spunând:

— Dacă ăsta e numele tău adevărat, îmi cer scuze. Am glumit şi trebuie să-ţi găsesc alt nume.

— Totul e în regulă, Laura.

Râdeau şi ridicaseră paharele când intră Veida.

— N-am ştiut că te-ai întors, i se adresă ea lui Holmair cât putu de încet; stabiliseră ca el să mai întârzie pentru ca ea să poată discuta cu Lee.

— O întâlnire s-a contramandat. Vremea e proastă. Unde puteam să mă duc dacă nu acasă? Să-ţi aduc ceva de băut.

Se ridică şi se duse în camera cealaltă fără s-o întrebe ce-ar vrea să bea, arătând astfel cât de apropiaţi erau.

Cât lipsi el, Lee spuse:

— Stai liniştită. El e Leo, eu sunt Laura. Probabil că tu i-ai sugerat sistemul ăsta.

---

[4] În lb. engl., *leo* = leu. Aici, zodia Leului.

Veida se aşeză în locul lui Holmair.

— Da, eu, dar ţineam să-ţi vorbesc înainte să se întoarcă. Îl recunoşti?

Era o întrebare directă, care o găsi pe Lee nepregătită. Deşi se număra printre noii asociaţi, era indicat să rămână prudentă.

— Mi s-a părut că-l recunosc. Dar este absolut sigur că nu ne-am întâlnit niciodată. Şi, cum nu ne-am întâlnit, sunt puţine şanse să-l recunosc.

Veida se încruntă aproape imperceptibil.

— Nu mă gândeam la o întâlnire, ci la dosarele companiei. Ai lucrat la Direcţia Operaţiunilor şi probabil că ai văzut o mulţime de fotografii.

— Sute. Vrei să spui că şi fotografia lui este sau ar trebui să fie printre ele?

Veida zâmbi.

— Ştii, cred că în Regatul Unit se practică mai bine genul ăsta de prefăcătorie. Nu reuşeşti să înşeli pe nimeni. Întrebare directă: ştii cine este?

— Răspuns direct: nu, nu ştiu, dar m-am întrebat dacă ceea ce văd este imaginea reală. Oamenii se mai schimbă sau sunt schimbaţi. Iar fotografiile din fişiere pot fi, din nefericire, vechi şi mai ales proaste. Imaginile video, mai ales cele filmate noaptea, sunt cum nu se poate mai proaste. Dar tu ştii toate astea mai bine decât mine. Oricum, are vreo importanţă?

Lee se întrebă de ce bărbatul căruia i se adresase cu numele de Leo întârzia atât de mult cu băutura şi dacă nu cumva îi făcuse semn Veida să nu se grăbească pentru ca ele să poată vorbi în linişte.

Ca o confirmare, Veida strigă:

— Poţi să vii! Şi îi făcu cu ochiul lui Lee.

Când Holmair se întoarse cu un gin tonic, Veida îi spuse imediat lui Lee:

— Nu-i mai zice Leo. El este Paul Holmair. E un prieten apropiat şi ne întâlnim pentru prima dată după mai mulţi ani.

Holmair rămase imperturbabil la această dezvăluire şi îşi căută un alt scaun, undeva între cele două femei. Ce conta? Acceptase că Veida ştie ce face, dar nu putu să nu observe că Laura nu fusese înlocuit cu nici un alt nume.

— O să plec din nou după cină, spuse el închinând paharul către fiecare dintre ele. Ştiu că vreţi să vorbiţi.

Abia la masă observă Lee că nu se mai afla nimeni în casă. Veida însăşi gătise, făcuse puţină ordine şi probabil că altcineva

va face curăţenie după plecarea lor. Lee ştia că Veida este o femeie deosebită, dar era evident că, deşi avea bani mulţi, punea securitatea înainte de orice altceva şi nu ezitase să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă ca să păstreze curăţenia şi să mănânce bine. Cina fusese excelentă.

Mai târziu, după ce au strâns masa şi au pus maşina de spălat vase în funcţiune, Holmair hotărî că venise momentul să plece. Găsi o scuză şi le lăsă singure. Veida o conduse înapoi, în aceeaşi încăpere şi se aşezară lângă foc.

După ce se instală comod, Veida spuse:

— Aş vrea să-mi răspunzi în ce măsură vrei să te implici. Amândouă avem nişte poliţe de plătit. Vreau să ucizi pentru mine. Ce zici?

Felul direct în care fusese pusă întrebarea era tulburător.

Conţinea, de asemenea şi un ultimatum mascat. Lee Valdares avea senzaţia că Veida ascunsese pe undeva, prin preajmă, o armă şi că depindea numai de ea şi de răspunsul ei dacă va afla acest lucru pe propria piele. Şi asta fără întârziere. Se uită la Veida şi descoperi răceala din ochii ei care nu clipeau. Simţi că i se usucă gura.

7

Dan Jureski plecă cu avionul la Londra a doua zi după ce Lee Valdares sosise în Olanda. Apropiata întâlnire a celor şapte şefi de guvern nu era de fapt responsabilitatea lui, securitatea preşedintelui avea să fie asigurată de Serviciul Secret, dar acesta era un mod simplist de a vedea lucrurile. Serviciul Secret se ocupa momentan de paza preşedintelui, dar informaţiile despre eventualele ameninţări la adresa acestuia erau furnizate de CIA, prin intermediul Direcţiei Operaţiunilor, al oamenilor şi reţelei din străinătate şi, desigur, de FBI. Apoi informaţiile erau centralizate şi riscurile evaluate. Toate acestea au dus la apariţia a nenumărate departamente şi, adesea, la rivalităţi între diferitele servicii care vizau o poziţie privilegiată, aşa cum este cazul agenţiilor MI5 şi MI6, al Serviciului de Securitate şi al SIS, la Londra.

Organizaţiile foarte mari se purtau câteodată copilăreşte în încercările de a-şi dovedi eficienţa şi uneori – nu prea des, dar se întâmpla – guvernului îi venea greu să creadă că toate erau de aceeaşi parte a baricadei. Aşadar, Jureski plecă la Londra pe cont propriu, dar urmând instrucţiunile lui Ed Naylor, care refuzase să-l susţină în povestea cu Jackie Newcombe. Ocupa o poziţie mult prea înaltă, de aceea colegii săi nu îndrăzneau să-l acuze în faţă; aşa se face că el gândea că toţi vorbesc de fapt în spatele lui. Interogatoriul nu fusese deloc concludent, dar înclinase balanţa în favoarea lui – un fir de care se agăţase bucuros. Dar rămăsese în picioare faptul că Jackie Newcombe nu lăsase nici o scrisoare înainte de gestul disperat, aşa cum fac cei mai mulţi sinucigaşi. Acest lucru aruncase asupra lui o bănuială de care părea că nu va putea scăpa.

La un moment dat, toate acestea aveau să fie uitate, dar trecuse ceva timp de la interogatoriul oficial, perioada de suspendare se terminase, iar el se întorsese la treabă şi îşi reluase responsabilităţile. Jureski era un profesionist, adevăr necontestat de nimeni şi el ştia că munca sa era foarte apreciată. Capitolul femei nu fusese o problemă de prim plan până la povestea cu Jackie Newcombe; explicaţia o constituia faptul că multe dintre cuceririle sale apelaseră la serviciile lui, iar unele chiar beneficiaseră de ele. Mai erau şi alţii ca el, dar poate

nu cu tot atâta succes. Din păcate, acest lucru se întâmplă peste tot şi e valabil pentru ambele sexe. Naylor era şeful; dacă era îngrijorat din cauza asta, trebuia să i-o fi spus mai curând şi chiar să pună capăt acestei situaţii. Jureski se pricepea întotdeauna să se apere, dar mai ales acum, după ce primise cea mai mare lovitură din viaţa lui. Dintr-odată văzuse năruindu-se totul şi se speriase. Încă nu-şi revenise. Se concentră aşadar asupra muncii sale; era singura soluţie.

La aeroportul Heathrow, în Londra, se întâlni cu cineva de la SIS, trecu repede prin vamă şi porni degrabă spre Grosvenor Hotel. De-a lungul anilor, lucrând în zone diferite, schimbase de atâtea ori fusul orar încât nu-i veni să creadă că avionul întârziase. După un duş bun, insistă să meargă direct la sediul SIS din Londra pentru a se întâlni cu omologul său. Voia să compare observaţiile în legătură cu acţiunile teroriste şi noile informaţii furnizate de serviciile respective. Nu luă nici o geantă cu el, dând impresia că ştia totul pe dinafară; de fapt, avea o hârtie cu însemnări într-un buzunar special al sacoului.

Jureski se afla acolo cu un scop şi încă unul extrem de serios şi oricare ar fi fost motivele pentru care fusese trimis tocmai el, acestea nu păreau defel importante acum, când se concentra numai asupra a ceea ce avea de făcut. În rapoartele pe care le primise înainte de plecarea din Statele Unite erau menţionate unele mişcări ale grupărilor teroriste şi acesta era un lucru care îl îngrijora întrucâtva. Printre calităţile sale se număra şi capacitatea de evaluare, care presupune o muncă deloc invidiată în serviciile de informaţii, dar Jureski nu se eschivase niciodată de la asemenea treburi şi estimările sale fuseseră foarte preţioase. Îl respecta pe omul cu care urma să se întâlnească. Împreună aveau să descopere ce se întâmplă în zona fierbinte.

— Dacă mi-ai spune mai multe, m-ai ajuta să-mi dau seama cât de profund vrei să te implici, spuse Veida cu calm.

— Credeam că prezenţa mea aici e o dovadă destul de concludentă în acest sens.

Lee Valdares îşi dădu seama că în prezenţa acestei femei gândea altfel. Era o experienţă ciudată, dar îşi legase soarta de o persoană pe care n-o mai întâlnise decât o singură dată în viaţă, printr-o relaţie construită din interiorul unei celule. Era evident că Veida urmărise în presa engleză acuzaţiile împotriva companiei, în privinţa cărora nu se dăduse încă o sentinţă şi ea îşi făcuse o imagine. Dar probabil că Veida avusese şi alţi informatori. O

remarcase astfel pe Lee Valdares, care i se păruse un caz mai aparte. Stând acum alături de ea, îşi aminti toate acestea. Şedea şi gândea, dar nu mai spuse nimic.

Veida lăsă capul în jos şi zâmbi.

— Nu, Lee, nu e destul. Ai putea fi încă de partea companiei.

— Dacă ai crede într-adevăr aşa ceva, acum aş fi fost deja moartă. Dă-mi voie să-ţi amintesc că tu m-ai căutat.

Unul dintre atuurile lui Veida şi avea destule, era capacitatea de a se folosi de oameni, pe care îi cataloga din punct de vedere psihologic. Avea o intuiţie remarcabilă, care rareori dădea greş, motiv pentru care mulţi dintre cei cu o poziţie mai umilă de la SIS îi spuneau „vrăjitoarea”. Când o căutase prima oară pe Lee, stârnindu-i interesul, văzuse în ea un posibil aliat. Acum voia o confirmare.

— Am o oarecare idee despre ceea ce te-a supărat, dar dacă mi-ai da nişte amănunte, m-ai ajuta să înţeleg mai bine.

— O.K. Poate te-am înţeles greşit.

Lee îşi dădu părul pe spate şi se uită îngândurată în flăcările din cămin.

— La început a fost o chestie banală. Un caz de discriminare şi hărţuire sexuală în interiorul companiei. Nimic nou până aici. Câteva femei se plângeau de la un timp de „clubul flăcăilor tomnatici”. Hărţuirea face parte din viaţa femeilor care tolerează acest lucru şi care se simt uneori uşor flatate. În general, e enervant, dar absolut inofensiv. Ei bine, pragul ăsta a fost depăşit.

Lee îşi puse gândurile în ordine şi începu să vorbească mai mult pentru sine decât pentru Veida, care se aplecă instinctiv ca să o audă mai bine.

— Litigiul cu compania nu a fost încă rezolvat, dar femeile vor să ştie de ce le-a angajat Direcţia Operaţiunilor dacă nu sunt trimise în misiunile periculoase. Pentru ce naiba se află acolo? Compensaţia de un milion de dolari a fost refuzată. După care a urmat violul.

Lee se aplecă, ţinând mâinile împreunate şi urmări flăcările de parcă aveau şi ele un rol în povestea ei. Clătină din cap.

— Dan Jureski a avut întotdeauna o părere bună despre sine şi credea că poate face ce vrea. Să fim drepţi, n-a încercat nimeni să-i spună că lucrurile nu stau chiar aşa. Poate că totul devenise prea simplu pentru el. Apoi a încercat cu Jackie Newcombe. Şi când n-a mers, a violat-o.

Când amintirile începură să o năpădească, îşi prinse faţa în

palme.

— Cum poţi fi atât de sigură? Poate că ea a regretat după ce a făcut-o. S-a mai întâmplat.

Lee era trasă la faţă, iar umbrele aruncate de flăcări îi adânceau scobiturile de sub umerii obrajilor. Ridică privirea şi se uită la Veida într-un fel neobişnuit.

— Of, da. Sunt sigură. Mi-a spus chiar ea. Şi era lesbiană. Nu-i plăceau bărbaţii din punct de vedere sexual. Eu ştiam, dar altfel era un secret bine păstrat. Şovinismul masculin în companie era destul de accentuat şi voia să ţină această taină numai pentru ea.

— Dar tu ştiai.

— Da. Lui Lee i se umplură ochii de lacrimi. Da, ştiam.

— Înţeleg.

— Ţi se pare că înţelegi. Crede-mă pe cuvânt. Dar eu am fost cea care am convins-o să facă o plângere oficială, cu intenţia de a-i intenta un proces lui Jureski. Însă perspectiva unui interogatoriu umilitor şi a recunoaşterii în public a faptului că era lesbiană a fost prea mult pentru ea. S-a sinucis. Era convinsă că întreaga ei carieră se sfârşise. Asta a fost linia adoptată de anchetă. De fapt, Jureski a ucis-o. Şi dacă a reuşit să facă în aşa fel încât acest caz să pară o sinucidere, singurul lui argument a fost acela că Jackie era dezechilibrată mintal. El ştia că acest lucru nu era nici pe departe adevărat. Greşeala lui a fost că nu s-a descotorosit şi de mine. Dar asta ar fi fost mult mai greu de explicat.

Veida rămase nemişcată.

— Povestea ta se bazează pe o mulţime de supoziţii. Văd că eşti convinsă de ceea ce spui. Dar cum poţi fi atât de sigură? Poate a vrut să vadă cum e cu un bărbat şi după aceea şi-a dat seama că a greşit.

Lee nu răspunse direct. O privi în ochi pe Veida, care descoperi în această privire mai multă sinceritate decât în toate cuvintele rostite până atunci.

— Îmi pare rău, spuse Veida. Văd că nu-ţi faci iluzii. Ce crezi că o să se întâmple?

— Jureski s-a întors la lucru după suspendarea din timpul interogatoriului. Referitor la vina lui, părerile femeilor diferă de cele ale bărbaţilor, dar legal el este în afara oricăror bănuieli. E un adevărat profesionist, greu de înlocuit şi în cele din urmă compania va trece peste toate astea.

Lee îşi îndreptă spinarea.

— Dar eu nu. Acest pui de căţea i-a turnat lui Jackie pe gât pastile şi o sticlă de lichior şi ea s-a înecat. O să-l fac să plătească mârşăvia asta.

— M-ai convins. Ce ai de gând să faci?

— Să-l demasc. În faţa lumii întregi, nu numai în State.

Dacă o să încerc din nou acolo, va interveni compania, care e neîntrecută când e vorba să apere pe cineva.

— Şi dacă n-o să reuşeşti? Ca să-l demaşti, ai nevoie de noi dovezi şi înclin să cred că acestea au fost de mult distruse. Dacă îl acuzi în mod public, nu ajungi nicăieri. Ba ai putea chiar să-i întăreşti poziţia; declaraţiile unei femei care a părăsit compania fără nici un motiv în afară de acela că a mâhnit-o peste măsură sinuciderea unei foste iubite nu atârnă prea greu.

Simţind că Lee era pe punctul de a o contrazice, Veida ridică repede o mână să o oprească.

— Nu zic că nu e adevărat. Nu fac decât să-ţi arăt ce vor spune. Dacă faci aşa ceva, îl ajuţi de fapt pe Jureski să arate cu cine se luptă – cu o iubită minată de răzbunare. Veida ridică din umeri. Eu aşa aş face. Aş demonstra că eşti nebună ca şi prietena ta.

Lee zâmbi trist.

— Sunt o profesionistă. Ţie ţi-am spus toate astea fiindcă trebuia să te conving. Dar nu sunt fraieră. Am foarte puţine şanse să găsesc noi dovezi. Le-am căutat înainte de a părăsi compania. După cum ţi-am spus, Jureski îşi cunoaşte meseria. A fost de nenumărate ori în zone periculoase, aşa încât acoperirea propriilor urme a devenit la el o a doua natură. Singura alternativă ar fi să-l ucid. Vreau să fac asta pentru Jackie şi pentru a demonstra companiei că nu va fi lăsată să protejeze un violator. Apoi voi face public, probabil în Anglia, unde cred că se va întâmpla, motivul pentru care a fost ucis. Asta ar spăla păcatele „clubului flăcăilor tomnatici”. Ei ar avea al naibii de multe de acoperit şi asta într-o ţară străină. Ar fi discreditaţi de o manieră la care nu se aşteaptă.

— De ce eşti aşa de sigură că el va fi în Anglia?

— Dacă situaţia e instabilă, el va fi la Londra pe durata întâlnirii Grupului celor şapte, preşedintele însuşi numărându-se printre ei. Va fi acolo în legătură cu cei de la SIS şi Serviciul de Securitate, pentru că problemele de securitate vor fi imense. Va fi acolo fie şi numai pentru a arăta celor care îl interesează că îşi face meseria. Numai boala l-ar putea ţine deoparte dacă există o problemă serioasă de securitate. Aşadar, nu-mi rămâne decât să

mă rog pentru nemernic şi să sper că între timp se bucură de o sănătate de fier.

— Mai vrei ceva de băut?

A fost singura întrebare pe care i-a pus-o Veida.

— Sigur. Mi s-a făcut sete de atâta vorbărie. Poţi să mă ajuţi?

Veida se ridică să aducă băuturile.

— O, da. Sunt convinsă că pot. Am şi eu războiul meu de dus. Şi al meu porneşte tot de la o nedreptate şi, în privinţa asta, ne asemănăm. Avem nevoie de oameni potriviţi, care să facă ceea ce trebuie. Tu ştii probabil câţiva, mai ales în Orientul Mijlociu, acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care am luat legătura cu tine. Teritoriul meu este Europa şi asta ne poate fi de folos. Crezi că punctele de control din Orientul Mijlociu au fost avertizate că ai părăsit compania?

— Nu văd de ce. Langley va tăcea. Nimeni nu va dori să afle despre treaba asta până când nu se va şti exact de ce am plecat. Şi probabil nici atunci.

— Prin urmare, cel puţin pentru o perioadă, poţi lucra fără nici o problemă.

— Sigur. Bănuiala mea e că sunt într-adevăr îngrijoraţi, dar se aşteaptă să mă întorc după un timp, când îmi voi fi revenit după povestea cu Jackie.

— Vrei să te întorci în Orientul Mijlociu şi să iei legătura cu câţiva dintre cei pe care-i cunoşti? Oameni care să nu ştie prea multe despre tine şi, evident, nu trădători, ci unii care să se arate circumspecţi din momentul în care te vor vedea şi până când vor auzi ce ai de spus. Ai destui oameni de legătură pentru aşa ceva? Suport eu toate cheltuielile.

Lee Valdares se gândi puţin înainte de a spune:

— Dacă nu mi-ai fi cerut-o, ţi-aş fi propus eu acest lucru. Trebuie să verific dacă Jureski şi-a lăsat vreun punct de sprijin acasă.

Veida ridică paharul. Îi străluceau ochii.

— Singurul lucru pe care-l facem, observă Bulman, e să ne întâlnim din când în când să discutăm, luând-o mereu de la capăt, fără să ajungem nicăieri. Dacă Jacko nu va fi trimis la treabă, curând va fi pe punctul de a renunţa. Toţi suntem cu moralul la pământ. E vreo schimbare? Vreun indiciu asupra locului unde ar putea fi Veida?

— Nici unul.

North clătină din cap.

— S-a ascuns prea bine. E undeva în Europa. Problema e că Serviciul de Securitate nu acţionează şi în străinătate. Sigur, putem folosi şi alte organizaţii, de la Secţia Specială la Interpol şi altele, dar trebuie să apelăm la SIS să-şi pună în mişcare informatorii din străinătate. Şi asta are şi ea propriile neajunsuri.

— Adică n-ai încredere în nemernicii ăia.

— Problema o constituie nu organizaţia în sine, ci aceia care nu sunt întru totul de acord cu felul în care a fost tratată Veida, gândindu-se la cât de bine lucrau împreună. Nimeni nu vorbeşte despre acest subiect, dar nici nu ne aşteptăm să coopereze cu noi. Şi totuşi trebuie să apelez la ei. Nu ajungem nicăieri.

— Ăsta este un aspect. Dar telefonul ei? Dacă nu s-a retras definitiv, ceea ce este puţin probabil în cazul ei, din când în când trebuie să ia legătura cu anumiţi oameni.

— În închisoare folosea un aparat digital. Acestea nu pot fi urmărite. Am lăsat-o să-l folosească pentru că ştiam că era în stare să mituiască în stânga şi în dreapta şi până la urmă tot am obţinut ceva de la ea.

— Credeam că pot fi reperate dacă sună la un telefon obişnuit.

— Dacă ştii la cine sună sau e probabil să sune. Dar Veida s-ar asigura că cealaltă persoană foloseşte tot un digital şi nu un analogic.

— Se poate da de urma unui digital?

— Bună întrebare, George. Da. Pot fi reperate prin semnale radio. Dar pentru asta trebuie să ai şi numărul şi, în continuare, ai nevoie de numele posesorului.

North părea destul de abătut.

— Nu ţi-am spus toate astea mai devreme pentru că n-avea nici un rost. Dar păstrăm legătura cu câteva companii de telefoane, le presăm şi le presăm zdravăn, pentru că nu vor să dezvăluie numele celor care au făcut contracte cu ei. Securitate naţională şi alte asemenea. N-au nici o Veida Ash înregistrată şi, prin urmare, nici un număr care ar putea fi al ei.

— Credeam că digitalele pot fi folosite de persoana respectivă oriunde s-ar afla, nu numai acasă, cum e cazul cu telefoanele obişnuite.

— Corect. Putea pune pe oricine să-i facă rost de un telefon, să încheie un contract după toate regulile, apoi să i-l dea ei. Atâta vreme cât facturile sunt plătite, companiile de telefoane nu se mai interesează de nimic altceva. Poate fi înregistrat oricine.

Bulman rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— După cum am putea presupune, ca să poată fi reperat,

aparatul trebuie să fie folosit sau lăsat în *standby.* Dacă e închis, nu poate fi localizat.

— Da. Veida ştie toate astea şi sunt gata să pariez că telefonează şi e sunată la anumite ore. Această lady e foarte precaută şi inteligentă.

Bulman îşi înăbuşi un căscat şi dădu uşor din cap.

— Se pare că ai încercat. Companiile de telefoane vor într-adevăr să ne dea o mână de ajutor?

— A, da. Dar dacă nu venim cu un alt nume sau număr de telefon, din păcate nu ne pot ajuta cu nimic.

— Cum o cheamă pe fiica ei?

— Nu i-ar folosi numele şi, oricum, am încercat.

— Am ajuns deci tot la răpirea fetei.

— George, dacă aş fi crezut măcar o clipă că Veida a evadat ca să se lase de isprăvi, aş fi lăsat naibii totul baltă şi i-aş fi dat pace. Dar simt că pune ceva la cale şi Veida nu e o persoană care să lucreze la scară redusă. Trebuie să apelez la cineva de la SIS.

— Te temi că dacă te ajută şi dau de vreo urmă, s-ar putea ca unul dintre ei s-o avertizeze, nu-i aşa?

— Corect. Aş putea reduce riscurile lucrând prin intermediul secretarului de la Ministerul de Interne, şeful tău, astfel încât treaba asta să fie mai degrabă o chestiune politică şi nu un serviciu adus de o agenţie alteia. Şi nici astfel n-am elimina toate riscurile. Până atunci, mă întreb dacă Jacko n-ar putea pleca în Elveţia să cerceteze terenul. Doar să facă o recunoaştere şi să trimită un raport. Vrei să-l întrebi? Spune-i că actele cu amnistierea lui sunt ca şi făcute.

— Cum te gândeşti că va putea face rost de arme dacă va trebui într-adevăr să ia fata? Nu poate face faţă neînarmat.

Bulman gesticulă enervat.

— Detest însăşi ideea de armă, dar el va avea nevoie de aşa ceva. Veida nu angajează copii.

Deprimarea lui North sporea.

— Ar trebui să apelez din nou la SIS. Dacă ea este în străinătate şi amândoi suntem de acord că aşa este, pe lângă poliţiile şi agenţiile străine, asta este problema celor de la SIS. De fapt, nu noi avem nevoie de ajutor.

Îşi lăsă braţele să cadă într-un gest de deznădejde.

— E un blestem, nu-i aşa? Nu am ajuns la nici un rezultat şi nu am obţinut încă nimic concret. Nu avem nici un indiciu cu privire la locul unde se află şi nici o idee despre ceea ce pune la cale.

Sfinte Sisoe, unde eşti? Doar cu ajutorul sfântului Sisoe, dacă o fi disponibil, vom avea linişte. Nu şi Veida. Ea o să facă un mare, mare tărăboi.

Jacko plecă la Geneva cu avionul; acolo închirie o maşină pentru a ajunge la Vevey, un orăşel încântător de lângă Lausanne, unde îl aştepta o cameră închiriată într-un hotel de lux, cu vedere spre lac şi, în depărtare, spre Mont Blanc. Acceptase să plece în recunoaştere, socotind totul ca pe o scurtă vacanţă din moment ce nu i se cerea decât să aprecieze situaţia şi ce l-ar putea aştepta dacă într-adevăr va trebui să răpească fata. Oricum va avea nevoie de ajutor în faza aceea.

Călătorise fără să-şi schimbe numele pentru că fusese anunţat prea târziu şi hotărî să-şi petreacă o zi, două doar străbătând terenul. Mai fusese în Elveţia, dar nu în acest canton. Vremea era uscată, exceptând ninsorile de la mare altitudine, dar vizibilitatea peste lac nu era deloc bună, un văl de ceaţă acoperindu-l aproape complet.

În prima dimineaţă după sosire făcu jogging de-a lungul malului curbat al lacului pentru a sugera nişte tabieturi. Purta un trening cu glugă. Localizase deja şcoala, dar nu avea nici o intenţie să grăbească lucrurile. North îl avertizase că fata era tot timpul păzită de un posibil ucigaş.

I se dăduseră orele de începere şi de terminare a cursurilor şcolii şi el făcu în aşa fel încât alergarea matinală să coincidă cu începerea programului; încetini ritmul alergării. Văzu maşini oprindu-se în faţa şcolii – nu multe, pentru că majoritatea elevelor locuiau în vecinătate – fetele intrau numaidecât şi maşinile se îndepărtau. Avea o descriere a Amandei Rouet, dar elveţienii, lucru de înţeles, evitaseră să trimită o fotografie actuală pentru a se sustrage de la o implicare directă. Totuşi, descrierea bodyguardului făcută de Gerrard înainte de a fi ucis se dovedi foarte utilă; arăta ca mulţi alţii pe care îi mai văzuse Jacko, dar cel puţin ştia ce caută.

Jacko se afla pe trotuarul dinspre lac, vizavi de şcoală, aproape în acelaşi loc în care aşteptase şi Gerrard. Alergă o distanţă scurtă înapoi, după care se opri şi se rezemă de parapet ca să se odihnească. Se întoarse încet, respirând adânc, suportă o remarcă usturătoare din partea unui trecător – pe care nu o înţelese – dar încă nu-i reperă pe Amanda şi pe bodyguardul ei.

Se relaxă, sprijinindu-se de parapet. Nu era momentul cel mai favorabil al zilei. Intrarea în şcoală nu dura mai mult de câteva secunde. Aşa cum descoperise şi Gerrard, la terminarea

cursurilor, elevele care nu locuiau în căminul şcolii se strângeau în grupuri şi mai stăteau de vorbă înainte de a se despărţi; pe de altă parte, maşinile nu puteau parcă în acelaşi timp chiar în faţa şcolii, aşa încât se ivea o nouă întârziere.

Erau cam cinci kilometri până la hotel, dar nu avea importanţă. Totuşi, a face de două ori pe zi acest drum era altceva. Şi-ar fi dorit să cunoască mai bine cartierul, locurile unde avea voie să parcheze şi unde nu. Probabil că ajunsese prea târziu ca să prindă momentul sosirii Amandei Rouet, dar nici o sincronizare nu putea fi perfectă decât dacă s-ar afla în zona şcolii cu mult timp înainte de începerea cursurilor. Maşinile începură să se răărească şi, după o pauză mai lungă, hotărî să se întoarcă şi să revină după-amiază.

Chiar când Jacko făcu câţiva paşi pentru a se depărta, apăru o maşină cu geamuri fumurii. Se opri şi se uită într-acolo chiar în momentul în care Joseph Peller, bodyguardul, coborî să deschidă portiera. În stilul caracteristic celor ce îndeplineau astfel de misiuni, Peller mătură dintr-o privire împrejurimile şi îl zări pe Jacko ezitând. Acesta înjură în gând lipsa lui de noroc. În loc să pornească mai departe în alergare, coti spre stradă, stânjenind şi mai mult traficul şi aşa destul de intens. Erau două posibilităţi: reuşea sau se deconspira, din păcate mult prea devreme. Făcu slalom printre maşini în sunetele de claxon şi insultele şoferilor furioşi şi traversă strada pe partea şcolii.

De cum o văzu pe Amanda intrată pe poartă, Peller se întoarse să vadă dacă nebunul fusese cumva lovit în cele din urmă. Jacko ocoli maşină după maşină, dar pentru că perturbase traficul, acesta încetinise simţitor; nimeni nu-şi dorea să accidenteze pe cineva sau să-şi lovească maşina. Jacko era nemaipomenit de sprinten. Ajuns pe partea opusă a străzii acompaniat de ultimul claxon, începu să dea din mâini ca un boxer ce se antrenează, atent să vadă dacă bodyguardul mai era acolo. Făcu un gest indecent spre şoferii enervaţi şi sări pe bordură.

Jacko îl zări cu coada ochiului pe Peller şi se apropie de zidul şcolii, sprijinindu-se cu braţele de el şi respirând greu. Atrase câteva comentarii din partea trecătorilor, pe care de asemenea nu le înţelese, apoi auzi o voce în apropiere pe care o asocie cumva cu Peller. În momentul acela nu cunoştea încă numele bărbatului; se gândea doar la el ca la un criminal şi vocea aceea aducea, în imaginaţia lui, cu cea a unui criminal – aspră, rece şi tăioasă.

Jacko se întoarse, prefăcându-se că gâfâie. Peller stătea în

dreptul porţilor şcolii; privirea lui era sumbră ca şi lacul de peste drum.

8

Cei doi bărbaţi se priviră ochi în ochi şi stabiliră o comunicare. Întorcând capul, Jacko îl văzu şi pe celălalt ceva mai departe. Aparent, nu era nici o legătură între ei, dar Jacko era destul de atent ca să-şi poată da seama cum stau lucrurile. Paza fusese dublată; unul aducea fata la şcoală, unde o aştepta deja celălalt şi Jacko se întrebă cum de nu-l văzuse până atunci. Gândurile se succedară într-o fracţiune de secundă, o străfulgerare intuitivă şi o iluminare.

Peller i se adresă în franceză, de o manieră care i se păru prietenoasă. Chipul dur al bărbatului căpătase o expresie amuzată, probabil datorită isprăvii aproape sinucigaşe a lui Jacko de a traversa prin faţa maşinilor. Jacko îl privi din nou drept în ochi pe Peller şi observă că expresia acestora era însă neschimbată.

— Îmi pare rău, prietene. Nu vorbesc franţuzeşte. Nu înţeleg ce spui.

— A, nebunul e englez, răspunse Peller într-o engleză stângace, dar acceptabilă. Te-am întrebat dacă vrei să te sinucizi.

Jacko respira acum adânc, ridicând braţele ca să inspire cât mai mult aer. Zâmbi.

— Mă ţine în formă. Mă ajută să-mi păstrez reflexele. N-am fost cu adevărat în pericol.

— Te antrenezi pentru vreo luptă?

— La Londra. Peste câteva luni. Acum am o scurtă pauză. Peller râse, aruncându-i o scurtă privire celuilalt bărbat.

— Dacă te-ar fi lovit vreo maşină, ar fi fost mult mai scurtă. Pot să te conduc? Merg spre Lausanne.

— Mulţumesc, prietene. Mai bine nu. O să alerg.

— Până unde?

— Vevey.

— Dar sunt aproape şase kilometri! Urcă, e în drumul meu.

Vocea era convingătoare, dar privirea rămăsese neschimbată.

Fără armă, Jacko se simţea descoperit în faţa acestui bărbat.

— Eşti foarte amabil, dar trebuie să-mi continuu antrenamentul.

Dădu să plece, când Peller mai spuse:

— Am făcut lupte. La ce hotel stai? Poate trec să bem ceva.

— Nu stau la hotel. Noroc, prietene, mulţumesc pentru propunere.

Jacko o luă la fugă înainte de a fi nevoit să caute noi scuze. Trecu pe lângă cel de-al doilea bărbat, care nu părea la fel de fioros ca Peller, dar era, fără îndoială, din acelaşi aluat. Cei doi erau ucigaşi; Jacko văzuse destui de teapa asta. Continuă să alerge, fără convingerea că gluga îi mascase destul trăsăturile. Aveau puţine şanse să-l urmărească fără să-i observe, dar rămase cu ochii în patru, conştient că se poticnise la primul obstacol. Cei doi aveau să-i reţină mutra, cu sau fără glugă.

Lee Valdares plecă cu avionul, mai întâi la Beirut, unde luă legătura cu foşti terorişti care fie se retrăseseră, fie fuseseră deziluzionaţi de numărul tot mai mare de acţiuni pentru pace. Câţiva se arătară dispuşi să dea informaţii în schimbul unei modeste sume de bani, iar alţii mai păstrau încă legături cu membrii activi ai grupărilor din care făcuseră parte; erau cunoscuţi care apelau la rându-le la alţi cunoscuţi, aşa încât avea de parcurs o cale lungă şi anevoioasă până să ajungă la cei cu care voia cu-adevărat să se întâlnească. Şi nici atunci nu era nimic sigur. Dar toate drumurile îi erau deschise, se ştia pe cine reprezintă – sau pe cine reprezentase. Aceasta le va trezi suspiciuni, dar faptul că îşi punea astfel viaţa în pericol avea să-i intrige în egală măsură.

Beirutul, mult mai liniştit în aceste zile de refacere, putea fi totuşi un loc destul de primejdios, în care grupuri aparent inofensive erau în stare să explodeze la primul cuvânt prost ales. Ceea ce îngreuia şi mai mult lucrurile era faptul că Lee nu prea putea folosi reţelele ei obişnuite de informatori, fiindcă aşa ceva s-ar fi aflat imediat la Langley. Ceea ce însemna că va trebui să intre clandestin în Siria, dar era dispusă să facă şi acest lucru dacă o ajuta să ducă în cele din urmă la îndeplinire cele ce-şi propusese. Mânia şi setea de dreptate o îndemnau să meargă mai departe.

Mai avea şi un alt motiv, unul care le influenţase cumva şi pe celelalte. Un argument important pe care îl aduseseră femeile împotriva discriminării sexuale fusese acela că Direcţia Operaţiunilor nu le trimitea în misiunile periculoase, cot la cot cu bărbaţii. Tocmai aşa ceva făcea ea acum. Nu aşa cum îşi dorise, dar era totuşi ceva şi simţea deja fiorul primejdiei. Asta îşi dorise încă de la început; acum nu se schimbase decât motivul şi nu

regreta nimic.

Se întâlniră la clubul lui North din Pali Mall, locul unde obişnuia să se ducă atunci când era cu cineva străin. Îşi ocupă locul preferat, lângă fereastră. Era împreună cu Vince Marshall de la SIS. Când sosiră băuturile, Marshall spuse:

— Nu te-am văzut de mult. Cum staţi cu delictele?

Era o aluzie la faptul că MI5 lucra împreună cu poliţia la rezolvarea unor cazuri deosebite. Nălucile se răriseră şi mişcarea asta restrânsese surplusul în rândurile celor din Serviciul de Securitate.

— Am dat câteva lovituri mafiei drogurilor împreună cu poliţia.

— Împreună? Haide, Derek, vorbeşti cu vechiul tău partener, Vince. Ştiam că sunteţi la concurenţă.

Brunet, cu ochii plini de zâmbet, Marshall era scund şi îndesat, cu o conformaţie solidă. Cei doi nu se mai văzuseră de mult timp.

— Ia-o cum vrei, Vince. O să trec direct la subiect. Veida Ash. Eşti de partea ei sau împotrivă? În definitiv, era una de-a voastră.

Marshall zâmbi.

— Eram foarte siguri cu toţii că aşa o să se întâmple. Trebuie s-o admiri. La ce te referi?

— Nu mai ocoli subiectul. Ştii că are câţiva susţinători în „Firmă”. Ce părere ai despre ea?

Marshall se gândi puţin înainte de a răspunde.

— A făcut treabă bună cât timp a lucrat la noi, mai ales în Europa de Est. Era normal ca arestarea ei să trezească indignare. Unii considerau că imperiul ei necinstit putea fi distrus pur şi simplu şi că ea ar fi în stare să-şi vadă în continuare de treabă.

— Şi crimele?

— Nu s-au găsit suficiente probe pentru a fi aduse în faţa justiţiei, aşa încât e nevinovată până când… Ce s-a întâmplat?

— N-am apelat la cine trebuie. Credeam că te cunosc. Ştii al naibii de bine că a ucis cel puţin trei oameni. Pentru numele lui Dumnezeu, toţi trei în nenorocita aia de închisoare. Dumnezeu ştie câţi o fi ucis şi afară. Hai să comandăm prânzul şi să uităm puţin de toate astea.

— Nu e nevoie.

Lui Marshall îi străluceau ochii.

— Nu vreau să te necăjesc, dar adevărul este că, din câte o cunosc pe Veida, dacă ar fi ajuns în faţa Curţii şi ar fi fost acuzată de aceste crime, tot ar fi ieşit basma curată. Nu s-a încurcat niciodată. În ciuda oricăror dovezi, dacă ar fi existat, ar fi câştigat

juriul de partea ei. Îţi spun cum văd unii lucrurile. După plecarea ei, a fost un gol al naibii de mare la capitolul informaţii. Gol care se mai resimte încă. Din partea mea, căţeaua asta nenorocită ar fi trebuit spânzurată şi făcută bucăţele, iar capul ei atârnat de Podul Londrei. Ne-a dezamăgit, bătrâne. De neiertat.

— Mai sunt şi alţii care gândesc ca tine?

— Sigur că da. Unii preferă să nu vorbească, alţii îşi spun părerea deschis, dar tot mai are susţinători care nu se descoperă şi pe care e greu să-i depistezi. Aş putea adăuga că n-a primit niciodată ajutor atunci când l-a cerut şi probabil că pentru anumite persoane situaţia actuală este neplăcută. Ce vreţi de la mine?

— Vrem să dăm de ea. Suntem siguri că nu mai este în ţară, ci undeva în Europa. Poţi să ne ajuţi?

Marshall păru uşor surprins.

— Credeam că asta este problema poliţiei. A Interpolului şi aşa mai departe. Ce vă priveşte pe voi?

North ridică din umeri.

— Uneori mă întreb şi eu. A devenit problema noastră. Se bănuieşte că Veida pune ceva la cale. Am vrea s-o găsim şi să aflăm ce. Şi, dacă se află în străinătate, ar trebui să interveniţi şi voi. Voi aveţi mai multe şanse să daţi de ea.

— Poate. Stăm destul de prost în Europa. Dacă vrei o reţea mai mare, ar trebui să apelăm la serviciile de securitate străine dispuse să ne ajute. Am avea nevoie de foştii ei oameni de legătură.

— Tu trebuie să ştii cel mai bine.

— Posibil. Dar cred că tu ai scos ceva mai multe de la ea în timpul interogatoriilor din închisoare. Informaţii la care noi n-am avut acces, de parcă toată firma aia nenorocită ar fi fost vârâtă în prostiile ei.

— N-am scos cine ştie ce de la ea.

Fără să-şi poată explica de ce, North nu pomeni despre fiica lui Veida, Amanda Rouet, dar s-ar fi mirat ca cei de la SIS să nu ştie acest lucru.

— Am reuşit să o determinăm să renunţe la unele din operaţiunile ei, dar e destul de deşteaptă ca să nu-şi scoată toţi aşii din mânecă. N-aş spune că am avut succes.

— N-a chestionat-o şi George Bulman? Enervant individ. Ar trebui ţinut la distanţă.

— Ba da, a discutat cu ea, dar despre o altă problemă. Alte crime. Nu se ştie dacă ea le-a pus la cale, deşi e imposibil să nu

aibă nici un amestec. George a făcut treabă bună şi nu mi s-a părut deloc enervant.

Marshall goli paharul.

— Să înţeleg că nu vrei să se afle? Adică te temi de susţinătorii pe care îi mai poate avea în interior?

— Normal. A trebuit să mă gândesc bine pe cine mă pot bizui în problema asta. Şi mi-am amintit de vechiul meu prieten, Vince Marshall. Nu mi-ai răspuns încă.

Marshall dădu încet din cap.

— Vrei să spui nu pe cine te poţi bizui, ci în cine poţi avea încredere. O să fac tot ce pot. Dar, sincer, nu cred că voi avea mai mult succes decât toate poliţiile care o caută deja.

— Mulţumesc, Vince. Avem nevoie de o mână de ajutor ca s-o scoatem la capăt.

Pentru a întări impresia că se odihnea înaintea unui antrenament serios şi a unui concurs ce urma să aibă loc la Londra, Jacko mai rămase încă două zile la Vevey. În acest interval, îşi continuă expediţiile în împrejurimi pe o rază de zece kilometri, dar la ore diferite. O zărise pe fată când o adusese bodyguardul; suficient timp ca să o recunoască, aşa că eforturile sale nu fuseseră chiar inutile. Şi mai aflase că avea de înfruntat două gorile, nu una, aşa cum primise informaţia. Iar la o adică, ei puteau fi foarte bine înlocuiţi. Chiar şi ideea de a încerca să o răpească în afara şcolii i se păru ridicolă.

La începutul după-amiezii celei de-a doua zile, merse cu maşina spre Lausanne, pe drumul parcurs de Gerrard până la clădirea în care locuia fata. Se împotrivi tentaţiei de a parcă în garajul de la subsol; din fericire, era rezervat locatarilor.

Aşadar trebui să parcheze ceva mai departe şi apoi să se întoarcă pe jos. Dădu o raită prin garajul destul de spaţios, încăpeau cam patruzeci de maşini, ceea ce-i permitea să tragă concluzia că apartamentele erau destul de scumpe şi asta corespundea stilului lui Veida.

După-amiaza părea cel mai potrivit moment pentru a arunca o privire. Garajul era aproape gol şi era încă prea devreme ca lumea să se întoarcă acasă. Cât timp zăbovi acolo nu apărură decât două femei care s-au dus direct la lift, fără să-l observe. De data asta, Jacko purta un costum scump. Urcă la parter şi merse de-a lungul coridorului care înconjura holul larg, cu pardoseala de marmură şi cu un fel de tejghea semicirculară, ca la recepţiile hotelurilor, unde se afla portarul.

Rămase la distanţă de el. Sperase să găsească o listă cu numerele apartamentelor şi numele locatarilor, dar paza era destul de bine organizată, iar aceste informaţii se aflau dincolo de tejghea. Ar fi putut traversa holul spre liftul care părea să nu coboare până la nivelul garajului. I se păru ciudat că în această clădire exista undeva, în spate, un lift folosit exclusiv pentru accesul în garaj. Abia mai târziu avea să descopere că acesta servea şi ca lift de serviciu pentru personal.

Dacă se îndrepta spre liftul din faţă, l-ar vedea portarul care l-ar lua, poate, la întrebări; o porni deci înapoi pe coridor spre spatele clădirii, intră în garaj şi luă liftul până la ultimul etaj. Se plimbă pe coridoare, uitându-se la fiecare uşă. Ici şi colo erau chenare din bronz şi cartonaşe cu numele locatarilor. Dar acestea erau excepţii. Cele mai multe uşi nu aveau decât număr.

Jacko coborî şase etaje şi numără treizeci de apartamente, ceea ce însemna că erau nişte spaţii de parcare în plus sau că unii locatari aveau mai multe maşini. Nu găsise pe nici o uşă numele Rouet, dar nu se miră. Era extrem de bine păzită. Asta însemna că dacă i-ar cere portarului numărul apartamentului, acest lucru ar fi mai mult ca sigur raportat celor doi bodyguarzi. Rămase după colţ ca să nu-l vadă portarul, care părea să stea toată vremea aplecat deasupra tejghelei. Aruncase o privire rapidă de-a lungul apartamentelor, dar fără nici un rezultat. De data asta începu să urce treptele care erau chiar în dreptul lui. La primul etaj sună la un apartament. Nu răspunse nimeni. Mai încercă de câteva ori înainte de a primi un răspuns, apoi o uşă se deschise şi apăru o servitoare care nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce-i bâiguia el şi nu dădu nici un semn că numele Rouet i-ar fi cunoscut.

Trecuse ceva vreme şi se apropia ora periculoasă la care se închideau birourile şi se întorceau locatarii. Instinctul îl îndemnă să renunţe şi să continue a doua zi.

Jacko se întoarse la liftul pentru garaj. Indicatorul luminos arăta că se află la etajul şase, aşa că se hotărî să coboare pe scări. La parter, în loc să traverseze holul care era foarte animat acum, se întoarse în spate şi coborî treptele înguste de beton care duceau la garaj. Era pe punctul de a intra când îl zări pe Peller venind dinspre lift şi îndreptându-se spre o maşină. Jacko făcu repede doi paşi înapoi. Unde era celălalt bodyguard?

Jacko stătea cu spatele lipit de zid, sperând că n-o să coboare nimeni pe scări. Se bizuia pe auz, pentru că Peller ieşise din raza lui vizuală. Se deschise o portieră, recunoscu vocea lui Peller şi

desluşi un răspuns rostit printre dinţi. Un motor se auzi pornind, o maşină demară şi trecu în mare viteză pe lângă locul unde Jacko se făcuse una cu zidul. Maşina ieşi din garaj şi Jacko mai rămase câteva minute nemişcat.

Mulţumit că Peller plecase, mai zăbovi puţin, calculându-şi următoarea mişcare. Indicatorul luminos al liftului arătase ultimul etaj când el se aflase la trei. Aşadar, plecând în acelaşi timp, acesta ajungea înaintea lui la subsol.

Urcă la etajul şase şi străbătu încet coridoarele pustii. La acest nivel erau cinci apartamente. Trei pe coridorul principal şi alte două pe nişte coridoare secundare înfundate. Se hotărî să încerce la unul din apartamentele care nu se aflau pe coridorul principal, fiind mai ferite. Când apăsă pe butonul soneriei se afla într-un loc unde nu putea fi văzut decât prin vizor şi îşi dădu seama că cineva îl privea de dincolo de uşă.

Se răsuci o cheie, zornăi un lanţ, se deschise uşa şi în faţa lui apăru Amanda Rouet. Era sigur că ea era fata pe care o văzuse la şcoală. Părea cam obosită pentru vârsta ei şi mai ales cam apatică.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Vorbise franţuzeşte şi Jacko nu pricepu nimic, dar i se păru bucuroasă că vorbise cu cineva, oricine, ceea ce-l făcu să-şi dea seama că din cauza pazei atât de stricte viaţa ei era destul de anostă. Mai însemna şi că Veida era foarte conştientă de vulnerabilitatea fetei şi, implicit, a sa.

Îi zâmbi prietenos fetei şi vru să-i vorbească, dar ceva se mişcă în spatele ei şi o femeie o trase înapoi; se înţelegea lesne din tonul aspru al acesteia că o certa pe fată pentru că deschisese uşa.

O femeie la treizeci şi cinci-patruzeci de ani, îmbrăcată sobru, îl întâmpină pe Jacko cu o privire de parcă ar fi vrut să-l facă stană de piatră; era înfricoşătoare şi Jacko observă că peste bluza albă purta o jachetă largă pe care şi-o încheia în timp ce-l scruta atent. Se întrebă dacă era înarmată.

— Ce vrei?

Îi vorbise tot în franceză, dar Jacko n-avea nevoie să i se traducă. Tonul ei nu era defel amabil.

— Vorbiţi englezeşte? întrebă el.

Nu primi nici un răspuns, dar era sigur că fusese înţeles.

— O caut pe Maria Sastre. Mi s-a spus că locuieşte aici.

Femeia îl privi suspicioasă, dar nici vorbă că reţinuse numele imediat; era unul pe care Jacko îl citise pe o uşă de la un etaj

inferior.

— Nu locuieşte aici.

Engleza ei era destul de bună, dar expresia sa rămăsese la fel de bănuitoare.

Jacko scoase o agendă, o consultă, dar femeia dădu să închidă uşa. El clătină din cap şi spuse:

— Îmi pare rău. Poate am greşit etajul.

— Încearcă la doi.

Femeia trânti uşa cu zgomot, dar o fracţiune de secundă Jacko zări un bărbat pe care i se păru că îl mai văzuse undeva. Se auziră încuietorile şi lanţul şi Jacko avu din nou senzaţia că este urmărit prin vizor. Se prefăcu din nou că îşi verifică agenda, apoi se îndreptă spre lift. Când ajunse la parter, traversă holul principal şi ieşi pe uşile masive din faţă. Străzile se aglomeraseră între timp şi el o porni spre locul unde îşi parcase maşina; avea de urcat o pantă. Nu se grăbea şi se asigură că nu-l urmăreşte nimeni. Era un gest reflex pe care îl dobândise din momentul în care începuse să lucreze pentru Bulman şi North. Ajunse la maşină, urcă şi porni imediat, cu gândul la fată, dar în acelaşi timp pregătit să înfrunte orice situaţie neprevăzută. Când ajunse în cele din urmă la hotel, parcă maşina în spate şi, pe când îşi verifica mesajele îndreptându-se spre camera sa, hotărî să se întoarcă la Londra.

Nu mai avea nimic de făcut aici. Rezervă un bilet la avion pentru ziua următoare şi coborî la recepţie să plătească.

Nu l-ar fi văzut pe Peller dacă imaginea acestuia nu s-ar fi reflectat într-una din oglinzile care îmbrăcau un stâlp din mijlocul încăperii. În hol se mai aflau vreo două persoane aşezate în fotolii şi Peller se ascundea în spatele unei reviste pe care o întinsese ca să nu i se vadă faţa; o privire i-a fost însă de-ajuns lui Jacko, care îşi continuă drumul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu putea şti dacă Peller fusese sunat pe mobil de cum părăsise el apartamentul fetei. Ar fi putut afla şi altfel că locuia în hotelul acela. Nu conta, dar nici nu putea accepta ideea că prezenţa bodyguardului acolo era doar o coincidenţă.

Jacko achită hotelul, plătind şi micul dejun pentru ziua următoare, apoi se întoarse în camera sa fără să mai arunce vreo privire în direcţia lui Peller. Odată ajuns în cameră, îşi strânse lucrurile, deschise televizorul şi se gândi cum să se descurce cu Peller. Era sigur că omul aflase deja şi numărul camerei sale. Neînarmat, se simţea complet descoperit. Verifică închizătorile ferestrelor, apoi puse un scaun în uşă şi îl lăsă acolo până când

plecă să mănânce. Coborî, dar nu dădu cheia la recepţie.

Nu-l văzu pe Peller, dar nici nu se aşteptase să-l mai găsească acolo. Bodyguardul îl localizase şi deocamdată ăsta era singurul lucru important. Jacko era neliniştit. Căută locul cel mai retras. Era singura soluţie în asemenea situaţii, dar i-ar fi plăcut să fie mai bine echipat pentru orice eventualitate. Mâncă bine şi îşi roti privirea prin restaurantul pe jumătate gol acum, dar care vara gemea de lume. Abia aştepta să se întoarcă la Londra.

Mâncă fără grabă, se întoarse în cameră, propti scaunul în uşă şi începu să se uite înjur după ceva ce ar fi putut fi folosit drept armă. Nu găsi decât o scrumieră grea, din sticlă şi un cuţit pentru tăiat hârtie dintr-un plastic solid. În noaptea aceea nu se dezbrăcă şi nici nu dormi. Strânse păturile pe lângă el, puse pernele una peste alta şi se rezemă de ele, rămânând treaz, cu scrumiera şi cuţitul alături.

Aţipi de câteva ori, dar de fiecare dată se trezi tresărind, chinuindu-se să nu adoarmă. Începu să se întrebe dacă îi pierise curajul, dar North fusese cinstit şi îi spusese că cel care o urmărise pe fată dispăruse. Nu ignora avertismente de felul ăsta.

La şase dimineaţa, simţindu-se îngrozitor, se dădu jos din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă foarte repede. La şapte şi jumătate auzi un ciocănit uşor la uşă şi cineva spuse „micul dejun”. Luă cuţitul, îndepărtă scaunul şi deschise puţin uşa, retrăgându-se un pas. Zări marginea tăvii cu micul dejun.

Nu auzi nimic în afară de zgomotul făcut de măsuţa cu rotile împinsă de cameristă. Lăsă uşa liberă, se dădu îndărăt şi se uită să vadă totuşi cine se află la uşă. Nu era nimeni. Plecase şi camerista. Luă tava înăuntru, închise uşa şi propti din nou scaunul. Se aşeză la masă. Înainte de a ieşi din cameră, vârî cuţitul în buzunarul din interior, de la piept, în aşa fel ca să nu se vadă. Ridică geanta, îşi luă măsurile de precauţie obişnuite când deschise uşa şi coborî în hol luând-o pe scări.

În momentul în care ajunse la maşină, Jacko se simţea dezgustat de propria-i persoană. Încercă să se justifice gândindu-se că nu era înarmat şi că se afla într-o situaţie foarte periculoasă, dar nu reuşi să se convingă. Nu se terminase încă. Se aplecă în jos lângă maşină şi se uită dedesubt. Nu găsi nimic. Deschise portiera din faţă şi capota şi verifică la motor. Închise capota, răsuci cheia şi clătină din cap auzind că motorul porneşte imediat. Se enervă. Era deja prea bătrân pentru o astfel de slujbă. Şi totuşi, tot drumul se gândi că făcuse, cu siguranţă, tot ce trebuia şi că ziua în care ar fi uitat ceva ar fi fost ultima. Poate

că făcuse o pauză prea mare.

Conduse spre aeroport, uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare. Un lucru era sigur: dacă o întreagă echipă de profesionişti ar încerca ş-o răpească pe Amanda Rouet, tot ar da greş. Fata nu ar fi cedată cu una, cu două. Doar dacă bodyguarzii ar putea fi păcăliţi cumva.

La aeroport, restitui maşina, plăti şi se duse să se prezinte la controlul pentru îmbarcare. Acolo îl zări din nou pe Peller, de data asta însoţit şi de celălalt bodyguard.

9

Cei doi bărbaţi se apropiară de Jacko în timp ce el se îndrepta spre ghişeele de verificare. Când ajunseră în dreptul lui, fără să se oprească din mers, Jacko îi spuse lui Peller:

— Ce, astăzi nu te mai duci la şcoală?

— Nu te mai antrenezi pentru marea luptă? zâmbi şi adăugă: Eşti prea bătrân ca să mai boxezi, trebuie s-o laşi mai moale.

Cei doi mergeau acum în pas cu el, încadrându-l. Holul era destul de aglomerat – pasageri, prieteni care-i însoţeau – şi Jacko se gândi că ticăloşii nu-i vor putea face nimic, că se va descurca. Cu toate astea, mută geanta în mâna dreaptă ca să poată scoate mai uşor cuţitul. Puţin înainte de a ajunge la coada care se formase în dreptul ghişeului de verificare a călătorilor, se opri şi dădu drumul genţii. Se întoarse apoi către Peller şi spuse:

— Ce naiba cauţi aici? Te ţii după cei pe care-i întâlneşti?

— Când e doar o întâmplare, nu. Suntem bodyguarzi profesionişti, înţelegi? „Minders”, cred că aşa se spune în ţara ta. Şi facem tot posibilul să ne apărăm clienţii.

— Bodyguarzi! Hait! Impresionant. După capul tău sec, crezi cumva că sunt o ameninţare pentru ea? Pentru că am alergat spre şcoală printre maşini?

— Nu. Pentru că ai făcut asta imediat după ce ţi-ai dat seama că te-am văzut. Ai reacţionat foarte repede, dar nu prea ai avut încotro. Dar mai ales pentru că i-ai făcut o vizită clientului nostru şi asta nu ne place deloc. Vrem doar să ne convingem că o să ajungi înapoi la timp pentru meci şi să-i avertizăm pe cei care te-au trimis să nu mai îndrăznească să repete figura.

Jacko se simţea mult mai bine acum. Era vorba doar de un avertisment. Se uită pe rând la cei doi, conştient că dacă s-ar fi aflat într-un loc mai retras, ei n-ar mai fi stat la discuţii, iar el ar fi trebuit să-i înfrunte pentru a scăpa întreg.

— Spune-mi: ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi acceptat să mă duci cu maşina?

Peller înclină capul în semn de apreciere:

— N-am mai fi fost aici. Nici unul dintre noi.

Jacko zâmbi răutăcios.

— La asta m-am gândit şi eu şi de-aia n-am acceptat. Vă faceţi destul de bine treaba.

Ridică din nou geanta.

— Dar nu destul de bine.

Înaintă apoi şi se aşeză la coadă.

— Cred că nu puteau găsi unii mai buni ca voi. Standardele au scăzut mult în ultima vreme.

Cel de-al doilea bărbat, care înţelesese totul, duse mâna să scoată arma şi înaintă spre el, dar Peller îl prinse de braţ şi îi spuse ceva în franţuzeşte. Jacko era relaxat acum.

— Dacă mă mai vezi pe-aici, drăguţă.

Înaintă în rând.

— Sper să nu te mai vedem. Dacă nu, tu oricum n-o să ne mai vezi. Adio, boxerule.

Întorcându-se la maşină, Peller îi spuse colegului său:

— E ceva ciudat cu omul ăsta. Nu-i ca ceilalţi. Nu se sperie şi se descurcă în orice situaţie.

Celălalt se uită la el.

— E uşor să fii curajos când urmează să iei avionul spre casă. Crezi că se mai întoarce?

— Ne ocupăm noi de el dacă se întoarce. Dar până atunci va trebui să fim cu ochii pe fată. Dacă nu-i convine, să fie sănătoasă. Va trebui să se împace cu situaţia până se va termina totul.

Jacko întoarse capul şi nu se miră văzând că cei doi plecaseră. Ei îşi făcuseră datoria, îl avertizaseră şi numai un nebun n-ar ţine seama de aşa ceva. Când se aşeză în cele din urmă la locul lui în avion, încercă să uite totul. Nu intenţiona să se întoarcă decât, poate, însoţit de o armată; riscurile erau prea mari. Şi totuşi, gândul acesta nu făcu decât să-l stârnească şi începu să cugete asupra căilor prin care ar putea duce la bun sfârşit această misiune.

— Mă simt în plus, spuse Bulman hotărât. Sunt ca o placă de rezonanţă pentru ideile tale. N-am făcut nimic altceva decât să-ţi ascult prostiile, iar ţie ţi s-au limitat posibilităţile de acţiune până-ntr-atât încât nu te poţi bizui nici măcar pe Serviciul de Securitate. Sunt atât de plictisit că nici nu-mi vine să-ţi iau banii. Vrei să mă retrag?

Bulman era din nou în biroul lui North şi îşi demonstra dezamăgirea acceptând să bea o cafea amară.

— Nu, spuse North. Poate nu se vede, George, dar am nevoie de tine. Trebuie să scot din joc pe cineva. Şi-apoi, dacă pleci tu, pleacă şi Jacko. El ascultă numai ce-i spui tu.

Bulman era dezgustat.

— M-am gândit eu la asta. Pe el îl voiai de fapt, dar ca să ajungi la el aveai nevoie de mine. Ai o minte tare întortocheată. O.K. Deci ce-ai mai obţinut de la companiile de telefoane?

— Ţi-am spus că au căutat-o pe Veida pe listele lor. Nu are telefon digital.

— Cineva are dacă ea foloseşte unul. Trebuie să comunice. Dacă nu, înseamnă că s-a ascuns undeva, la un milion de kilometri depărtare de primul telefon, bucurându-se de un statu quo.

— Statu quo? Veida? Nici tu nu crezi ce spui.

— Atunci e clar că şi-a luat un telefon pe numele altcuiva şi, atâta vreme cât facturile sunt achitate la timp, acest lucru nu deranjează pe nimeni.

— Companiile de telefoane eliberează un cec creditor celui cu care încheie un contract şi fără contract nu poţi obţine cartelă. E mult mai probabil că cineva a făcut un contract şi i-a dat telefonul lui Veida, care plăteşte facturile când îi vin sau printr-o înţelegere. Are destui prieteni escroci care i-ar face un asemenea serviciu.

— Atunci insistă pe lângă companiile de telefoane să-ţi dea listele lor de abonaţi şi, parcurgându-le, poate găsim numele vreunui cunoscut de-al ei.

North clătină din cap.

— Le suntem deja îndatoraţi. Au verificat dacă au vreo Veida Ash. Acum nici măcar nu mai avem alte nume pe care să le cerem să le verifice. Îi ştiu pe unii dintre prietenii ei, dar pe ceilalţi nu-i bănuieşte nimeni. Dacă aveam nişte nume, îi puteam convinge să ne ajute, dar dacă le-am cere o listă a abonaţilor, ar face tot posibilul să nu ne-o dea. Iar dacă informează presa despre presiunile pe care le facem asupra lor, iese un scandal public. Companiile de telefoane au datoria să-şi protejeze clienţii.

— Şi dacă le-am da nume?

— Ale. Oamenilor lui Veida?

— Vorbeam despre altcineva? Sigur că ai lui Veida. Caută în dosarele tale sau ale poliţiei. Apelează la prietenul ei de la SIS. Acolo trebuie să aibă cele mai multe informaţii despre oamenii ei.

— Poate în străinătate. Dar noi vorbim despre cei pe care îi cunoaşte aici. O să-l întreb oricum.

— De ce trebuie să fie cineva de aici? Poate e careva din străinătate.

— Nu-i plac complicaţiile. Intuiţia îmi spune că e cineva din ţară.

Bulman încuviinţă:

— Trebuie să recunosc – şi intuiţia mea îmi spune la fel. Şi dacă găsim un fir, să înţeleg că vom putea afla exact unde este?

— Aproape. Dacă foloseşte telefonul sau îl ţine în *standby.*

Carlos îi telefonă lui Veida la ora stabilită şi trecu direct la subiect.

— Am probleme cu ea. E greu de strunit. Se simte singură, îi e dor de casă şi e al naibii de dificilă. Încearcă s-o şteargă, dar îşi dă seama că ar fi greu într-o ţară străină.

— Ai nevoie de ajutor?

— Tot timpul am avut nevoie de ajutor.

— Atunci găseşte pe cineva. Vorbesc serios. Mai am nevoie de câteva săptămâni, nu mai mult.

Veida calcula perioada reală de timp care îi era necesar. Franny Jopena nu s-ar îi simţit deloc mai bine dacă ar fi aflat adevărul.

— Alte probleme?

— Nu pot s-o ţin încuiată. Şi nu e mulţumită de restaurantele Faro. Problema e că va atrage atenţia asupra ei. E genul care atrage atenţia şi când doarme.

— Ai testat-o?

— O, da! Aici nu e nici o problemă. E fantastică. Nu ştiu cum face, dar cred că nici ea nu ştie, aşa că nu mai contează.

— Atunci merită să mergem mai departe. Încearcă s-o convingi că, dacă se întoarce la New Orleans, va ajunge în celula condamnaţilor la moarte chiar din prima zi.

— Evident. Am făcut şi asta. Necazul e că i s-a făcut dor de casă şi începe să nu-i mai pese de nimic.

— Fă ce poţi şi ţine-mă la curent.

La sediul CIA din Langley, Virginia, Ed Naylor îl chemă în biroul său pe Dan Jureski, întors cu o zi în urmă de la Londra. Cei doi, cândva buni prieteni, se răciseră şi amândoi ştiau că acest lucru se datora mai ales cazului de viol. Imediat după interogatoriu, când fiecare răsuflase uşurat la aflarea verdictului, situaţia nu se îmbunătăţise. Dar după aceea, mulţi avuseseră timp să mai reflecteze şi reacţiile ici şi colo nu erau deloc favorabile.

— Nimic nou la Londra, nu-i aşa? întrebă Naylor imediat ce Jureski se aşeză.

— Sunt obişnuiţi cu spectacolele fastuoase. Nimeni nu-i întrece la capitolul ăsta. Şi, cel puţin dintr-un punct de vedere, va fi un spectacol. Întâlnirea şefilor celor şapte state necesită măsuri de securitate deosebite. Englezii fac mari eforturi, dar ceea ce consideră ei suficient nu ne va satisface şi ei ştiu acest lucru. Sunt câţiva oameni de-ai noştri, de la Serviciul Secret, care se ocupă de problema asta, dar de fapt nu ne priveşte pe noi. Cei de la SIS n-au auzit nici un zvon şi nu au primit nici o ameninţare din partea grupărilor cunoscute. Necazul e că înaintea fiecărui eveniment major apare pe nepusă masă câte o grupare nouă, de care n-a auzit nimeni.

Naylor aprobă din cap; nu se aşteptase la altceva. Se vedea bine că nu e într-o dispoziţie grozavă pentru a-l servi cu o cafea pe Jureski. Luă un fax codificat de pe masă şi i-l vântură pe dinaintea ochilor, dar nu i-l dădu să-l citească.

— Noutăţi de la Damasc. Lee Valdares a fost văzută acolo.

— Cum?!

Brusc, Jureski se simţi în pericol.

— Lee la Damasc? Trebuie să fie o greşeală.

— Aşa am crezut şi eu.

Naylor se gândea, uitându-se la foaia venită prin fax.

— Astfel că am verificat. Se pare că una dintre fostele ei legături a văzut-o acolo. Lee a fost superiorul lui. Deşi este una dintre cele mai cultivate persoane şi nu este nici pe departe un fanatic religios, nu s-a împăcat deloc cu ideea de a fi subalternul unei femei şi în cele din urmă a trebuit să-i trimitem un bărbat cu care să lucreze.

Naylor zvârli faxul pe birou.

— Ăsta a fost unul dintre punctele pe care am încercat să le câştigăm pentru femei. Felul în care sunt folosite nu depinde întotdeauna de noi. În Orientul Mijlociu ele au de luptat cu prejudecăţile. Nu e vina noastră şi trebuie să se obişnuiască cu asta.

— Eşti sigur că nu este o greşeală?

— Greu de spus. Pare o nebunie, dar individul jură că a văzut-o.

— Era singură? Adică se plimba prin Damasc de una singură?

— Nu.

Naylor ridică privirea, îngrijorat, dorindu-şi să nu mai audă de toată povestea asta ţesută în jurul lui Lee Valdares.

— Nu. Era cu Amir Boulruk.

— Acum ştiu că glumeşti. Boulruk i-ar tăia mai degrabă gâtul

decât să se uite la ea.

Naylor se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aşa am reacţionat şi eu. Ciudat, nu?

Jureski zâmbea plictisit.

— Nu poate fi adevărat. Cel ce te-a informat a făcut fie o greşeală, fie a aprins un fitil. Oricum, omul nostru n-ar fi prea încântat să fie văzut de Amir Boulruk. Ceva scârţâie.

— Aşa stau lucrurile. Şi mie nu-mi convine deloc.

— Crezi chiar că-i adevărat?

Jureski obişnuia să-i spună Ed în întâlnirile de genul ăsta, dar acum i se păru că ar fi oarecum nepotrivit.

Naylor îşi lăsă braţele să cadă.

— Lee a dispărut. N-a trimis nici un raport. Trebuie să fie undeva.

— Dar în Siria? Ce naiba să facă acolo?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine. Şi în legătură cu un terorist cunoscut. Mă pune într-adevăr pe gânduri.

— Poate că voia să fie văzută. A făcut-o intenţionat.

— De ce să vrea aşa ceva?

— Pentru a se putea întoarce la noi cumva.

— La noi? Sau la tine? Şi crezi că cineva ca Amir Boulruk ar face asta numai ca să-i fie ei pe plac? Ceva se întâmplă şi ai face bine să afli ce anume. Sunt al naibii de sigur că nu s-a dus acolo în vacanţă, luându-l pe Amir Boulruk drept ghid.

Jureski şedea încordat pe scaun, arătând foarte nemulţumit de cele ce auzea. Încercă să facă abstracţie de implicaţiile personale în legătură cu acuzaţiile pe care i le adusese Lee Valdares şi să dea dovadă de profesionalism. Totuşi, nu se putea concentra aşa ca de obicei şi era conştient că Naylor îl privea cu atenţie.

— O.K., aşadar e acolo. Dar de ce nu a luat legătura cu agenţi cunoscuţi? Parcă ar lupta împotriva companiei.

— Te duci acolo, spuse Naylor sec. Cu asta cred că trebuie să începi. Acum ştii tot ce ştiu şi eu.

— Unde îţi petreci ziua, dragostea mea?

Veida şedea lângă Holmair, în faţa focului şi el îşi trecu un braţ în jurul ei.

— Mai ales ca să nu-ţi stau în drum, în timp ce tu te ocupi de planurile despre care, crede-mă, nu vreau să ştiu nimic.

— De ce nu vrei să ştii?

Clipele petrecute cu el erau singurele în care Veida se relaxa.

— Pentru că tu nu vrei să-mi spui.

El zâmbi şi o sărută uşor pe obraz.

— Nu vreau să fii implicat. Ai problemele tale. Asta nu înseamnă însă că nu vreau să ştii. Tu ai spus primul că nu vrei să fii implicat.

Holmair se întinse după pahar.

— Trebuie să recunosc, eşti aşa de prinsă de toate astea că m-ai făcut curios.

Veida întoarse capul spre el.

— Vrei să-ţi spun?

El se gândi o clipă, serios.

— Da. Dar pentru tine e mai bine să nu-mi spui. Ceea ce nu ştiu nu pot să spun. Dacă aş fi implicat, ar fi altceva, dar este evident că de povestea asta vrei să te ocupi singură. Şi eu ţin cont de acest lucru, draga mea.

— Ţii cont, dar asta nu înseamnă că îţi şi convine.

— Ceva îmi spune că nu este vorba decât de o răfuială personală. Tu nu vrei decât răzbunare.

— Şi crezi că nu e bine ce fac?

— Nu ştiu exact ce e în capul tău. Cheltuieşti probabil o mulţime de bani pentru treaba asta. Merită?

— O, da. Am mai trecut împreună prin aşa ceva şi înţeleg că ţi-e greu să accepţi. Dar tu n-ai fost trădat, aşa cum mi s-a întâmplat mie şi n-ai stat la închisoare. N-o să am linişte până n-o fac. Mă voi gândi tot timpul la acest lucru. Aş regreta dacă n-aş face-o. N-aş putea trăi. Iar banii nu reprezintă o problemă.

Îi îndepărtă braţul.

— Dar tot nu eşti de acord, nu?

El ridică din umeri.

— Probabil că sunt mult mai materialist decât tine. Dacă nu e nici un profit la mijloc, nu-i văd rostul. Sau măcar să nu fiu pus în primejdie. Aş face orice pentru asta.

Veida privi îndelung flăcările, se ridică şi mai aruncă un lemn în cămin. Se reaşeză.

— Am fost despărţiţi atât de mult încât am uitat diferenţele care ne-au condus pe drumuri separate. Cred că nici unul dintre noi nu s-a schimbat. Întotdeauna am savurat loviturile la adresa sistemului. Îţi dau senzaţia de putere. Banii n-au contat. Poate de-aceea am strâns mai mulţi decât tine. Nu mă dau peste cap pentru ei.

Simţi o oarecare răceală din partea lui şi se arătă uimită:

— N-am vrut să sune ca o critică. Aşa stau lucrurile. După cum

ai spus, ai ştiut să te aperi. Ar fi trebuit să învăţ asta de la tine şi n-aş fi ajuns la închisoare.

— Ai spus că ai fost trădată. Nu prea ai ce face în situaţia asta. Am avut noroc că am putut scăpa de urmărire când am venit. Eşti singura persoană în care am avut vreodată încredere.

După o tăcere lungă şi oarecum stânjenitoare, Veida spuse:

— Sper ca Amanda să nu ne facă prea multe probleme. S-o mutăm de la o şcoală la alta e ultimul lucru pe care ni-l dorim. Cu firea ei, probabil că s-a săturat să aibă toată ziua bodyguarzi după ea.

— Mulţi copii din familii importante şi bogate trebuie să suporte acest tratament. Se obişnuiesc. Nu e nevoie să o mutăm de la şcoală dacă e păzită bine. E pe mâini bune şi mai ales cu experienţă.

Veida se uită la ceasul de perete; ca la un semnal, telefonul sună şi ea îl scoase repede din buzunarul încăpător al fustei.

Holmair se ridică şi ieşi din cameră; aşa făcea mereu în timpul convorbirilor ei telefonice. Evident, nu-l încânta acest lucru. Era conştient că putea juca un rol în planurile lui Veida, dar nu era dispus să-şi primejduiască viaţa. Veida cântărise pericolele, dar el se îndoia chiar şi de faptul că le luase în calcul pe toate. Se hotărî să plece din nou şi mâzgăli un bilet pentru ea, lăsându-l pe masă.

Plecă la Amsterdam cu o maşină pe care o cumpărase imediat după ce sosise acolo. Nu o luă spre centrul oraşului; opri la marginea unui debarcader care fusese reparat şi arăta ca odinioară. Când coborî din maşină, clipocitul apei îi trezi amintiri vechi şi plăcute. Sună la o vilă şi de cum se deschise uşa, se strecură înăuntru. Holmair se mai ocupa de propriile afaceri şi avea câţiva cunoscuţi în Olanda care îl ajutaseră să găsească vila unde locuia acum cu Veida. În Olanda, traficul cu droguri era în floare, dar acest capitol nu o interesa pe Veida, care se purta din nou cavalereşte într-o problemă legată de bani. Lui i se părea că banii veneau la ea pur şi simplu, indiferent ce făcea.

Holmair rămase în vilă câtva timp şi când ieşi, pentru că i se făcuse foame, se hotărî să ia masa în oraş. Menţionase acest lucru în biletul pe care i-l lăsase lui Veida. Faptul că ea respecta cu stricteţe orele la care dădea şi primea telefoane era un alt motiv de frustrare, dar ştia că, de data asta, ea avea dreptate. Când era vorba de siguranţa personală, nu era îngăduit să le scape nimic. Se hotărî să lase maşina acolo unde era, între prieteni şi plecă pe jos. În partea asta a oraşului se găseau

câteva restaurante indoneziene bune. Era răcoare, dar plăcut şi avea nevoie de timp ca să se gândească.

Paul Holmair nu ştia ce să facă. Se bucurase de reîntâlnirea cu Veida, dar drumurile lor se despărţeau deja, ei lucrând pe fronturi diferite. Formaseră cândva o echipă extrem de puternică, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, când se născuse Amanda. Din cauza stilului lor de viaţă şi a faptului că Holmair, pe numele lui adevărat Walter Kem, era căutat, se interesaseră foarte repede de nişte părinţi adoptivi pentru Amanda.

Pe drum, îngândurat şi-o imagină pe Veida aşa cum era la douăzeci de ani, tânără şi frumoasă, dar ştiind foarte bine ce vrea. Principalele ei calităţi fuseseră întotdeauna eficienţa şi capacitatea de a se folosi de oameni. Manipulase întotdeauna oamenii, puterea ei de convingere fiind de mare folos în acest sens. În acelaşi timp, era extrem de inteligentă şi n-a fost nimic surprinzător în faptul că, atunci când SIS a început să apeleze la oamenii ei, a descoperit că aceştia nu ascultau decât de ea. Dar ei se despărţiseră încă de mai înainte. Acum ea avea patruzeci de ani şi era încă frumoasă; chipul ei trăda însă o duritate care o caracterizase dintotdeauna, dar care nu fusese niciodată aşa de evidentă.

Până acum nu o ştiuse răzbunătoare. Pentru el, acesta era un exerciţiu lipsit de sens, era un fel de a cocheta cu pericolul şi, dacă rata, situaţia s-ar înrăutăţi. Şi asta îl îngrijora. Ucisese doi oameni ca să ajungă acolo, înfruntase primejdia numai pentru a-l dezamăgi cu motivele pentru care îi cerea ajutorul. Zâmbi fără să-şi dea seama. Îi oferise şi dragostea ei necondiţionată; în ceea ce priveşte relaţia lor, timpul rămăsese pe loc, nu se schimbase nimic.

Cum se plimba agale, ocolind străzile principale, dar apropiindu-se inevitabil de ele pe măsură ce se îndrepta spre centru, nu era nimic nefiresc să se lase pradă amintirilor. Sentimentele lor erau încă puternice. Trecutul îi unea prin amintiri ce nu puteau fi şterse. Îi venea greu să-şi explice exact de ce se simţea nemulţumit. Poate pentru că ea nu mai întreprinsese niciodată ceva asemănător. Pentru că, neavând loc în planurile ei, se simţea mai expus. Era un sentiment ciudat, contradictoriu. Poate că nu era decât nevoia de acţiune; rolul sec, care nu presupunea decât aşteptare, nu era de el; mirosea a retragere din activitate şi nu concepea că va ajunge vreodată la aşa ceva. Trecuse destul timp de când medita astfel, dar nu îşi

dădu seama decât când trecu pe lângă cineva şi se simţi privit.

Continuă să meargă fără să se uite înapoi şi îşi dădu seama că, absorbit de gânduri, comisese o greşeală capitală: îşi neglijase propria persoană. Un timp ascultă fără să perceapă nici un zgomot, dar apoi i se păru că aude ceva în spate. Putea fi oricine; nu era singur pe stradă şi se afla în zona cea mai populată a oraşului.

Holmair înjură propria neglijenţă. Era al doilea semn al complicaţiilor pe care le presupunea întoarcerea la Veida; primul îl obligase să ucidă doi oameni. Nu îi părea rău că o revăzuse, dar de când se despărţiseră prima dată, fusese stăpânul propriului său destin, cu toate că fusese urmărit tot timpul, aşa cum văzuse; dar acest lucru fusese posibil pentru că nu se concentrase suficient asupra securităţii sale.

Singura manieră de a se convinge dacă îl urmărea cineva era să-şi continue drumul. Ştia că nu avuseseră timp să trimită o echipă pe urmele lui, aşa că avea probabil de înfruntat un singur om şi acela nu l-ar fi putut recunoaşte decât din fotografiile puse în circulaţie după descoperirea celor două cadavre de lângă Leipzig. Îşi păstră calmul, aşa cum o făcuse de nenumărate ori în momentele critice, continuă să se plimbe, alegând străzile cele mai puţin circulate pentru a putea sesiza mai uşor zgomotul paşilor.

Holmair făcea ceea ce ştia să facă mai bine: să iasă din situaţii limită. Îl enerva însă faptul că era greşeala lui. Şi-l înfuria. O maşină dădu colţul străzii, îndreptându-se spre el. Văzând-o, se opri imediat şi, din felul în care îl privi şoferul, îşi dădu seama că lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost. Persoana care îl urmărise apucase să telefoneze şi să ceară întăriri. Holmair se uită înapoi, după şofer – aşa cum ar fi putut reacţiona oricine, simţindu-se privit – şi îşi continuă drumul în acelaşi sens, dar de data asta îndreptându-se spre zone mai bine luminate şi mai populate. Străduţa aceea era prost luminată şi bănui că cel care îl urmărea nu era sigur că-l recunoscuse; dar dacă maşina avea să întoarcă, era momentul să acţioneze.

Maşina trecu pe lângă el, acceleră şi dispăru după primul colţ chiar în clipa în care Holmair ajunse la intersecţie. După ce o luă la dreapta, auzi maşina întorcând şi pornind în viteză spre el. În acelaşi timp, paşii regulaţi pe care îi auzise în spate accelerară ritmul. Holmair se simţea prins în cursă, dar nu era pentru prima oară. Era o senzaţie pe care reuşise să şi-o înăbuşe, dar acum nu mai ştia de ce e în stare. Fiind înarmat, scoase pistolul.

10

De cum ajunse la colţul străzii, în loc să-şi continue drumul, Holmair traversă în fugă. Se bizui pe reflexele sale, sperând că va reuşi să ajungă în siguranţă pe partea cealaltă a străzii; ultimul lucru pe care şi-l dorea era un concert de claxoane care să-l trădeze. Odată ajuns vizavi, continuă să alerge, aplecându-se şi ascunzându-se pe după maşini. Avusese noroc să prindă culoarea roşie a semaforului care îl ajutase să traverseze, dar în același timp împiedicase maşina care îl urmărea să intre pe stradă.

Holmair alergă fără să se oprească. Ştia că odată ajuns în intersecţie, şoferul trebuia să aleagă între trei posibilităţi şi el spera că norocul va fi de partea lui. Deocamdată era mai îngrijorat din pricina celui care îl urmărise pe jos. Oare unde se afla? Alergă, schimbă direcţia la fiecare intersecţie până când se rătăci. În cele din urmă apucă pe o alee la capătul căreia câteva borne împiedicau accesul maşinilor. Ţinuse arma în mână, dar acum renunţă la ea. Ajunsese într-o fundătură, ceea ce nu era deloc bine, iar lui îi trebuia un răgaz să-şi adune gândurile. Se rătăcise şi voia să ştie unde se află.

Aleea era slab luminată. Înaintă până la capăt şi descoperi că, de fapt, exista un loc îngust de trecere care, după cum îşi putea da seama, folosea în timpul zilei drept scurtătură. Unde ducea oare? Pe întuneric, locul era însă puţin tentant. Hotărî totuşi să treacă pe acolo, dar mai întâi trebuia să ia legătura cu Veida.

Scoase digitalul, sună la vilă şi curând auzi vocea prudentă a femeii.

— Am fost văzut. Pregăteşte-te de plecare. Şi ai grijă. Mă întorc cât pot de repede, dar dacă nu ajung în două ore, pleacă. Notează o adresă. Te vor căuta.

Îi dictă o adresă şi închise telefonul; nu voia ca ea să-l mai sune.

Se lipi de peretele cel mai apropiat, urmări trecătorii de la capătul aleii şi se întrebă ce s-o fi întâmplat cu cel care îl urmărea. Se îndreptă încet către trecerea aceea îngustă şi imediat află de ce nu era folosită pe întuneric: un grup de tineri gălăgioşi blocau capătul opus. Holmair înaintă spre tinerii care se întoarseră către el, considerându-l o pradă uşoară. Nu avea timp

să facă pe eroul, trebuia să treacă.

Scoase pistolul; rolurile se schimbară imediat şi grupul se împrăştie. El nu scoase nici un cuvânt, dar le făcu semn cu arma încotro să se îndrepte. Expresia lui Holmair le dădu de înţeles că va face orice pentru a trece pe lângă ei în siguranţă.

Verifică scurt dacă are pe cineva în spate. Dar când tinerii ajunseră în spaţiul deschis de la capăt, o rupseră la fugă şi Holmair alergă după ei, încercând să-şi dea seama unde se află. Era într-o parcare, descoperire care nu era menită să-l încânte; poliţia obişnuia să ţină parcările sub observaţie. Traversă de-a dreptul, nerăbdător să se îndepărteze cât mai repede. După ce alergase şi ocolise pe atâtea străduţe, acum se simţea obosit şi cu nervii încordaţi. Începu să-şi caute un drum ocolit spre maşină, dar îi luă ceva timp să-şi dea seama unde se află. Când se declară mulţumit, se opri să-i telefoneze persoanei cu care se întâlnise mai devreme şi îi ceru să ţină sub observaţie maşina şi pe cei care îi dădeau târcoale.

Ajunse în cele din urmă în zona vilei unde îşi parcase maşina şi încetini pasul. Timpul se scurgea. Dădu colţul. Străduţa era pustie, întunecoasă şi singurul zgomot care se auzea era clipocitul apei izbindu-se de vechiul debarcader. Aproape că era prea multă linişte. Îi telefonă din nou legăturii sale, deşi aceasta se afla la numai câţiva metri de el.

— Ceva de semnalat?

— Nimic. Ar avea de unde să ştie că ai venit aici?

— Nu. Sunt doar precaut. Iau maşina şi plec. Celelalte înţelegeri rămân valabile. Afacerile – ca de obicei, O.K.

— O.K. Ai grijă.

Holmair intră pe stradă şi se duse direct spre maşină – o mogâldeaţă lângă debarcader, care reflecta lumina slabă din jur. Descuie maşina şi urcă, pregătit pentru orice surpriză neplăcută. Când porni motorul, zgomotul acestuia i se păru un tunet, făcându-l să-şi dea seama cât de încordat era. Auzi o draperie trasă în casa cunoştinţei sale, porni maşina şi se îndreptă spre capătul străzii.

Drumul înapoi a fost un coşmar. Nu aveau cum să-l descopere decât dacă ştiau numărul maşinii, iar el folosea întotdeauna acte false şi nume diferite pentru fiecare tranzacţie financiară, străduindu-se de obicei să plătească în numerar. Dar dacă îl identificaseră, atunci cu siguranţă puseseră pe urmele lui o echipă numeroasă. Zgomotul cauciucurilor pe pietrişul aleii i se păru o adevărată muzică şi Veida deschise uşa înainte ca el să

apuce să coboare.

Intrară şi se îmbrăţişară şi, pe măsură ce el se relaxa, Veida îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată în starea aceea. Holmair observă valiza din hol şi înţelese că ea era gata de plecare. Intrară în sufragerie şi Veida turnă băutură în pahare. Şedeau în faţa şemineului şi, la prima vedere, scena nu se deosebea deloc de cea petrecută cu câteva ore în urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Veida.

Holmair îi povesti totul pe scurt, fără să omită nimic. Apoi adăugă:

— Ţi-am cerut să fii gata de plecare fiindcă nu ştiam cum se va termina şi dacă vor da cumva de maşină sau de legătura mea. Încă mai cred că ar trebui să ne mutăm, dar acum avem măcar timp să fim selectivi.

— Şi omul tău de legătură?

Veida părea îngrijorată.

— Dacă dau de el? Pe firul ăsta ar putea ajunge la tine.

— E un om puternic. Ca să mă trădeze, ar trebui să spună cu ce ne ocupăm. Şi n-o să facă aşa ceva pentru propria siguranţă.

Holmair oftă şi ridică paharul.

— Am fost pe muchie de cuţit. Dar bătrânul nu şi-a pierdut încă sprinteneala. Noroc!

Veida bău cu el, dar era realmente îngrijorată.

— Încă mai eşti de părere că trebuie să ne mutăm, nu-i aşa? Şi cred că ai dreptate.

El dădu din cap aprobator şi bău din nou.

— Nu are rost să ne mutăm în altă parte a Olandei. Putem la fel de bine să stăm aici. Vom fi nevoiţi să părăsim ţara. Dar pentru asta va trebui să fim foarte precauţi. Toate ieşirile vor fi urmărite până se vor linişti lucrurile.

— Vom merge în Anglia, spuse Veida de parcă vorbea despre plecarea într-o vacanţă. Oricum va trebui să ajung acolo în final.

Holmair se uită la ea neîncrezător.

— Nu e cam devreme? De-abia ai plecat de-acolo.

— Ai spus doar că nu mai putem sta aici. Unde altundeva? Ne vor căuta oriunde ne-am duce.

— America de Sud. Sau Australia. Sau undeva mai aproape, într-un loc mai retras. În Cipru, de exemplu.

— Încerci să mă determini să renunţ la planurile mele. Nu pot să fac asta şi nu pot să lucrez din America de Sud sau din Australia.

Şi, cu toate că tonul ei rămase neschimbat, adăugă cu o

nuanţă clară de reproş:

— Tu ai fost neatent.

Îi era aproape imposibil să creadă.

— Asta pentru că sunt îngrijorat din pricina ta. Dacă te-ai ocupa de afaceri ca de obicei, n-aş mai fi îngrijorat.

— Ajunge, Walter.

Faptul că i se adresase folosind numele lui adevărat era un semn sigur al propriei oboseli.

— Nu se va schimba nimic în direcţia asta. Ar fi trebuit să mă cunoşti până acum. Nu m-am schimbat.

„O, ba da, scumpa mea Veida.” Dar Holmair nu exprimă gândul cu voce tare. Era la fel de hotărâtă şi el se putea împăca cu acest lucru, ceea ce-i trezea însă îndoieli momentan era capacitatea ei de discernământ.

— Păi, dacă te întorci în Anglia, n-ai nevoie de ajutorul meu. Întotdeauna m-am ţinut departe de aceste meleaguri. Acolo vei şti unde să te ascunzi.

— N-ai nici un motiv să nu vii. Nu te poţi întoarce la Leipzig. Doar dacă nu vrei să te duci în America de Sud, ceea ce ar însemna să iei totul de la capăt. Veida vorbea de parcă amândoi îşi dădeau seama că, aşa cum stăteau lucrurile, urma să se despartă din nou şi amândoi acceptau acest lucru cu resemnare. Caracterul neobişnuit al dragostei lor incontestabile nu-l surprindea pe nici unul dintre ei.

— De ce nu vii în Anglia sub protecţia mea? Eu am venit aici bazându-mă pe tine.

El se gândi puţin, fiind încă sub imperiul tensiunii pe care i-o crease urmărirea. Dar era imposibil să-i citească gândurile.

— Ar exista un loc bun de unde să lucrez. Ar trebui să mă bizui însă pe tine, cel puţin la început.

Veida zâmbi.

— Aşadar, ce zici? Hai! Trebuie să dau nişte telefoane.

Derek North stabili o întrevedere cu directorul Companiei de Telefoane Randome. Îl luă pe Bulman cu el la Croydon, dar nu-şi punea nici o speranţă în această întrevedere. Îl aşteptă pe Bulman să se instaleze în maşină şi spuse:

— Am avut noroc. Paul Holmair a fost văzut la Amsterdam. Am primit informaţiile mai adineauri.

Bulman se lupta cu centura de siguranţă.

— Au făcut maşinile astea pentru pigmei. Cine e Paul Holmair?

— Este cel căutat pentru cele două crime din apropierea

oraşului Leipzig. A fost urmărit până la Paris, dar acolo l-au pierdut. Acum e la Amsterdam. Îl caută, dar el reuşeşte să scape de fiecare dată.

— Ar trebui să mă intereseze toate astea?

— Sigur că da.

North se strecurase deja în traficul aglomerat şi se îndrepta spre sud.

— Numele lui adevărat este Walter Kem, unul dintre oamenii cei mai importanţi din Stasi. Ucigaş, torţionar, întinde mâna după tot ce miroase a bani. Căutat de aproape toate agenţiile. Şi-a făcut o operaţie plastică, dar acum va avea nevoie de o nouă schimbare din moment ce nemţii au făcut legătura între Kem şi Holmair. El este tatăl fiicei lui Veida. A durat ceva până s-a aflat acest lucru.

Bulman era acum foarte interesat.

— Ai făcut ceva treabă fără să-ţi mişti fundul ăla mare.

— Tu eşti cel cu fundul mare, George. Dar, să fiu sincer, informaţia asta am primit-o de la colegii noştri continentali şi de la Interpol. Interesant, nu-i aşa?

— Te gândeşti că Veida i-a cerut vechiului ei iubit să-i plătească o datorie şi că el era în drum spre ea când i-a ucis pe cei doi. Unde e el, e şi ea.

— O supoziţie logică, nu crezi?

— Aproximativ. El ştie că a fost văzut?

— Tocmai aici e problema. Ştie şi a fugit. Se pare că e încă în formă. Dar probabil că se mai află încă la Amsterdam. N-ar face ei o mişcare mânaţi de panică.

— Atunci nu e nici o problemă, observă Bulman sec. Pot fi prinşi în orice moment. Probabil că se vor preda.

— Eşti un tip tare, George.

North se concentră asupra volanului, dar mulţumit de sine însuşi de parcă ştia ceva în plus faţă de Bulman. Acesta era însă un vulpoi prea bătrân ca să înghită chestia asta. Până în momentul acela, în ceea ce-l privea, Veida era încă liberă şi nici nu o pândea vreun pericol să fie prinsă.

Ajunseră la Croydon înainte de prânz. Căutaseră destul de mult timp clădirea, dar, găsind-o, se arătară recunoscători când descoperiră că li se rezervase spaţiu să-şi parcheze maşina. Au fost conduşi direct la ultimul etaj, în biroul directorului.

David Perry dădu mâna binevoitor cu amândoi şi îi invită să ia loc pe fotolii. Aşezându-se, Bulman reflectă cinic cum că afacerea cu telefoane merge bine şi este, evident, profitabilă.

— Aţi fost foarte amabil să ne primiţi, spuse North. Sper că veţi lua masa cu noi după ce terminăm, deşi va trebui să ne indicaţi dumneavoastră cel mai bun restaurant din oraş.

North încercase să fie cât mai politicos, iar Perry, o matahală de bărbat, cu o claie de păr, îl ascultase condescendent.

Perry spuse:

— Cel mai bun restaurant din oraş este chiar la etajul acesta, aşa încât îmi va face plăcere să vă însoţesc. Nu primim prea des vizite de la MI5. Spuneţi-mi ce anume doriţi.

North explică detaliat şi convingător că venise să-i ceară un lucru rezonabil şi de mare importanţă pentru stat. În acest timp, Bulman preferă să se uite la şirul de zgârie-nori de la ferestrele blocului ultramodern; îşi aminti vechiul Croydon şi cinematograful ieftin şi Surrey Street Market despre care i se spusese că mai există încă – un oraş cu o anumită personalitate cândva. Acum era la fel cu multe altele.

Perry ascultă cu un zâmbet îngăduitor, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Când North termină, Perry spuse:

— Ca să fac ceea ce-mi ceri, vreau un act semnat de o autoritate recunoscută. Cu alte cuvinte, vreau un ordin de la guvern, altfel n-am cum să fac aşa ceva. Trebuie să-mi protejez compania şi clienţii. Presa abia aşteaptă. Aşadar, dacă puteţi să-mi aduceţi ordinul, am să-l prezint consiliului director şi vom vedea ce se mai întâmplă.

— Dacă vom face acest lucru în mod oficial, toată povestea va ajunge repede o chestiune de ordin public. E suficient să nu fie de acord o singură voce din consiliu ca totul să fie dat publicităţii.

— Nimeni din consiliul director n-ar fi atât de iresponsabil.

— Lucrurile nu se petrec aşa, domnule Perry, după cum bine ştiţi. Ele se află de la o secretară nemulţumită la alta şi încă pe atâtea alte căi. George Bulman şi cu mine vrem să fim prudenţi şi să aruncăm doar o privire pe listele clienţilor dumneavoastră. Nici măcar nu ştim pe cine căutăm sau dacă într-adevăr există un asemenea abonat. Nu vrem decât să vedem dacă există vreun nume cunoscut sau care ar putea avea vreo legătură cu ceea ce ne interesează. Nu avem aparate de fotografiat şi nici o altă posibilitate de a copia listele. Şi ne-aţi putea verifica.

— V-am spus condiţiile noastre. Depinde de voi acum.

— Persoana pe care sperăm să o găsim e un trădător condamnat şi un criminal. Un om foarte periculos. Daţi-mi voie să vă amintesc că peste trei săptămâni vor fi aici şefii a şapte state. Trebuie să găsim această persoană până atunci.

— Vreţi să spuneţi că persoana despre care credeţi că este posesoarea unuia dintre posturile noastre digitale intenţionează să ucidă pe unul dintre ei?

Cum North ezita, Bulman interveni:

— Nu numai unul. Va fi ceva la scară mare. Şi nu este un lucru imposibil.

Bulman se întoarse spre fereastră, la priveliştea pe care o admirase.

Perry căzu pe gânduri – un om mare, într-un scaun mare, cu o funcţie mare. Voia să-i ajute, dar nu vedea nici o cale fără a-i nemulţumi pe colegii săi din consiliul director, pe asociaţi şi, în primul rând, pe abonaţii firmei.

— Mi-aş pierde credibilitatea, se scuză el. V-am spus care sunt condiţiile. Sunt singurele care îmi permit să mă prezint în faţa consiliului director. Dacă e atât de important pentru voi, atunci le veţi accepta.

North dădu din umeri de parcă nici nu se aştepta la altceva. Se întoarse către Bulman, care privea încă fascinat priveliştea de la fereastră.

Perry adăugă:

— Îmi pare rău, domnilor, dar nu demult au fost câteva situaţii neplăcute, în care cei de la Serviciul de Securitate nu numai că i-au lăsat în plata Domnului pe oamenii de afaceri al căror ajutor l-au cerut, chiar l-au negat şi au fost gata să-i trimită la închisoare pentru a se proteja pe ei înşişi şi pe miniştrii lor.

— E vorba de SIS, încuviinţă North amărât. Nu eram noi.

Perry zâmbi.

— Dumneavoastră aţi făcut această distincţie. Eu nu-mi pot permite un asemenea lux.

Se aplecă sprijinindu-se cu mâinile pe birou.

— Dar invitaţia la masă rămâne valabilă.

Naylor şedea tăcut la birou, citind raportul pe care i-l adusese Jureski. Chipul lui era împietrit şi dinţii încleştaţi. La început nu spuse nimic, rămase nemişcat, cu raportul întins pe birou. Jureski îl privea nervos de la celălalt capăt al mesei.

— Căţeaua! spuse Naylor în cele din urmă, uitându-se apoi acuzator la Jureski.

— Nu înţeleg, spuse acesta. Vorbeşti despre Lee Valdares?

— Ştii al naibii de bine că da. Încearcă să ne pună beţe în roate şi are toate şansele să reuşească. Probabil că şi-a ieşit din minţi.

Jureski interveni ezitând:

— Nu crezi că vezi mai mult decât este în realitate?

— E de la secţia ta. Tu ai adus raportul, deci ceea ce am în faţă este evaluarea ta. Atunci cum văd eu mai mult decât este în realitate?

În aceste ultime zile, Jureski se simţise tot mai stânjenit în prezenţa lui Ed Naylor şi nu întrezărea nici o schimbare. Se gândea la un transfer, dar unii ar putea înţelege din asta că îşi recunoaşte vinovăţia şi nu aşteptau decât o confirmare a bănuielilor lor.

— Trebuia să-ţi spun, pentru numele lui Dumnezeu! E o ameninţare care planează asupra preşedintelui.

— Nu numai a preşedintelui.

Naylor părea dezorientat. Îi dăduse ceva de făcut lui Jureski, care îşi cunoştea foarte bine meseria, dar tensiunea dintre ei făcea ca totul să fie mai altfel, de parcă nu se mai puteau înţelege. Era de datoria lui să aducă lucrurile pe făgaş normal, dar pentru asta trebuia să lupte cu rezervele de care se lovea de fiecare dată.

— Sursa acestor informaţii e de încredere?

— Ca de obicei. Totdeauna trebuie verificată exactitatea acestor rapoarte. Poate că are dreptate. Dar asta ne dă ceva timp, nu crezi?

— Pentru ce? Adună alte câteva sute de bodyguarzi şi o să vezi că asta n-o să-l stingherească prea mult pe un criminal profesionist care ştie să-şi facă treaba.

Jureski arătă spre raport:

— Nu conţine nimic deosebit. Doar zvonuri ambigue cum că anumiţi oameni vor muri în timpul întâlnirii de la Londra a Grupului celor şapte. Poate fi oricine, nu neapărat preşedintele.

— Sau pot fi toţi.

Naylor vorbise realmente exasperat, dar tăcerea se aşternu brusc între ei pe măsură ce vizualizau această posibilitate, oricât de bizară părea.

— La naiba! explodă Jureski în cele din urmă. Fii serios. Să-i omoare pe toţi şapte? Ar trebui să fie un detaşament de ucigaşi. N-ar reuşi niciodată să facă aşa ceva.

— Aşa s-a crezut şi în cazul lui Kennedy, Reagan şi Rabin. Sigur că pot s-o facă. Dar ar trebui să ne gândim nu la focuri de armă, ci la alte mijloace de ucidere în masă. De ce s-ar limita la cei şapte?

— Ce ar putea urmări?

— De cele mai multe ori nu descoperim ce urmăresc de fapt. N-au rezultat decât presupuneri până în ultimii ani, când nişte jurnalişti isteţi au aşternut pe hârtie teorii pe baza unor noi probe, scriind o mulţime de prostii care nu rezolvă nimic.

Jureski îşi trecu mâna prin păr.

— Poţi să-mi oferi o cafea?

Era disperat.

Naylor încuviinţă din cap, fără să-l încurajeze şi ceru să i se aducă două cafele, deşi pe masa din spatele său se afla un filtru de cafea. Încă nu se simţea în stare să-i toarne o cafea subalternului său. Până într-atât se deteriorase relaţia dintre ei.

Sosirea cafelelor le îngădui un moment de respiro.

— Poate că suntem atraşi pe o pistă greşită, spuse Naylor în cele din urmă. Spre un pericol pe care l-am putea ignora. Pune-ţi în mişcare oamenii din Orientul Mijlociu şi oferă-le bani ca să-i stimulezi să afle mai multe. Alertează agenţiile străine, poate ştiu ceva. Un lucru este însă sigur: trebuie să-i avertizăm pe oamenii preşedintelui.

Bulman şi North se întoarseră la Londra abătuţi, deşi nici unul dintre ei nu se aşteptase la vreun alt rezultat. Nimeni nu le va semna un act în sensul celui solicitat de David Perry; aşa ceva ar fi însemnat o implicare imposibil de tăgăduit.

— Îţi dai seama că va trebui să mergem şi la alte companii, spuse North. Ştiu că nu vom ajunge la nici un rezultat, dar trebuie să încercăm. E singura cale de a da de ea.

Bulman încuviinţă.

— Directorii ăştia sunt prea bine plătiţi pentru a putea fi mituiţi.

North fu uimit pe moment, dar asta îi dovedi cât de prost stăteau şi cât de aproape de corupţie ajunseseră în încercarea de a găsi o femeie periculoasă şi inteligentă.

— Mai avem varianta cu răpirea fetei, spuse fără nici o speranţă.

— Da, răspunse Bulman. Mai e şi asta.

North se uită la el, surprins că nu se mai opunea ca de obicei, de parcă ar fi înţeles că trebuiau să încalce legea pentru a obţine ceea ce doreau.

— Dar Jacko? întrebă North pe când se apropiau de Kennington.

— În legătură cu fata? Vrei să-i spun lui Jacko să treacă la treabă?

— Mă întreb dacă ar şti pe cineva capabil să intre în birourile firmei Randome. Un spărgător cu mers de pisică ar putea face asta. Ar fotocopia listele.

— Spider Scott era omul potrivit pentru aşa ceva, dar n-ai să-l convingi să te ajute acum. E prea ocupat cu frumoasa Maggie. Dar e o nebunie! Presupune că ar reuşi şi noi nu descoperim nimic. Urmează apoi să spargă birourile altor companii, apoi altele şi altele? Nimeni nu se va apuca de o asemenea treabă, riscul sporind de fiecare dată. Oricum, cred că ai o echipă proprie pentru astfel de treburi. Să nu negi.

North se gândi că n-ar avea rost să se certe pentru atâta lucru. Ştia foarte bine că Bulman putea să-i dea numele câtorva hoţi care ar trece imediat la lucru, dar că nu era dispus să-i vâre în gura lupului. Ajungând în zona cu traficul cel mai aglomerat, încetini. De fapt, nu rezolvaseră nimic.

— Dar plecarea ta şi a lui Jacko la Amsterdam? Pot să vă asigur acoperirea necesară şi să vă fac legătura cu poliţia şi cu securitatea olandeză. Şi ei îi vor la fel de mult ca şi noi.

— O să vorbesc cu Jacko. Dar aşa, informativ, ce va face el acolo?

North strigă o obscenitate către un şofer din cauza căruia fu nevoit să facă o mişcare laterală.

— M-am gândit că te poate însoţi.

— Ce prudent! Vrei să spui că, dacă dăm peste Holmair şi oamenii lui, Jacko este cel potrivit să le facă faţă.

— Şi asta. Holmair va fi înarmat. Pot să vă fac rost şi vouă de nişte arme acolo, dar să ştii că nu voi recunoaşte că am purtat această discuţie dacă voi fi pus într-o asemenea situaţie.

— Eu nu ştiu care e patul pistolului şi care-i ţeava.

— Ştie Jacko. Şi ştie şi tot ce-i în el.

Veida dăduse o mulţime de telefoane de la digitalul ei, vorbind de fiecare dată foarte scurt şi reuşind să se încadreze în timpul propus iniţial. Ca de obicei, Holmair ieşise din cameră pe durata acestor convorbiri, citise şi se uitase la televizor. Când isprăvi, îl chemă.

— Pari obosită, spuse el.

— Şi tu. Ce pereche!

— Poate că nu mai putem face faţă.

Veida râse din toată inima şi Holmair îi răspunse cu un zâmbet.

— Suntem prea tineri pentru asta. De-abia am început.

Se uită la ceasul mare, olandez de pe perete.

— E cazul să mâncăm, dar mai înainte spune-mi dacă ştii vreun pilot aici, în Olanda?

Holmair se aşează şi îşi puse un picior peste braţul fotoliului.

— Pilot de aviaţie?

— Pilot pentru avioane mici sau cum s-or numi. Trebuie să folosească piloţi pentru transporturile de droguri.

Nu-i spusese niciodată că lucra în mafia drogurilor, dar acceptase că ea ştia acest lucru; cu mult timp în urmă se certaseră pe tema asta.

— Sunt sigur că au pe cineva. Vrei să mă interesez?

— Da. Ar fi mai bine să trecem cu avionul în Anglia. Oriunde ne-am duce, aşa vom trece mai uşor de vamă.

— Dar ţie nu-ţi place să călătoreşti cu avionul, Veida.

— Detest ideea de a merge cu avionul, dar trebuie. Nu vreau însă un ageamiu. Un profesionist. Un bun profesionist care să ştie ce are de făcut.

— O să dau acum un telefon.

Se ridică şi ieşi din cameră. Rămasă singură, Veida se hotărî să mai sune o dată pe digitalul ei. Când i se răspunse, zise:

— Pregăteşte-o pentru plecare în Anglia. O să aranjez eu totul, dar fă-o să se obişnuiască cu ideea.

— N-o să-i placă în Anglia în timpul iernii. După New Orleans şi chiar după Lisabona…

— Nu e plătită să-i placă ceva. Dacă face nazuri, spune-i să-şi ia adio de la un milion de dolari. Asta o s-o mai reconforteze.

11

A doua zi, Bulman şi Jacko zburară la Amsterdam. La aeroportul Schipol îi aştepta un indonezian, după toate aparenţele, pe nume Hibbler, care vorbea perfect englezeşte. Era îmbrăcat de parcă lucrase în subteran – blugi murdari, o cămaşă jerpelită şi un sacou asemenea; au fost surprinşi să-l audă spunând că acum lucra într-un birou – chiar aşa se exprimase – şi că zilele de hoinăreală pe străzi se terminaseră.

Îi conduse până la Krasnapolkski Hotel, unde le rezervase două camere single pentru o noapte. Dintr-una din aceste camere luxoase îşi conducea el afacerile. Existau suficiente fotolii confortabile pentru ei trei şi se vedea bine că individul se aştepta să fie pus imediat la treabă. Cum nu puteau pretinde că sunt obosiţi după o călătorie atât de scurtă, Bulman şi Jacko îşi puseră bagajele pe stativul din odaie.

Hibbler era înalt, cu părul şaten şi împletit. Zâmbetul lui larg sugera cumva că le putea citi gândurile şi că le anticipase uimirea.

— M-am gândit că va fi mai confortabil decât într-un birou, explică el simplu, dar dându-le de înţeles că nu acesta era motivul real.

— Holmair are relaţii în poliţie, nu-i aşa? întrebă Bulman viclean. De asta suntem aici.

— Dacă asta credeţi, domnule Bulman, cum de aveţi încredere în mine? Uneori e bine să te gândeşti la tot ce poate fi mai rău. Discuţia asta trebuie să rămână deci între noi. Curând va fi ora mesei. Doriţi să mâncaţi mai întâi sau să discutăm?

— Să discutăm, spuseră Bulman şi Jacko aproape într-un glas, ştiind că asta îşi dorea Hibbler.

— O.K.!

Hibbler era relaxat şi îşi încrucişă picioarele lungi.

— Adevărul este că nu l-am găsit, dar credem că este aici şi cu el se află şi femeia pe care o căutaţi, Veida Ash.

— Eşti sigur? întrebă Bulman.

— Nu. Dar toate indiciile sunt în acest sens. Cu toţii ştiu că Holmair şi Veida sunt tovarăşi vechi, de fapt amanţi. Când a fugit din puşcărie, ea a avut nevoie de ajutor din afară. El a plecat din Leipzig şi suntem convinşi că i-a ucis pe cei doi chiar când a

părăsit Germania, apoi a fost văzut aici. Şi toate astea se leagă cu faptul că un escroc pe nume Albert Shutter a sărit în aer la scurt timp după dispariţia lui Holmair. A fost ceva premeditat, nu un accident. Shutter se ocupa de găzduirea temporară a criminalilor fugari. Nu era genul de locuinţă în care ar sta Veida Ash, dar acum credem că a stat acolo şi că Shutter a fost eliminat din prudenţă după plecarea ei.

Hibbler urmărea reacţiile celor doi englezi. Se ridică, deschise frigiderul şi scoase câteva sticle şi pahare.

— Paharele sunt gata răcite. Vă pot oferi bere sau whisky.

Îi zâmbi lui Bulman:

— Whisky pentru dumneavoastră, cred, fără gheaţă, dar cu puţină apă.

— Eu o să beau o bere, spuse Jacko.

După ce se aşeză din nou, Hibbler continuă:

— Dacă aţi avea timp să citiţi dosarul lui Walter Kem, alias Paul Holmair, v-aţi da seama că ăsta e stilul lui. Să-i elimine pe cei de care s-a folosit. Să şteargă urmele care ar putea indica destinaţia următoare. I-a prins bine. Şi, din câte am înţeles de la prietenul nostru comun Derek North, Veida Ash lucrează la fel. Nu e de mirare că se înţeleg atât de bine. O relaţie fatală.

Căută într-un buzunar din interiorul sacoului şi scoase un plic şi din plic o fotografie. I-o întinse lui Bulman care, după ce se uită la ea, i-o dădu lui Jacko.

— Este o fotografie a lui Holmair. Nu e mai veche de câte va săptămâni şi a fost făcută la Leipzig. Arată destul de bine.

— Puţin cam efeminat, comentă Jacko.

— De fapt, nu are o asemenea reputaţie. E heterosexual. A avut nişte aventuri, dar la intervale mari. Adevărul este că, în alte împrejurări, el şi Veida ar fi avut o poveste de dragoste ideală. Au fost şi sunt încă, tot timpul devotaţi unul altuia.

— Atunci de ce s-au despărţit? întrebă Bulman.

Hibbler ridică din umeri.

— Vă citez toate astea din rapoartele germane pentru care au fost scotocite dosarele Stasi. Se poate suspecta chiar şi faptul că Holmair însuşi a făcut parte o vreme din Stasi. Dar de atunci, poliţia germană, care îl caută cu disperare pe Holmair, a început să facă şi ea cercetări. Cei doi s-au despărţit pentru mai multă siguranţă. Împreună, constituiau o ţintă dublă şi erau mult mai vulnerabili. Femeia, Ash, n-a lucrat niciodată pentru Stasi, dar a fost destul de inteligentă şi curajoasă ca să-i manipuleze uneori pe câţiva dintre cei de-acolo. Asta i-a atras pe cei de la SIS în toţi

aceşti ani. Şi au făcut bine că au folosit-o. Era un conducător strălucit.

Bulman fusese atât de captivat de relatarea indonezianului că nici nu se atinsese de băutură. Se grăbi să recupereze. Goli paharul şi spuse:

— Îmi scapă mie ceva? Avem o *love story* numai bună pentru Hollywood. Şi totuşi s-au despărţit pentru mai multă siguranţă? Dar cei ce se iubesc şi care sunt atât de devotaţi unul altuia cum par cei doi, nu stau ei oare laolaltă, înfruntând riscurile împreună? Înfruntând moartea uniţi şi sfidând pe toată lumea? Mai ales că există şi un copil care înseamnă o legătură şi mai importantă?

Hibbler zâmbi şi îşi cuprinse un genunchi cu mâinile.

— Aţi înţeles, domnule Bulman, sau pot să vă spun George? Asta i-a despărţit. Pentru fiecare dintre ei, siguranţa este mult mai de preţ decât dragostea. De aceea şi-au şi dat atât de repede copilul spre adopţie. Să sperăm că s-au schimbat, pentru că, dacă sunt presaţi, e posibil să se despartă din nou, ceea ce nu ne-ar conveni. Îi putem găsi mai uşor dacă rămân împreună.

Bulman clătină încet din cap, amintindu-şi singura sa întâlnire cu Veida:

— Femeia asta nu se va schimba.

— Tocmai de ce mă temeam şi eu, răspunse Hibbler. N-o cunosc, dar îţi respect opinia. Eşti cunoscut şi aici, George.

Bulman clătina încă din cap.

— Nu te lăsa păcălit. Am greşit de prea multe ori. Dar în cazul ăsta am dreptate şi cred că Derek North, care o cunoaşte mai bine, ar fi de acord cu mine.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun că nemţii sunt de părere că în primul rând trebuie căutat Holmair.

— Greşeşti din nou, îl acuză Bulman. Vrei să spui că, într-o situaţie limită, Holmair ar trăda-o pe Veida ca să se pună pe sine la adăpost?

— E o posibilitate. Dar mai e o problemă. Pentru noi, cei de partea asta a Canalului, e mai important să-l prindem pe Holmair decât este pentru voi s-o prindeţi pe Veida Ash. Dacă-l prindem, va fi al nostru. E bine să ştiţi cum stăm în toată povestea asta.

Bulman se ridică şi îşi mai turnă un whisky.

În tot acest timp, Jacko nu scosese nici o vorbă, dar nu pierduse nimic din ceea ce se discutase; ştia că Bulman se pricepea mai bine la treaba asta.

Bulman se aşeză din nou.

— Să presupunem că Veida plănuieşte ceva la scară mare şi că a evadat urmărind un anumit scop. Conferinţa Grupului celor şapte va avea loc în curând la Londra. Să mai presupunem că vede în asta o posibilitate să se răzbune pe autorităţi. Într-un asemenea caz, aţi face un târg cu Holmair?

Bulman înţelese numaidecât de ce întâlnirea lor nu avea loc pe un teren oficial:

— Noi nu vom fi reprezentaţi la Londra. Nu e problema noastră, spuse Hibbler.

— E un punct de vedere destul de mărginit.

Bulman avu impresia că ar fi trebuit să spună „insensibil”.

— Nu atât de mărginit cum pare. Şefii de guvern vin şi pleacă. Dar noi suntem convinşi că Holmair este implicat într-un uriaş cartel al drogurilor. Poliţia voastră se plânge tot timpul că mult prea multe droguri ajung în Marea Britanie prin Olanda. Sunt de acord. Am vrut să scoatem din joc pe cineva mult mai important decât Holmair, dar pentru asta avem nevoie mai întâi de el. Am socotit că trebuie să ştiţi care este poziţia noastră.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că îi vom putea găsi împreună? Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Să fiu sincer, nu. Nu ne-ar fi de prea mare folos să scotocim vizuinile obişnuite, deşi ar fi normal să facem şi acest lucru. Dacă am fi recurs la varianta asta de la început, poate că am fi avut noroc, dar Holmair e inteligent. Am avut şansa să dăm de el şi ghinionul să-l pierdem. Suntem cu ochii pe toţi posibilii lui asociaţi din lumea drogurilor, oameni cu care ne aşteptăm să facă afaceri, dar – probabil că ştii foarte bine – cu cât ajungi la persoane mai importante, cu atât lucrurile devin mai complicate şi mai obscure.

— Aşadar, nu ştiţi nimic în afară de atitudinea pe care o veţi adopta în cazul puţin probabil că îl veţi prinde?

— Nu fi atât de pesimist. Ştii acum cum stai şi de ce. Asta nu-i o conversaţie pe care am fi putut s-o purtăm prin telefon sau prin fax.

— Deci toate ieşirile obişnuite sunt acoperite?

Bulman îşi dădu seama că era o întrebare inutilă, dar obţinu totuşi un răspuns.

— Normal. Şi unele mai puţin cunoscute. Dar am căzut de acord că avem de-a face cu nişte indivizi care fructifică tocmai aceste situaţii. Vor avea o mulţime de paşapoarte diferite şi vor ştii cum să se deghizeze ca să semene cu fotografiile corespunzătoare. N-aş crede că vor folosi un punct de trecere

deschis.

— Dar traseele folosite pentru transportul drogurilor? Un avion mic sau un vas care face curse între Olanda şi Marea Britanie?

— Ne-am gândit şi la asta.

Era un uşor sarcasm în tonul lui Hibbler şi Bulman se gândi că îl merita.

— Dar suntem departe de a le şti pe toate. Dacă le-am fi ştiut, n-am mai fi avut probleme cu drogurile. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Prinde-i! replică Bulman sec. Este evident că „mirosul" vostru n-a dus nicăieri.

Hibbler încuviinţă din cap.

— În zonele puţin populate în care se mişcă Holmair nu s-ar găsi o urmă pe mari întinderi. Are o mulţime de oameni de legătură, dar ei ar ocoli asemenea zone. Altfel, până să se întâlnească cu Veida Ash, a lucrat multă vreme de unul singur. Şi i-a prins bine; ca să nu mai vorbim de faptul că n-avea nici o reţinere când trebuia să omoare ca să-şi apere pielea.

Bulman rămase pe gânduri şi în cele din urmă spuse:

— N-are nici un rost să rămânem aici peste noapte. Probabil că vă încurcăm. Avem vreun avion înapoi în după-amiaza asta?

Jacko părea dezamăgit, dar nu scoase o vorbă.

— Crezi că ai aflat tot ce te interesează? Ţi-am spus tot ce-ai fi dorit să afli?

— Ai fost foarte sincer şi explicit. Dar e clar că nu putem participa la căutarea lor dacă, într-adevăr, mai aveţi pe cine căuta.

Nu se putuse stăpâni să nu facă o remarcă răutăcioasă.

— Oh, îmi pare rău că v-am dezamăgit. Dar avem puncte de vedere diferite. Hai totuşi să luăm masa împreună!

Hibbler zâmbi.

— Şi am să vă însoţesc pentru ca între timp să vă mai răspund la ultimele întrebări. Şi, da, îmi vor permite să intru în restaurant în ţinuta asta. Mă cunosc.

Bulman se ridică, imperturbabil. Înţelesese punctul de vedere al lui Hibbler, dar nu era de acord cu el. Avea impresia că ar mai fi fost multe de spus.

— Eşti foarte amabil. Spune-mi, faci parte din poliţie sau din serviciile de informaţii?

Hibbler păru mâhnit.

— Nu v-a spus Derek North?

Veida Ash dorea să plece cât mai repede. Simţea că vila nu mai era un loc sigur. Pe de altă parte, ştia că ar fi o greşeală să-l împingă pe Holmair să ia o decizie pripită în legătură cu pilotul, fiindcă, evident, trebuia să găsească omul cel mai potrivit, dar simţea o nevoie stringentă să părăsească vila. Abordă subiectul cu Holmair a doua zi, după ce el se întoarse dintr-o vizită la diferitele lui legături.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Veida înainte ca el să apuce să-şi scoată pardesiul.

— Nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă, răspunse el cuprinzând-o cu braţul pe după mijloc. S-ar putea să sărim din lac în puţ. Nu suntem atât de presaţi, Veida. Cred că am găsit un pilot.

— Când ne poate lua?

— Nu e în ţară deocamdată, dar se întoarce poimâine.

— Deci nu şti nici dacă va fi de acord?

— O, ba da. Va fi de acord. Lucrează cu omul meu de legătură. Iar suma de bani pe care o va primi va fi proporţională cu riscul, aşa încât nu va spune nu.

Holmair o strânse în braţe şi o făcu să se aşeze pe un fotoliu.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de tulburată.

— Am o presimţire sumbră în legătură cu acest loc. Sunt hotărâţi să dea de tine. Vor scotoci peste tot.

— Sigur că aşa vor face. Dar e puţin probabil să mă caute aici. Nu va trebui decât să ne dăm la fund vreo câteva zile.

Holmair îşi trădă propria încordare, adăugind:

— De fiecare dată când ies în oraş îmi asum un risc. Dar unii dintre aceşti indivizi sunt foşti directori pe undeva şi vreau să păstrez legătura cu ei.

Văzând-o neîncrezătoare, Holmair mai spuse:

— Nu fi îngrijorată, unii dintre cei despre care îţi vorbesc sunt oameni cinstiţi. Ei ştiu că sunt urmărit, dar încă mă acceptă. Sunt important pentru ei fiindcă am ceva ce ei nu au.

— Crezi aşadar că vom fi în siguranţă aici încă nişte zile?

— E un loc la fel de sigur ca oricare altul.

Holmair ridică din umeri:

— O mutare pripită nu e o soluţie, dar trebuie să fim gata în orice moment. Dar viitoarea noastră adresă e asigurată?

Veida dădu din cap în semn că da, însă nu era convinsă că trebuiau să mai întârzie.

— Da. E un sătuc în Hampshire, în sudul Angliei. Nu prea departe de mare, în caz că va trebui să plecăm repede şi nu prea

departe de Londra. Singura problemă e că, deşi sunt multe câmpii înjur unde am putea ateriza, zona e folosită de trupele aeriene ale armatei, aşa încât e plin de avioane şi de elicoptere. Va trebui să aterizăm ceva mai la nord şi să ne ducem spre sud cu maşina.

Holmair nu murea de nerăbdare să ajungă în Anglia, o ţară pe care din anumite motive o evitase întotdeauna, dar acceptase pentru că trebuia să plece undeva, iar Veida era un bun organizator. Nu era vina ei că, dintr-odată, timpul îi presa şi nici nu era chiar aşa, dar încercă să se convingă că astfel stăteau lucrurile, gândindu-se numai la ea. Dacă ar fi fost singur, nu ar fi procedat aşa.

Holmair se gândea că a doua zi trebuia să mai iasă o dată în oraş ca să stabilească ultimele detalii în legătură cu zborul.

— Ei, avem mâncare destulă, timp berechet şi suntem împreună. Ar trebui să ne simţim bine, de-aia suntem încă aici.

Întorcându-se spre ea, îi trecu prin cap că ceea ce o preocupa de fapt nu era atât prelungirea şederii în vilă, cât zborul peste Marea Nordului. Gândul ăsta o înspăimânta.

Bulman şi Jacko se întoarseră pe seară, destul de devreme, după ce luaseră masa împreună cu Hibbler. N-avea nici un rost să mai fi rămas acolo peste noapte. Se despărţiră în centrul Londrei şi Bulman o porni spre biroul lui Derek North, cu care stabilise prin telefon, de la Amsterdam, o întâlnire.

Era din nou vremea să bea ceva şi North îl aştepta cu paharele pregătite. Bulman se tolăni pe un fotoliu şi îl puse pe North la curent cu noutăţile, dar Derek nu părea deloc surprins şi Bulman se întrebă de ce mai bătuseră drumul.

North ridică picioarele pe birou şi începu să bată darabana cu degetele.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Încercam să mi te imaginez îmbrăcat ca Hibbler. Şi pretinde că acum lucrează la birou.

— Nu-l crede. Ei nu dau doi bani pe Veida, zise North cu amărăciune.

— Chiar asta ţi-am spus acum. M-ai ascultat?

— Nu cred că o să-i găsească, zise North de parcă nu-l auzise pe celălalt. Holmair a fost avertizat şi va şti ce să facă.

— Cred că am să plec, răspunse Bulman. N-ai nevoie de mine aici.

— Ba am nevoie. Ce-o să facă Veida mai departe?

— Ce naiba sunt eu, profet? Ghicitoarele sunt bine plătite. Fă-mi o ofertă şi o să prevestesc ceva.

Apoi adăugă:

— Ţi-am spus deja. Se va întoarce aici ca să termine ceea ce a început.

— Atunci de ce a mai plecat?

Bulman îl privi consternat:

— Cum de ai tupeul să mai accepţi salariul?

— Pentru că e al naibii de mic. Nu ne putem acorda singuri o mărire.

— La naiba, a trebuit să evadeze! Din străinătate putea primi ajutor şi încă unul foarte eficient de la Holmair. Şi avea nevoie de un loc unde să se reculeagă şi să se simtă în siguranţă pentru o vreme. Ăsta a fost planul A. După părerea mea, tot timpul a avut în cap să se întoarcă aici. Poliţia nu s-ar aştepta la aşa ceva. Dar orice are în cap se va face aici şi de aceea trebuie să se asigure că totul este în regulă şi asta înseamnă că pentru planul B ea va fi aici.

— Şi încă mai crezi că întâlnirea celor şapte face parte din planurile ei?

— Într-un fel. Pe de altă parte, pare atât de evident, încât asta nu poate fi adevărat. Cu Veida nu este nimic evident. Dar eu intuiesc că, într-un fel, există o legătură între toate astea. Ne învârtim în cerc.

— Asta şi vrea.

Bulman reflectă la această replică.

— Să fiu sincer, am impresia că Veida nu dă doi bani pe ce credem noi.

Se ridică şi se întinse ca să se dezmorţească.

— M-ar interesa mai mult cum vede Holmair lucrurile în momentul ăsta. Cât va dura această a doua lună de miere? O s-o ajute în continuare sau i-a oferit sprijinul numai la evadare? Mi-aş dori ca olandezii să-l prindă pe nemernic. Dar nu vor reuşi şi nu cred că va reuşi nici Hibbler, cu toate că s-a lăudat că o va face. Ce părere au americanii despre toate astea?

— Langley va afla incontestabil despre Veida. Probabil că le-a făcut şi lor destul rău. Dar informaţiile pe care le-am primit de dincolo de Ocean sunt destul de diferite de ceea ce credem noi. Au sesizat nişte mişcări printre grupările teroriste arabe din Beirut până în Anglia. O coincidenţă stranie face ca toate să se producă în acelaşi timp.

Rareori putea fi văzut Bulman îngrijorat. Dar acum se nelinişti

brusc. Se uită lung la North înainte de a spune:

— E Veida. Spectacolul ăla nenorocit pe care îl pregăteşte e mult mai serios decât am crezut.

Pasiunea lor era la fel de puternică, dar se schimbase întrucâtva, asemenea istoriei care se repetă. De parcă destinul lor era să fie despărţiţi şi totuşi Holmair venea cu ea, iar Veida se zbătea în capcana propriilor gânduri. Vor fi împreună, dar numai fizic. Holmair continua să se ţină departe de planurile ei şi acum se concentra asupra propriilor proiecte, pornind de la o nouă bază, din Marea Britanie.

Din câte îşi amintea, cele două zile se numărau printre cele mai lungi din viaţa ei. Lui Veida nu-i plăcea să fie imobilizată, mai ales când trebuia să se bizuie pe altcineva.

— Unde va trebui să ne ducă? întrebă Holmair în seara celei de-a doua zile. Am aranjat totul aici, dar pilotul trebuie să ştie unde va ateriza. Şi, Veida, adăugă el ca un avertisment, omul ăsta trebuie să se întoarcă. Va trebui să avem încredere în el. Dacă nu, voi avea probleme mai mari decât cu poliţia.

— Înţeleg, Paul. Va fi în siguranţă pentru că vom ateriza la nord de Norwich. Apoi poate să facă ce vrea, fiindcă de-acolo nu mai avem mult până la destinaţia noastră. Am notat coordonatele. N-o să-i fie greu să se ghideze după ele. Îl priveşte unde se duce după aceea, dar trebuie să ştim şi noi, pentru că am de trimis afară pe cineva de la ETA.

— Poate avem norocul ca el să mai fi folosit ruta asta. Nu trebuie decât să aşteptăm un telefon. Va suna pe seară.

Întâlnirea cu pilotul avu loc în noaptea aceea, la 1.30. Cele două maşini au oprit pe o potecă, aproximativ la opt kilometri de vilă, în câmp deschis. Coordonatele făceau deja parte din plan. Pilotul, o siluetă cu şapca trasă pe ochi, se aplecă la geamul din dreptul şoferului. Veida făcu la fel. Schimbară câteva cuvinte, Veida îi dădu banii şi primi în schimb o foaie cu detalii despre locul unde aveau să decoleze peste exact douăzeci şi patru de ore. Nu se putea mai devreme; şi pilotul avea problemele lui – să alimenteze avionul şi să-l aducă la locul stabilit. Dar totul a fost pus la punct cinstit.

Veida şi Holmair se întoarseră la casa care părea deodată mai nesigură ca oricând. Aşteptarea avea să fie lungă. Îşi strânseră lucrurile, deşi, de fapt, făcuseră acest lucru încă din ziua în care Holmair fusese văzut în Amsterdam. Erau tăcuţi, dar nu numai pentru că începea o altă perioadă periculoasă, ci şi pentru că

fotografiile lor apăruseră la televizor şi fuseseră prezentaţi drept două persoane periculoase, căutate de poliţie, ceea ce însemna că vor trebui să fie foarte precauţi când vor părăsi casa şi chiar şi atunci când vor ieşi în grădină. Aşteptarea este întotdeauna greu de suportat, mai ales pe măsură ce momentul plecării se apropie şi încordarea nervoasă sporeşte la cote abia suportabile.

Între timp, Veida îi arătase lui Holmair coordonatele aerodromului care se afla într-un fel de ţara nimănui, între Alkmaar, mult la nord de Amsterdam şi Den Helder, undeva la capătul dinspre nord al peninsulei. Faptul că punctul de plecare era atât de departe spre nord însemna că zborul peste Marea Nordului avea să fie mai lung. Destinaţia era nordul regiunii Norwich, astfel încât nu exista nici un deal care să înfrunte apele mării, din nici o parte.

Holmair ar fi vrut să-şi schimbe maşina şi să-i dea foc celeilalte, dar în cele din urmă hotărî că era prea riscant să iasă din nou în oraş, cu orice fel de perucă. Între timp, Veida era extrem de nervoasă, înţelegând că totul depindea acum de reuşita acestei părţi a planului, iar pe de altă parte o înspăimânta zborul, probabil singurul lucru în viaţă de care îi era într-adevăr frică.

Amândoi erau de părere că nu avea nici un rost să încerce să şteargă urmele pe care le lăsaseră prin casă; atinseseră aproape totul şi le-ar fi luat prea mult timp. Dacă reuşeau să plece, nu mai conta. Bagajele se aflau deja în maşină.

Cu două ore înainte de momentul plecării, telefonul sună şi Holmair se duse să răspundă. Se întoarse în grabă.

— Să mergem. Poliţia se îndreaptă încoace. Repede.

Veida nu avu nevoie de un nou îndemn, îşi luă geanta şi porni spre ieşire, urmată de Holmair, nu înainte de a stinge luminile. Sări în maşină lângă ea şi scrută cerul înainte de a porni motorul. Văzând că nu aprinde farurile, Veida înţelese că situaţia era într-adevăr gravă.

Holmair o luă din nou, dar pentru ultima oară, pe aleea cu pietriş. Veida se întreba cum de vede şi se apucă de marginea scaunului. Apoi, la sud, zări farurile câtorva maşini.

Le văzu şi Holmair, dar el îşi păstră calmul şi reduse chiar viteza de teamă să nu lovească ceva. Ieşi pe porţile principale şi apucă spre nord, aşa cum intenţionase iniţial. Ştia că după ce poliţiştii vor găsi casa pustie, vor cerceta toată zona şi vor cere întăriri. Acum se purta ca un animal hăituit, speriat, dar se străduia să facă ceea ce trebuie. Era foarte important să se

îndepărteze cât mai mult de casă înainte ca poliţia să ajungă acolo, dar conducea aproape fără să vadă nimic, cu farurile stinse şi îi ceru lui Veida să-l ajute să găsească drumul.

Erau momente critice în care Holmair încerca imposibilul, făcând instinctiv ceea ce trebuie. Nu mai vedeau lumini în urmă, dar cu siguranţă nu pentru că se îndepărtaseră suficient. Şi atunci observară acel ceva de care se temeau cel mai mult. Nu-l auziseră din cauza zgomotului propriului motor, dar zăriră imediat reflectorul. Un elicopter se rotea deasupra vilei.

Holmair îşi păstră cumpătul şi nu acceleră. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, ceea ce nu-l ajuta însă prea mult. Veida îi indică un drum spre dreapta şi el hotărî să-l urmeze. Ducea la o mică proprietate. Când văzură luminile fermei, drumul se contură mai bine, dar Holmair nu voia să se apropie prea mult, de teamă să nu fie auziţi. Opri, coborî şi o luă la fugă către fermă.

Veida rămase singură în întuneric, simţindu-se lipsită de apărare. Se întoarse, dar nu mai văzu elicopterul, deşi îl mai putea auzi încă. Lumina reflectorului începu să iscodească din nou regiunea, dar deocamdată la sud de vilă. Holmair se întoarse gâfâind.

— La dreapta e un hambar deschis, cu hrană pentru vite. Va trebui să încercăm.

O luară cu maşina prin iarba umedă şi hambarul se contură sub forma unui cârlig uriaş, deşi în realitate era destul de mic. Odată intrat, Holmair riscă şi aprinse luminile de poziţie, descoperind că nu era foarte mult spaţiu între baloturi, dar suficient ca să ascundă maşina. Parcă astfel încât să poată ieşi repede, apoi stinse luminile şi motorul. Acum era beznă totală. Coborî să acopere maşina cu nişte baloturi şi trebui să apeleze la ajutorul lui Veida. Când se declară mulţumit, urcară din nou în maşină.

— Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să sperăm, spuse el. Eşti înarmată?

— Sigur. Omul tău, Shutter, m-a ajutat. Să sperăm că nu va trebui să folosim armele, altfel n-o să mai ieşim niciodată din situaţia asta.

— Trebuia să ne găsim un adăpost, explică Holmair. Elicopterele astea sunt echipate cu tot felul de dispozitive, aparate de urmărire pe timp de noapte, de detectare a căldurii umane şi Dumnezeu mai ştie ce. Vom aştepta şi vom spera.

Veida şedea tăcută lângă el, imaginând scenarii pentru cazul

în care situaţia s-ar deteriora.

— Dacă aşteptăm prea mult, pierdem avionul.

— Ştiu, încuviinţă Holmair. Dar cel puţin ne îndreptăm spre nord. Şansa noastră ar fi ca ei să creadă că am luat-o spre sud, spre Haga sau pe undeva pe-acolo. Cel puţin eu aşa sper. Mergând spre nord, ne îndepărtăm de zonele populate. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru telefonul acela.

— Cine a fost?

— Am cunoştinţe în poliţie.

— Ai lăsat numărul tău de telefon de la vilă omului tău de legătură, observă Veida cu răceală.

— Cum crezi că am obţinut vila? Aveau deja numărul. Fii recunoscătoare, Veida, ne-a salvat pielea.

— Oare? Nu auzi nimic?

Auzea. Motorul elicopterului bâzâia chiar deasupra lor.

Apoi lumina reflectorului tăie întunericul şi intrarea hambarului păru pentru o clipă o scenă de teatru iluminată, iarba udă fiind culcată la pământ de curentul provocat de elice.

12

Se simţeau neajutoraţi blocaţi în maşină, dar aveau prea multă experienţă ca să facă vreo mişcare. La început lumina fu orbitoare, apoi, mişcându-se, le deveni favorabilă, lăsând hambarul în întuneric. Fascicolul de lumină se balansă înainte şi înapoi, după care elicopterul schimbă poziţia şi lumina dispăru, îndreptându-se spre casă. Zgomotul era infernal şi trebuie că fusese auzit şi de către cei de la fermă, care deveniră brusc o ameninţare şi mai mare decât cea reprezentată de echipajul elicopterului.

Veida şi Holmair îşi pregătiseră deja pistoalele, dar nu voiau să rănească pe nimeni de la fermă, pentru că în felul ăsta ar fi dezvăluit direcţia în care mergeau. Aşteptau, sperând că nu vor fi nevoiţi să tragă. Acum erau din nou în beznă. Holmair coborî binişor şi se apropie de partea din faţă a hambarului, mergând lipit de perete. Ajuns la ieşire, se aplecă şi privi atent în jur.

Elicopterul se roti deasupra casei; un bărbat şi o femeie ieşiseră şi îşi agitau pumnii spre aparat. Apoi bărbatul intră în casă şi se întoarse cu o puşcă de vânătoare. Reflectorul se stinse şi elicopterul schimbă direcţia, luând-o înapoi, spre vilă. Zgomotul motoarelor se stinse treptat. Bărbatul şi femeia mai strigau încă în urma lui, bărbatul agitând puşca. Când cei doi intrară în casă, Holmair se furişă înapoi spre maşină.

Urcă lângă Veida.

— Fermierul şi soţia lui erau furioşi. El a vrut chiar să tragă cu puşca în elicopter. Apoi i-am auzit strigând în urma lui.

Chicoti:

— Or să reclame chestia asta la poliţie.

Deşi acum era linişte, elicopterul se mai putea auzi în depărtare ca un bondar rătăcit.

— Şi-acum? întrebă Veida.

— Aşteptăm ca fermierul şi nevastă-sa să se liniştească. Nu trebuie să ne audă când plecăm cu maşina, fiindcă vor suna la poliţie.

— Timpul trece. Am putea pierde avionul.

— Ştiu. Trebuie să riscăm şi să sperăm că pilotul ne va aştepta dacă întârziem. Nu putem face nimic altceva, Veida, suntem încă prea aproape de vilă.

Îşi luară inima în dinţi şi dădură la o parte baloturile de pe maşină, astfel încât erau gata de plecare. Dar aşteptarea asta era încă mai grea decât cea îndurată la vilă. Deşi erau. Obişnuiţi cu primejdia, simţeau din plin încordarea pentru că lucrurile nu mai depindeau de ei. Se îmbrăţişară, relaxându-se puţin, dar numai pe moment. Neliniştea punea din nou stăpânire pe ei.

— Să pornim, spuse Holmair în cele din urmă. Acum ori niciodată.

Împinseră maşina afară din hambar, folosindu-se de avantajul oferit de panta uşoară ce cobora spre drumul principal. Acum nu mai puteau da înapoi. Elicopterul era încă prin apropiere, se mai auzea, dar ei nu mai puteau aştepta; trebuiau să profite de orele de întuneric.

Holmair porni în cele din urmă motorul, dar conduse fără să aprindă farurile, ceea ce însemna că înaintau chinuitor de încet. Rezistă însă tentaţiei de a face o mişcare necugetată şi nici Veida nu-l sili. Pe când se îndreptau încet spre nord, urmând acum instrucţiunile pilotului pentru a se descurca mai uşor pe drumurile mai puţin cunoscute, Veida spuse:

— Când ai învăţat olandeza?

— Cu ani în urmă. Am lucrat mult în Olanda.

— Droguri, spuse ea.

El nu îndrăzni să-şi dezlipească privirea de pe drumul pe care de-abia îl zărea. Dar nu rezistă tentaţiei şi îi răspunse:

— Credeam că am convenit că nu suntem de acord asupra acestui lucru.

— Am convenit. Dar asta a fost cu ani în urmă. Am crezut că poate ţi-ai schimbat gusturile.

— Suntem ce suntem, draga mea. Mai ales tu şi cu mine. E posibil să ne mai fi potolit puţin, dar scopurile noastre au rămas aceleaşi.

Pentru a schimba subiectul, adăugă:

— Cred că ne-am îndepărtat destul. Crezi că e prea riscant să aprind farurile?

Veida acceptă eschiva lui.

— Cum crezi tu. Vezi dacă putem recupera timpul pierdut.

„Sandy” Wilson de la SIS, organizaţie căreia unii îi spuneau şi MI6, lucra peste program şi stabilise o întâlnire cu Derek North în biroul acestuia, în Gower Street. Lui North nu-i convenea ora, dar nu putuse face nimic în privinţa asta. Ştia că subiectul discuţiei va.fi acelaşi ca şi data trecută. După ce dădu mâna cu uscătivul

Wilson şi se aşeză, oaspetele lui spuse doar două cuvinte:

— Veida Ash.

— Fosta ta subalternă, continuă North.

— Ceva nou?

— Nimic important. Poate fi încă în Olanda, deşi mă îndoiesc. Asta este tot ce ştiu.

— Olanda? De ce Olanda?

— N-am avut ocazia s-o întreb.

— Poţi fi serios un moment? Vorbeşti despre un fost şef al unui departament de-al meu. Mă interesează.

— Asta mi-ai spus-o şi data trecută. Îmi pare rău, dar nu mai am nimic de adăugat la cele ce ţi-am spus atunci.

Sandy Wilson părea obosit şi North se gândi că, dacă acestea erau orele lui de lucru, putea înţelege de ce arăta aşa.

— Foloseşti câţiva oameni de-ai mei pentru a da de ea, îl acuză Wilson.

North râse.

— Ar ieşi o adevărată încăierare dacă oamenii tăi ar începe să primească ordine de la mine.

— N-am spus că le-ai dat ordine. Las-o-ncolo. Ţi s-a dat o treabă, fă-o cu oamenii tăi dacă sunt în stare. Şi, desigur, cu magnificul George.

— De ce? Nu vrei s-o găsim?

— Sigur că vreau s-o găsim. Cu picioarele înainte, într-un sac. Nu-mi mai folosi oamenii. Şi aşa eşti pe teritoriul meu.

— Nu pentru mult timp. Pariez că se va întoarce aici. Dacă eşti aşa de sigur că oamenii tăi încearcă să mă ajute, spune-le că nu mai e nevoie. Dacă nu va fi prinsă în Olanda, Veida se va întoarce aici. Asta te îngrijorează?

Wilson era stânjenit.

— E o femeie periculoasă. Cine ştie ce mai e în stare să facă?

— Am înţeles că te-ai întâlnit cu Dan Jureski când a fost pe-aici deunăzi.

— Era normal să ia legătura cu mine, fie şi numai din politeţe. Da, m-am întâlnit cu el.

— Şi? Cred că nu a venit în vacanţă.

— Au o trădătoare, Lee Valdares. El crede că Lee agită spiritele în Orientul Mijlociu şi acest lucru ar putea afecta Cele Şapte Naţiuni. Securitatea va fi pregătită, dar asta este oarecum problema ta. Eu nu trebuie decât să-ţi transmit informaţiile pe care le primesc din străinătate.

— Atunci de ce nu mi s-a spus până acum?

North nu-i spuse că ştia deja.

— Ţi se va comunica prin mijloacele obişnuite, dar nu e încă nimic sigur, doar zvonuri alarmante.

— Tu ştii cel mai bine. Crezi că Veida are vreo legătură cu toate astea?

— Vrei să spui că e în legătură cu Lee Valdares?

— Eu am pus întrebarea. Te-ai gândit probabil la o asemenea posibilitate. Veida are foarte multe interese.

— Nu ştiu ce să spun. Sigur este că e în stare să facă aşa ceva.

— Probabil că o cunoştea pe Valdares sau măcar auzise de ea. Slujbele lor erau aproape similare, dar în zone diferite şi în organizaţii diferite.

— Da, sigur că ai dreptate. Dar, într-adevăr, nu m-am gândit prea mult la asta.

North nu-l crezu. Wilson era prea deştept ca să nu se fi gândit la o asemenea posibilitate. Se uită la el, cum şedea în celălalt capăt al mesei şi Wilson îi susţinu privirea. De ce era Sandy atât de nervos? Părea să se teamă de ceva, ceea ce era foarte greu de crezut; toţi cei care lucrau sau lucraseră sub comanda lui îl ştiau un om cu sânge rece.

— Ştii ceva în plus despre Veida?

Wilson tresări, dar răspunsul lui fu destul de ferm:

— Ştiu despre ea o mulţime de lucruri pe care nu le ştie altcineva. Dar toate n-ar ajuta la găsirea ei.

— Mă întreb de ce ai venit la mine să afli ceva noutăţi, când tu trebuie să fii pus la curent cu tot ce se întâmplă. E ceva între voi doi?

Wilson râse şi deodată se simţi relaxat.

— Dacă vrei să cauţi ceva personal, trebuie să arunci o privire dincolo de Ocean, la compania unde Dan Jureski şi Lee Valdares nu se pot suferi.

— Am citit un articol în *Telegraph.* Foarte neplăcut pentru companie. Cred că nici acum nu s-a rezolvat cazul prezentat Curţii în legătură cu cealaltă femeie. Am înţeles că Jureski a fost achitat după învinuirea de viol.

— Prostii. Dan nu avea nevoie de un viol, dar Valdares l-a acuzat de moartea prietenei sale.

Deodată, North făcu o paralelă între Wilson şi Veida, pe de o parte şi Jureski şi Valdares pe de alta. Nu pe acelaşi plan, dar destul de serios. North aflase că Wilson ar putea fi la fel de interesat ca şi Holmair dacă raportul lui Bulman despre evaluarea lui Hibbler asupra neamţului era corect. North începu

să întrezărească un scenariu supărător şi mai ales de ce se afla Wilson acolo.

— De cum va ajunge aici, poţi s-o uiţi. Nu se poate ascunde la infinit. Dar dacă vrei să ajuţi, de ce nu ne dai o listă cu oamenii ei de legătură din ţară? întrebă North, încercând să pară prietenos.

— Poliţia ne-a cerut acest lucru de la început.

— Sigur. Dar eu mă refer la cei pe care n-ai vrut să-i menţionezi din motive de securitate, îl zgândări North. Dacă vrei într-adevăr s-o prindem.

Avea senzaţia că în momentul acela prinderea lui Veida constituia o prioritate pentru Wilson şi, întrucâtva, părea să domine tot ce se întâmpla în domeniul securităţii.

— Mâine o să ai lista. Nu văd cum te-ar putea ajuta. Nu cred că va apela la vreunul dintre oamenii ei de legătură cunoscuţi.

— Abia aştept să primesc lista, spuse North. Apoi adăugă: Ţi-aş oferi bucuros ceva de băut, dar e foarte târziu şi am avut o zi îngrozitoare, aşa încât trebuie să mă duc să mă culc.

— Şi eu.

Wilson se ridică, dându-şi pe spate ceea ce-i mai rămăsese din părul de culoarea nisipului.

— Îmi pare rău că am întârziat.

După care adăugă emoţionat:

— Nu vreau decât s-o ştiu pe nemernica aia după gratii sau, mai bine, la doi metri sub pământ, iar eu s-o văd cu ochii mei, ca să fiu sigur.

După ce plecă Wilson, North rămase încă uimit de vehemenţa lui. Era ceva ce nu ştia despre relaţia lor; fusese o perioadă în care Wilson nu mai prididea cu laudele la adresa ei.

Nu îşi permiseră nici o clipă de relaxare în timpul drumului. Puteau fi organizate razii pe şosea, dar unde? Erau obligaţi să se bizuie pe instrucţiunile pilotului şi să spere că traseul acela era unul folosit şi verificat, pentru că el însuşi fusese nevoit să evite asemenea razii. Mergeau încă pe drumuri secundare şi Holmair trebui să admită că nici el nu ar fi putut găsi această cale de unul singur şi mai ales pe întuneric. În cele din urmă, lumina farurilor descoperi nişte garduri şi din când în când se zărea câte ceva din drum. Nu era nici pe departe unul neted, dar nu de asta se plângeau.

Uneori Holmair oprea, stingea farurile, cobora şi asculta. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu mai auziseră huruitul greu al elicopterului. Măsurile lui de precauţie nu durau

mult. Holmair recuperase ceva timp, dar încă mai erau în întârziere.

— Şi dacă nu e acolo?

— Am numărul lui de telefon. Va trebui să-l suni şi să sperăm că are digitalul pe *standby.*

— Şi dacă a renunţat?

— Va trebui să continuăm drumul până la Den Helder, apoi s-o luăm pe şosea şi să încercăm să ajungem în Germania.

Pe Veida nu o încânta deloc această variantă.

— Din lac în… Mi se pare o capcană.

Şi Holmair avea aceeaşi senzaţie şi îi părea rău că spusese toate acestea.

— Nu ne-a mai rămas decât să sperăm. Probabil că e obişnuit cu întârzierile.

Exprima de fapt o dorinţă şi aşa şi suna.

Îşi continuară drumul şi Holmair repeta opririle din când în când; era mai bine să ajungă pe un câmp pustiu decât să fie opriţi înainte de a ajunge. Amândoi erau obosiţi şi conştienţi că înaintau pe o fâşie îngustă de pământ, cu marea de o parte şi de cealaltă, ceea ce le-ar limita mişcarea în caz de urgenţă. Nu aveau foarte mult de mers, dar traseul fusese astfel ales încât să le ofere siguranţă şi nu neapărat o înaintare rapidă, ceea ce făcea ca direcţia să se schimbe adesea dintr-o parte a peninsulei în cealaltă. Înjur se întindeau fâşii lungi şi pustii de teren, iar de cum o luară spre Alkmaar, luminile începură să se rărească, ceea ce îngreuna şi mai mult posibilitatea de a urma marginea estică a mării înainte de a schimba din nou direcţia spre nord.

— Încă patru kilometri, anunţă Holmair, oarecum uşurat. Nu-mi vine să cred.

— Am întârziat deja douăzeci de minute şi încă nu am ajuns.

Veida îşi trăda neliniştea, deşi îşi dădea seama că nu era corect faţă de Holmair, care făcuse o treabă extraordinară, conducând în condiţii dintre cele mai dificile. Nu era însă momentul să se bucure, ci doar să-şi ia şi mai multe măsuri de precauţie.

Holmair nu mai spuse nimic, înţelegându-i temerea. Mai călătoriseră astfel împreună, cu mulţi ani în urmă, într-o altă ţară şi erau conştienţi că, dacă vor fi prinşi, vor fi scoşi din cursă. Veida trecuse şi atunci prin momente critice, dar s-ar lupta oricând să-l salveze. Nu se schimbase aproape nimic; erau ceva mai în vârstă, dar nu prea bătrâni pentru ceea ce făceau.

— Ăsta trebuie să fie!

După ce viră pe câmp pe urmele unor roţi, semnaliză cu farurile şi, de la câteva sute de metri, îi răspunse un alt semnal luminos. Semnaliză din nou, aprinzând faza lungă şi spuse emoţionat:

— E încă aici, Veida! E încă aici.

Dar Veida se gândea deja la a doua parte a călătoriei, aceea care o înspăimânta atât de mult şi nu spuse nimic, încercând să-şi facă curaj.

Lee Valdares muncise şi călătorise mult. Avusese câteva momente dificile, timp în care crezuse că împinsese lucrurile prea departe. Nu toţi teroriştii cu care se întâlnise auziseră de ea. Unii o cunoşteau, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai dificil. A cere ajutor de la duşman, mai ales pe teritoriul lui, presupune mult curaj şi capacitatea de a purta o discuţie inteligentă. Curiozitatea celor cu care intrase în contact a salvat-o de posibilitatea de a primi un glonţ în cap de la bun început; voiau să ştie de ce ţinea la aceste întâlniri sinucigaşe, la care participa atât de deschis. Avusese un dram de şiretenie şi nu puţin noroc.

Numai o dată i se întâmplase să cedeze în faţa primejdiei pe care decisese s-o înfrunte. Înainte să plece în misiune, înainte ca Veida să ia legătura cu ea, se hotărâse să părăsească compania şi să se răzbune într-un fel. Se gândise zile întregi înainte de a lua vreo hotărâre şi, pentru a merge mai departe, singurul sprijin îl găsea la mormântul prietenei sale, Jackie Newcombe, la căpătâiul căruia îşi repeta promisiunile. În asemenea momente plângea; dar emoţia nu era singurul ei stimulent.

Pentru a obţine slujba la companie, trebuise să facă dovada competenţei sale, a curajului şi devotamentului. Aceste calităţi fuseseră puţin exploatate, iar acum erau utilizate în scopuri diferite. Luase o hotărâre şi nu mai exista cale de întoarcere; de fapt, nu mai exista din momentul deciziei. Dar acţiunile ei aveau să demaşte acum nişte tovarăşi mai aparte. La început i se păruse ciudat, apoi extrem de simplu când descoperise un teren comun, iar opiniile împotriva cărora luptase iniţial i se păreau acum raţionale, cu câteva excepţii.

Odată stabilite primele două legături, celelalte au venit de la sine şi uşile începură să i se deschidă. Dar înainta pe un teren destul de nesigur, de parcă totul ar fi putut să o ia brusc într-o direcţie nedorită, făcând-o să sfârşească precum Jackie. Dar mergea mai departe, iar banii lui Veida constituiau, desigur, un factor influent. Unele grupări nu obţinuseră atât de repede ajutor

din Siria şi bani din Libia, aşa cum căpătau acum. Aceste grupări vor avea întotdeauna nevoie de bani şi, deşi nu dispunea de un izvor nesecat de bani, Veida mai avea mult până să ajungă la ananghie.

În timpul vizitelor în statele arabe, Lee şi-a făcut noi cunoştinţe – trebuia să treacă multă vreme pentru a putea spune prieteni – cu care avea numeroase ţeluri comune. Alţii au rămas însă suspicioşi până la sfârşit şi de ei s-a despărţit fără jenă, bizuindu-se acum pe încrederea celorlalţi; nu se simţea deloc stingherită de neîncrederea de care se lovea uneori.

Veida va trebui să aprecieze eforturile lui Lee Valdares de a obţine sprijin din cele mai neaşteptate direcţii. Dar Veida ştia să trimită oamenii potriviţi ca să o reprezinte. Cele două femei alcătuiau deja o echipă grozavă. Venise vremea să se întoarcă şi avea o adresă din Anglia unde trebuia să se ducă. Dar cu o oprire de o zi-două la Paris.

Franny Jopena primise instrucţiuni să stea în aşteptare, gata să plece la un anumit apel telefonic. Toate actele erau pregătite, inclusiv o sumă de bani, pe care avea să i le dea Carlos la aeroport, înainte de plecare.

Se obişnuise la Lisabona şi începuse chiar să-i placă. Dacă ar fi avut suficient timp, se gândea că s-ar fi putut chiar stabili acolo. Nu existau probleme de culoare sau rasă şi observase că unele părţi mai vechi ale oraşului, deşi nu erau identice, nu se deosebeau prea mult de New Orleans. Poate că acesta fusese rezultatul eforturilor lui Carlos de a o convinge. Mai că începuse să-l placă pe Carlos şi mai mult ca sigur îl respecta. Ştia că era prizonieră în acest nou mediu, dar Carlos se asigurase că ea va rămâne acolo. Acum savura mâncarea.

Se întorsese în apartamentul ei cu vedere spre mare şi îşi dădu seama că, de când venise acolo, reflectase mai mult şi descoperise că existau o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegea şi pe care le accepta cu greu. Nu o mustra conştiinţa că îşi împuşcase un coleg; acela era oricum scos din joc şi ar fi procedat la fel dacă locurile ar fi fost inversate; o altă noapte, o situaţie diferită. Viaţa e parşivă, un castel de cărţi de joc.

Ieşi pe balcon şi, când se aplecă, sprijinindu-se de balustradă, îl auzi pe Carlos în spatele ei. Franny privi spre. Golf. Vremea era destul de caldă. Într-o clipă de sinceritate, recunoscu în sinea ei că singurul motiv pentru care rămăsese acolo era milionul de dolari promis. Sub imperiul acestui gând, putea face orice. Erau

banii mult visaţi. Văzuse cât de mult se cheltuise pentru ea de când se afla acolo şi îşi dădea seama că banii nu erau o problemă, ci felul în care avea să-i câştige.

Reflectă o vreme la acest lucru, urmărind pescăruşii care planau pe deasupra acoperişurilor vechi. Partidele de tir nu aveau atât rolul de a-i umple timpul, cât de a o menţine în formă. Oh, da, îşi dorea al naibii de mult să împuşte pe cineva. Nu-i păsa de nimic; putea chiar să-i placă şi ştia că la asta se pricepea. Carlos o testase; nu era nici el un trăgător prost. Dar pe cine trebuia să împuşte? Nu va afla acest lucru şi nici nu va primi o mare sumă de bani până când nu va ajunge în Anglia. Treaba pe care o avea de făcut nu o îngrijora. Plecarea în Anglia, însă, da. Auzise despre această ţară că e umedă, rece şi neprietenoasă. Dar cu o poliţie bine înarmată; poate că asta va fi o compensaţie.

Veida aruncă o privire spre silueta întunecată a avionului şi conchise că un asemenea aparat nu se va putea ridica niciodată în aer. Se gândi că putea fi răsturnat de o pală mai puternică de vânt. Era şubred. Privind-o, Holmair îşi zise că această călătorie îi va da destulă bătaie de cap.

Pilotul avea chipul acoperit cu o basma şi pe cap o şapcă de pânză. Imaginea nu corespundea tocmai cu cea pe care o avea Veida despre un pilot, ceea ce nu făcu decât să-i sporească temerile. Pentru ca tacâmul să fie complet, sufla un vânt puternic şi avionul se balansa. Holmair schimbă câteva cuvinte cu pilotul, după care o urcă pe Veida în avion, aproape cu forţa.

Veida îi urmări cu privirea pe cei doi; păreau că se ceartă, dar nu-i putea auzi din cauza rafalelor de vânt tot mai puternice. Rămase locului, neliniştită, strângându-şi haina în jurul ei, vârând şi scoţând mâinile din buzunare. Nu-şi dorea decât să se poată calma, sperând că totul se va isprăvi curând. În cele din urmă, Holmair băgă capul pe uşa încă deschisă:

— Vrea mai mulţi bani. Spune că a riscat foarte mult aşteptându-ne.

Veida nu se putea gândi la aşa ceva.

— Plăteşte-i, pentru numele lui Dumnezeu! Nu merită să ne certăm pentru asta.

Se scotoci în geantă. Holmair scosese bani de la diverse bănci pe numeroasele ei nume, aşa încât acum aveau destui asupra lor.

În sfârşit, Holmair urcă şi el. Se împiedică însă şi veni peste ea, dar Veida se bucură de acest contact fizic – simţea nevoia să-l

ştie aproape. Pilotul urcă, trase uşa şi se pregăti. Holmair şedea în stânga ei, chiar în spatele pilotului. Dispozitivele de bord intrară în funcţiune, luminiţele lor verzi, fantomatice părându-i lui Veida de rău augur. Se simţea rău, dar din fericire nimeni nu putea profita acum de acest lucru. După urcarea pilotului, avionul i se păru prea plin, dar înainte de a apuca să-i spună ceva lui Holmair, motorul porni, ceea ce fu de-ajuns să-i închidă gura. Rămase tăcută, cufundată în nenorocirea ei. Când avionul porni, Veida închise ochii şi se apucă strâns de scaun; iar când aparatul decolă, i se păru că nu făceau decât să se rotească, stând pe loc.

Apoi avionul începu să se înalţe şi să coboare şi Holmair îi vârî o pungă în mâinile crispate. Nu o mai văzuse în starea aceea decât o singură dată şi atunci nu fără motiv, fiindcă avionul în care se aflau rămăsese fără combustibil. Se gândi ce bine era că duşmanii nu o puteau vedea în momentele acelea, care le-ar fi dezvăluit punctul ei cel mai vulnerabil.

Fiind atât de speriată şi cu ochii închişi, Veida nu putea observa că zburau foarte aproape de valurile Mării Nordului.

Şocul pe care l-ar fi avut ar fi făcut ceea ce alţii încercaseră fără nici un succes. Nu era teamă, ci pur şi simplu groază; şi, culmea ironiei, pentru a se putea „bucura” de toate aceste suferinţe, avusese de înfruntat atâtea primejdii!

Pilotul era grozav, ceea ce nu-i scăpă lui Holmair, pe care nu-l afecta această călătorie şi nici turbulenţele atmosferice violente. Uneori, aparatul zbura atât de jos încât părea că alunecă pe suprafaţa apei. Veida gemea lângă el, dar nu-i putea fi de nici un folos. Traversarea liniei de coastă engleze se resimţi aproape fizic, avionul ridicându-se ca pe un val şi coborând din nou, la fel de repede. Începură să apară luminiţe pe măsură ce înaintau la nord de Great Yarmouth, ţinând linia de coastă, apoi la nord de Norwich. Avionul se înălţă de cum pătrunseră în Anglia, pilotul vrând să verifice traseul şi să stabilească cu precizie locul în care se aflau.

Aparatul făcu două cercuri, cu aripa atât de înclinată, încât pilotul putu zări luminile care se aprinseseră brusc dedesubt. Holmair le văzu şi el, simţindu-se nevoit să recunoască acum că piloţii treceau prin situaţii cu adevărat dificile, justificând faptul că cereau din ce în ce mai mulţi bani pentru transportul drogurilor. Îi meritau cu prisosinţă. Acum, omul din faţa lui pilota de pe locul pe care trăise nenumărate emoţii – era un pilot înnăscut. Dar riscul exista întotdeauna. Avionul pierdu altitudine

şi pilotul localiză punctul luminos după care se ghida. Trebuia să repereze foarte exact locul pentru ca aterizarea să decurgă normal. Pentru prima dată, Holmair se simţea puţin nervos.

Când trenul de aterizare atinse solul, Veida tresări, deschise ochii, greaţa dispăru şi cu un imens efort de voinţă redeveni stăpână pe sine. Erau multe de făcut şi mulţi oameni de ucis. Vârî mâinile în buzunare şi deodată o cuprinse o cumplită îndoială.

13

Veida şedea în maşină, încercând să scotocească pe furiş prin buzunare, ceea ce era destul de greu cu Holmair chiar lângă ea. Se căuta de zor, din ce în ce mai neliniştită.

— Ce-ai pierdut? o întrebă el în cele din urmă. Însemnările tale?

Holmair cunoştea oarecum zona în care se aflau şi ştia că mai aveau ceva drum de parcurs.

O vreme, Veida nu spuse nimic, dar continuă să caute fără să se mai ascundă.

— Nu le găsesc nicăieri. Sunt atât de atentă, dar probabil că le-am pierdut în avion.

— Te descurci fără ele? Dacă sunt în avion, probabil că le vom putea găsi, dar destul de târziu pentru a ne mai fi de folos.

Veida răspunse:

— Ştiu adresa. Sunt sigură că mă pot descurca fără ele, dar detest ideea de a le fi lăsat la voia întâmplării. E foarte posibil să le fi pierdut în avion sau după ce am coborât. Şi nu-mi place să le vadă cineva, nici măcar pilotul.

Holmair se uită la ea.

— Dacă le găseşte, o să le ardă. Va înţelege ce s-a întâmplat şi nu va dori să aibă nici cea mai mică legătură cu o adresă neobişnuită, în caz că aceasta ar fi descoperită. Erai, într-adevăr, foarte neliniştită şi pierdută în avion.

— Ştiu. Nu mă puteam stăpâni. Nu-mi rămâne decât să sper că ai dreptate şi că, dacă le găseşte, le va distruge.

— Aşa ar fi normal să procedeze. Trebuie să fie la fel de prudent ca şi noi.

Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Dacă ţi-au scăpat din buzunar după ce am coborât, e puţin probabil că le mai găseşte cineva, iar ploaia va şterge cerneala. Nu-ţi face probleme din chestia asta.

— Ştiu cum mă manifest în avion, dar de data asta a fost mai rău ca niciodată. Avionul ăla parcă era făcut din hârtie. Mai degrabă aş sta în faţa unui pistol decât să mai trec prin aşa ceva.

Holmair zâmbi în întuneric. Ar fi făcut-o cu siguranţă din nou şi ar fi îndurat, dacă ar fi fost cazul, aceleaşi chinuri. Acum renunţase să mai caute, iar el îi ţinea încă mâna, fără să ştie că

în cealaltă strângea însemnările pe care credea că le pierduse.

Traversară regiunea Norfolk şi Suffolk şi ajunseră în Essex. Se făcuse lumină cu mult înainte ca ei să ajungă la Colchester, dar dimineaţa era la fel de sumbră, umedă şi vântoasă ca şi noaptea. La sud de Colchester ajunseră la un service şi şoferul, care nu scosese aproape nici o vorbă tot drumul, intră cu maşina înăuntru, uimindu-l pe Holmair şi făcându-le să se întrebe ce se întâmpla.

— Hai să mâncăm ceva, spuse Veida, netulburată.

În restaurantul aproape gol era cald. Micul dejun nu era ceva extraordinar, dar exact ceea ce le trebuia.

Când terminară, Veida plăti cu o carte de credit, făcându-l pe Holmair să spună:

— Pe câte nume ai cărţi de credit?

— Nu multe. Suficiente. Să mergem.

Veida îşi revenise complet şi, aparent, fără urmări după coşmarul călătoriei cu avionul. Ieşiră, înfruntând aerul rece al dimineţii neguroase şi ploaia biciuitoare şi Veida o luă înainte spre parcare. Între timp, Holmair renunţase să-şi mai pună întrebări, spunându-şi că şoferul trebuie să fi ştiut mai bine ce are de făcut. Veida se apropie de un Mercedes verde închis. Un bărbat coborî, îi dădu cheile lui Veida şi plecă pur şi simplu, fără un cuvânt.

— O să fie al naibii de greu de condus, spuse Veida, întorcând cheia în contact. Să mergem pe autostrada 25.

Holmair se lăsă pe speteaza scaunului, nu foarte impresionat de prima sa vizită în Anglia. Dar se simţea în siguranţă cu Veida la volan, aproape de el. Poate că va putea câştiga ceva de pe urma acestei călătorii. Poate avea să afle chiar ce îşi pusese ea în cap.

Lista pe care o primi Derek North din partea lui Sandy Wilson, de la SIS, nu era chiar atât de lungă pe cât se aşteptase. Nu recunoscu nici un nume, dar avea să le introducă pe calculator ca să vadă ce putea afla. Îi arătă lista şi lui George Bulman, care sosi pe la amiază. George aruncă o privire: erau cinci nume, posibili oameni de legătură importanţi pentru Veida şi, implicit, persoane extrem de bogate.

— Pe ăsta l-am cunoscut, spuse Bulman. Phil Barry. Cunoscut mai ales drept Horseface[5] Barry. Sunt câţiva ani de-atunci. Avea

[5] Faţă de cal (în lb. engl.) (n. t.).

o faţă prelungă, nu însă cu ochi de cai ci foarte duri. S-a fript de nenumărate ori, dar e destul de bogat ca să scape de fiecare dată, mituind chiar şi onoratele jurii. E greu de crezut că poate fi unul dintre oamenii lui Veida. Ea are clasă, în timp ce el este un individ meschin. Poate că s-a folosit de ea, dar mă întreb ce i-a putut da în schimb, înapoie lista.

— Aş fi putut să mă gândesc că toţi aceştia sunt suspecţi, dar nu toate persoanele suspecte sunt chiar ce par. Aceşti indivizi trebuie că sunt bine camuflaţi, altfel Veida nu s-ar apropia de ei. De ce nu-i cauţi pe listele de abonaţi ale lui David Perry, tipul de la compania de telefoane Randome? Şi la alte companii.

— Am verificat deja. M-am chinuit mult să-l conving. I-am spus că toţi au cazier, ceea ce va trebui să neg mai târziu şi că tăinuirea de informaţii îi va băga în bucluc. Cum nu sunt decât câţiva, a acceptat să verifice.

Într-adevăr, peste numai câteva minute sună chiar David Perry. Găsise două dintre numele de pe listă: James Lech şi Philip Barry. Bingo! Mai exista şansa ca ceilalţi să fie abonaţi la alte companii. Cei de la Randome se arătaseră dispuşi să-i verifice pe cei doi abonaţi printr-un semnal radio, în cazul în care North putea afla dacă au aparatele la ei. De fapt, consiliul director de la Randome nu era de acord să se facă o asemenea verificare; oricum, notele de plată erau regulat achitate, aşa încât, din punctul lor de vedere, aceşti abonaţi erau în ordine.

Philip Barry locuia în Hendon şi North îl duse cu maşina pe Bulman la casa acestuia; se vedea imediat că aparţinea unui om înstărit. Era retrasă în spatele unei alei semicirculare, cu pietriş, cu garaje într-o parte şi terenuri de tenis în cealaltă.

— Tu vorbeşti, spuse North în timp ce intrau pe porţile largi.

— Asta-i acum! Ce-ai păţit?

— Tu ai fost poliţist şi ştii cum să-l iei.

— Adică tu să poţi nega totul mai târziu.

Bulman sună; o servitoare deschise uşa şi el ceru să-l vadă pe domnul Barry. Cum George nu se putu impune doar cu atât, North îi arătă o legitimaţie servitoarei, care le spuse că domnul Barry e în birou. Înainte ca ei să apuce să mai spună ceva, la uşă apăru o femeie atrăgătoare, bine îmbrăcată, înjur de patruzeci de ani şi îi întrebă despre ce este vorba.

Bulman spuse:

— Vrem să-i punem câteva întrebări domnului Barry în legătură cu telefonul său digital. Avem motive să credem că i-a fost furat şi că el nu a aflat încă acest lucru.

— Sunteţi de la poliţie? Dacă-i aşa, arătaţi-mi legitimaţiile.

Femeia nu vorbise pe un ton rece, ci mai degrabă bănuitor.

North arătă o legitimaţie şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să vină mai bine pregătiţi; dar Bulman scoase un mandat de la poliţie, ceea ce îl determină pe North să se întrebe cum făcuse rost de ea. Alungă însă iute întrebarea.

— Încercăm să dăm o mână de ajutor, doamnă, spuse Bulman. Sunteţi doamna Barry?

— Da. Oricum, îşi ia întotdeauna digitalul cu el. E satisfacţia şi bucuria lui, înţelegeţi? E fabricat în Chelsea şi numele lui este imprimat pe el. Dacă i-ar fi fost furat şi-ar fi dat imediat seama.

— L-a luat cu el şi în dimineaţa asta?

— Sigur. Nu ştiu cum ar reacţiona dacă l-ar pierde, înseamnă foarte mult pentru el, aşa încât şi acasă îl ţine totdeauna la îndemână.

— Vreţi să fiţi amabilă să-i daţi un telefon? Nu pentru că nu v-am crede, se grăbi Bulman să adauge, ci pentru că aici s-a strecurat cu siguranţă o greşeală şi asta ne va ajuta să facem un raport exact.

— Rămâneţi aici.

Fusese un ordin şi cei doi bărbaţi încremeniră locului ca doi puşti timizi.

Era un telefon chiar în hol şi o auziră foarte clar pe doamna Barry:

— Phil, sunt doi poliţişti la uşă care pretind că telefonul tău digital a fost furat.

Izbucni în râs, închise şi se întoarse la uşă, părând ceva mai amabilă.

— Ei, domnilor, mi-a vorbit de la digitalul lui şi eu am ştiut acest lucru înainte de a mi-o spune el, pentru că la numărul acela sunasem. Acum v-aţi lămurit?

North îşi scoase pălăria şi ceru scuze pentru deranj. Bulman nu reuşi să emită decât un mormăit, dar doamna Barry pregătise o replică special pentru el:

— Apropo, întotdeauna este trimis un ofiţer superior să se ocupe de cazurile de telefoane furate? La revedere! Să nu mai treceţi pe-aici!

— Încep să mă ramolesc, spuse Bulman în drum spre maşină. Dar s-ar putea să fi minţit. Trebuia să obţin numărul de telefon de la ea.

— Nu ţi l-ar fi dat. Dar o să fac eu rost de el.

— Bun, acum unde locuieşte James Lech?

— Southampton. Am putea merge şi acolo.

Pe drum, Derek North îl sună din maşină pe David Perry de la Randome pentru a-i cere numerele de telefon ale lui Barry şi Lech.

— De ce naiba n-ai făcut asta de la început? se lamentă Bulman.

— Hendon se afla destul de aproape ca să verificăm direct. Dacă telefonul nu e pe *standby,* tot nu vom putea face acest lucru şi va trebui să recurgem la cealaltă variantă, mai complicată. Nu vreau decât să mai verificăm o dată.

North repetă numerele cu voce tare; Bulman le notă, apoi îl sună pe Phil Barry, care răspunse scurt:

— Barry.

Bulman spuse:

— Am vrut doar să văd ce mai faci, Horseface – şi închise. Asta îl va monta şi îl va pune pe gânduri. De ce să se distreze numai el?

— Dar în acelaşi timp îl va pune în gardă. Sună-l acum pe Lech, iar eu mă voi concentra asupra drumului.

Bulman formă numărul şi se uită la North.

— Sună, dar nu răspunde.

North întinse mâna după aparat, de parcă nu-l credea pe George. Ascultă o vreme ţârâitul telefonului, apoi închise.

— Să mergem până acolo.

Dar până să ajungă în Southampton, răbdarea le fu pusă la grea încercare de nenumărate străzi cu sens unic. Sfârşiră prin a ajunge la docuri şi porniră de-acolo înapoi. Descoperiră o casă izolată într-un cartier select, la marginea oraşului Southampton. Era o casă în stil vechi.

— „William şi Mary”, citi Bulman, scrutând în acelaşi timp cele trei etaje maiestuoase, vechile cărămizi de pe faţadă şi coşurile.

Aveau noroc. Le deschise doamna Lech, o persoană plăcută, îmbrăcată de o manieră mult sub eleganţa detaliilor casei pe care le admirase Bulman; primitoare, femeia îi pofti înăuntru. Apoi insistă să le ofere un ceai; ei nu apucaseră să mănânce, pierzând mult timp pe drum.

James Lech apăru în superba încăpere, ceea ce era ca o recompensă pentru cei doi. Lech nu avea firea plăcută a soţiei sale, dar reuşi să le fie de folos chiar de la început. Avuseseră iar noroc, pentru că Lech tocmai se întorsese cu avionul de la Aldemey şi urma să plece peste puţin, în aceeaşi zi, la Londra.

— Ce-i cu povestea asta cu un digital dispărut?

North aprecie că era mai bine să se ocupe el de Lech decât Bulman, aşa că răspunse:

— Am înţeles că aveţi un telefon digital, domnule.

— Sigur că da.

Lech scoase din buzunar un obiect asemănător unui minicalculator. Îl deschise.

— Ăsta e. Cel mai mic telefon din lume! Nu-i aşa că e o bijuterie? Cântăreşte o sută de grame. Incredibil!

Îl luară pe rând şi cei doi şi îl cântăriră în mână.

— E nou, domnule?

Bulman preluase repede discuţia.

— Destul de nou. Dar, după cum vedeţi, nu s-a pierdut.

— E singurul pe care îl aveţi, domnule? interveni Bulman din nou, parcă pentru a-l enerva pe North.

— La ce mi-ar trebui două, domnilor?

O servitoare aduse pe o tavă de argint ceai şi biscuiţi.

— Bun, ce s-a întâmplat cu cel pe care l-aţi avut înaintea acestuia?

— L-am schimbat. Dar numărul este acelaşi.

— Şi nu mai aveţi alt telefon?

— Digital? Nu, categoric nu. Evident, avem un aparat obişnuit în casă, cu un fir mai lung. Aveţi aerul că vă îndoiţi de ceea ce vă spun?

— Poate că aţi dăruit cuiva un asemenea telefon. Ar putea fi un cadou frumos.

Bulman îşi dădu seama cu întârziere că aşa ar fi trebuit să formuleze întrebările şi în cazul lui Phil Barry, dar abia acum începea să se familiarizeze cu aceste aparate şi cu modul lor de funcţionare. Detectă repede privirea scurtă a doamnei Lech către soţul său; trăda parcă o oarecare nelinişte.

Lech puse ceaşca jos.

— Pot fi nişte cadouri foarte frumoase, dar cu nişte note de plată extrem de costisitoare.

— Da, dar aparatul în sine, domnule? Aşa ar fi convenabil, nu? Ar depinde numai de persoana respectivă dacă şi-ar face sau nu abonament ca să-l şi folosească. Aţi făcut aşa ceva, domnule? Poate pentru a ajuta un prieten?

— N-aş oferi cuiva un dar care l-ar face apoi să dea o mulţime de bani pe un abonament. Persoana respectivă s-ar simţi poate obligată să facă acest abonament, pe care e destul de probabil să nu şi-l dorească.

— Sunt convins că n-aţi face aşa ceva, domnule.

Bulman observă că North se concentrase asupra reacţiilor doamnei Lech la discuţia respectivă.

— Dar nu aţi putea face şi abonamentul în cazul unui prieten apropiat? Ar fi un cadou foarte frumos.

— Notele de plată i-ar veni însă tot persoanei respective.

— Nu şi în cazul în care contractul este încheiat pe numele dumneavoastră, domnule.

Se făcu tăcere şi doamna Lech întrebă:

— Mai doriţi un ceai?

Nu răspunse nimeni. Lech spuse:

— Încerc să înţeleg unde vreţi să ajungeţi. E un lucru foarte frumos pe care poţi să-l faci pentru cineva, dar eu nu aş face un asemenea cadou, care ar fi fără sfârşit şi despre care nici nu aş şti vreodată cât mă va costa când va veni nota de plată. Persoana respectivă ar putea telefona la celălalt capăt al lumii, de câteva ori pe zi, ceea ce, vă daţi seama, ar reprezenta o sumă considerabilă.

Bulman zâmbi.

— Banii nu reprezintă nici pe departe o problemă pentru dumneavoastră, domnule.

Apoi adăugă, ca pentru a mai atenua efectul ultimei replici:

— V-am admirat casa. E încântătoare.

Zâmbi şi mai larg.

— V-aţi putea permite un asemenea cadou, domnule Lech. Ar fi o cheltuială măruntă pentru dumneavoastră.

— Poate. Dar aş vrea să ştiu de ce am fost supus acestui interogatoriu.

— Deci nu aţi făcut un astfel de cadou?

— Nu.

North vru să spună ceva, dar Bulman i-o luă înainte.

— Să presupunem că aţi face un abonament pe numele dumneavoastră şi l-aţi face cadou cuiva. În felul acesta, notele de plată ar veni direct la dumneavoastră, nu-i aşa? Pentru a evita confuzia cu propriile dumneavoastră note de plată, abonamentul ar putea fi făcut, de exemplu, pe numele servitoarei soţiei dumneavoastră. Ceva de genul ăsta. Altcineva are telefonul, dar notele de plată sosesc aici.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Bulman? Mă jigniţi.

Tonul vocii se schimbase, deşi se vedea că Lech făcea eforturi să se abţină; amabilitatea dispăruse însă.

Doamna Lech începuse deja să se îngrijoreze, când soţul ei se întoarse şi-i spuse:

— Mary, te rog caută contractul încheiat cu Randome. E în biroul meu.

Fusese un mod de a o invita să se retragă, iar Bulman şi North nu se mai aşteptau s-o vadă revenind.

— N-am vrut să vă jignesc, spuse Bulman, câtă vreme ştiu că nu e nimic rău să-i faci cadou cuiva un telefon sau chiar un abonament. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei de la compania de telefoane, cred că puţin le pasă de orice variantă atâta vreme cât îşi primesc banii. Ar fi fericiţi să vă luaţi o duzină de telefoane şi să faceţi tot atâtea contracte. Eu nu fac decât să aduc în discuţie această posibilitate.

Lech era stânjenit, dar nu recunoscu nimic.

— Dacă sunt două contracte, soţia mea le va găsi.

— Cunoaşteţi o femeie pe nume Veida Ash?

Întrebarea îl făcu pe Lech să tresară, dovedind că îşi trăda destul de uşor emoţiile. Tocmai ridicase ceaşca din nou, dar renunţă şi o puse înapoi cu zgomot.

— Numele îmi sună cunoscut. Nu este cea care a evadat de curând din închisoare?

— Întocmai, domnule. Aţi întâlnit-o vreodată?

— Mă întâlnesc cu o mulţime de oameni. Există vreun motiv special pentru care ar trebui să-mi amintesc acest lucru?

— Nu e o persoană care să poată fi uşor uitată. E o femeie extraordinară. Aţi făcut vreodată afaceri cu ea?

Lech făcu un gest de îngrijorare, frecându-şi faţa cu palmele.

— Cred că e momentul să plecaţi, domnule Bulman. Şi dumneavoastră, adăugă, întorcându-se spre North.

Bulman continuă netulburat:

— V-am oferit mai multe prilejuri să ne ajutaţi, domnule Lech. Dar aţi ales cealaltă variantă. Ceea ce vă face complice la evadarea lui Veida Ash. Avem motive să credem că aţi făcut un al doilea contract, pe care i l-aţi dat lui Veida Ash şi că toate notele de plată sunt achitate de aici, astfel încât digitalul ar trebui să fie aici. De aceea i-aţi şi cerut soţiei dumneavoastră să iasă: aţi bănuit că discuţia va ajunge aici. Am dreptate, domnule?

Lech se ridică încruntat şi rămase în picioare în faţa lor.

— Nu, nu aveţi dreptate şi-l voi informa despre toate acestea pe şeful poliţiei.

— Poate că aţi făcut un contract pentru un prieten şi Veida Ash şi l-a însuşit cumva. Dacă ea îl cunoştea bine pe prietenul dumneavoastră, cum ştie să fie foarte persuasivă, putea obţine telefonul, pasând notele de plată pe ascuns. În acest caz,

dumneavoastră nu aţi şti nimic despre toate astea.

Bulman îi oferea lui Lech o ieşire, sperând că o va accepta.

— Nu vrem decât să ştim dacă există o asemenea posibilitate, domnule. Şi, din punctul nostru de vedere, am pune astfel punct discuţiei.

Se întoarse spre North:

— Nu-i aşa?

North încuviinţă, de data asta bucuros că îl lăsase pe Bulman să poarte această discuţie.

Lech se apropie de ferestrele largi care dădeau spre peluza dinspre sud.

— E posibil. Orice e posibil, nu-i aşa? După cum aţi spus, asta nu înseamnă cine ştie ce pentru mine, nu atât cât să ţin minte. Şi memoria începe să mă lase pe măsură ce înaintez în vârstă. Verificaţi numele de Mary Fryer. Parcă îmi amintesc că am făcut un asemenea contract pentru ea acum câtva timp, deşi cred că l-am anulat. S-ar putea să mă înşel. Nu aş avea cum să văd notele de plată, care ajung direct la contabilii mei pentru a fi achitate, aşa încât nu am posibilitatea să ştiu care mai este acum situaţia.

Tot timpul cât vorbise, stătuse cu spatele la ei.

— Vă mulţumesc, domnule. Probabil că ne vom mai întâlni. Mulţumiţi-i doamnei Lech în numele nostru pentru ospitalitate.

Bulman şi North nu schimbară nici un cuvânt până nu se văzură dincolo de porţile impresionante din capătul aleii. Dar în momentul acela, amândoi scoaseră un chiot de victorie. Pe drum, la întoarcere, Bulman îl sună din nou pe David Perry, la sediul firmei Randome. Plecase. Nimeni nu ştia exact unde şi când avea să se întoarcă.

— La naiba! exclamă North când Bulman îi transmise răspunsul. La naiba!

Bulman îi înţelese dezamăgirea şi încercă să-l consoleze:

— Ce mai contează câteva ore?

— Contează.

Southampton rămase în urmă, cei doi îndreptându-se acum spre nord-est.

— Depinde de cât ţin bateriile. Există trei tipuri diferite. Chiar dacă acceptăm că Veida are parte de versiunea cu cea mai lungă durată de viaţă, cel mai important lucru rămâne totuşi să găsim o urmă cât mai curând posibil, mai ales dacă ea a trecut la treabă.

North îi aruncă o privire partenerului său.

— Dacă s-a întors în ţară, ar trebui să reuşim să dăm de ea.

Trebuie să încercăm.

Nu-l mai căutară pe David Perry înainte de a ajunge la biroul lui North. Când acesta îi spuse noutăţile, Perry fu de acord să încerce să localizeze digitalul; accentuă însă din nou că nu vor reuşi decât dacă aparatul era folosit sau se afla pe *standby* şi că spera să găsească nişte ingineri disponibili care să se ocupe de acest lucru.

Lui Bulman îi era foame şi sete şi bănui că North era în aceeaşi situaţie, dar nu voia să plece înainte de a afla dacă telefonul fusese sau nu localizat cu ajutorul undelor radio. Nu înţelegea partea tehnică a acestui procedeu şi nici nu-şi dorea aşa ceva.

— Parcă ar fi pe chinezeşte, nu? Trebuie să fie vreun *fast food* pe-aici.

Nu se întâmplă nimic până li se aduse comanda şi se aşezară în biroul lui North; mâncară cu furculiţe de plastic şi băură whisky fără să scoată o vorbă. Amândoi erau în tensiune – era cel mai mare pas pe care îl făcuseră până acum.

Când îi sună Perry, nu apucaseră să termine de mâncat.

— Am obţinut coordonatele, spuse, de data asta el însuşi destul de tulburat. Am făcut treabă bună pentru voi.

Le dădu coordonatele şi încheie spunându-le:

— E undeva în Olanda.

— Mulţumesc, domnule Perry. Rămân îndatorat.

Dar chipul lui North exprima orice, numai mulţumire nu.

— Olanda? E încă acolo?

Se uită lung la Bulman. Nici unuia nu-i venea să creadă.

— Mai bine ne-am duce acolo.

North vorbi din nou pe interfon:

— Rezervă două locuri către Amsterdam pentru diseară şi fa rost de o maşină care să ne aştepte acolo. Dacă am pierdut ultimul avion, atunci sparge banca şi închiriază unul. Apoi fă-mi legătura cu Hibbler, la Amsterdam.

A durat ceva până să dea de Hibbler, dar apoi totul se aranjă foarte repede. North verifica zborurile spre Amsterdam când Bulman spuse:

— Nu sunt pregătit pentru asta, n-am paşaportul la mine.

— Haida-de, îl întrerupse North. O să rezolv totul cu Hibbler. Ne va trece el de punctul de control.

Lăsară masa întinsă şi coborâră cu liftul. Maşina îi aştepta. Schimbară puţine cuvinte până la aeroport, nevenindu-le să creadă cele întâmplate, dar şi dezamăgiţi, fiecare în felul lui. Nu mirosea a bine.

La aeroport, North îşi puse însemnele oficiale pentru a trece mai uşor prin punctele de control şi ajunseră primii în avion. Tăceau amândoi, evident nemulţumiţi. La Amsterdam, pe aeroport, îi aştepta Hibbler, care îi duse într-o încăpere specială, unde puteau sta de vorbă nestingheriţi. Noutăţile nu erau bune.

— Am găsit digitalul, spuse el. Era sub scaunul pasagerului, într-un avion uşor despre care bănuim că este folosit la transportul drogurilor. Dar înclin să-l cred pe pilot când spune că nu ştia de existenţa lui. Sunt sigur că, dacă ar fi ştiut, l-ar fi luat sau l-ar fi aruncat.

Tot mobilierul din încăpere consta din câteva scaune şi o masă – o cameră pentru interogatorii, neprimitoare; North începu să bată darabana cu degetele pe masă, amărât.

— Şi unde a fost găsit avionul?

— Pe un câmp, la nord de Alkmaar, ascuns în tufişuri. Am trimis un elicopter să verifice coordonatele şi am dat de el. Am avut noroc că l-am găsit atât de repede pe pilot; se întorsese să verifice dacă era bine ancorat, fiindcă vântul sufla destul de puternic.

— Unde-i acum?

— Aici, în închisoare. Vrei să vorbeşti cu el?

North era abătut.

— Poate că putem scoate ceva de la el. E cooperant?

— În legătură cu telefonul? Sigur. E la fel de uimit ca oricare altul.

— Suntem de două ori mai uimiţi ca el, spuse Bulman cătrănit. Dar poate că n-am bătut drumul chiar degeaba. Ai spus că e traficant de droguri, nu?

Hibbler zâmbi.

— Nu suntem siguri.

Apoi adăugă, stânjenit:

— Trebuie să vă spun că, până am găsit avionul, s-a terminat bateria. Am fost avertizaţi înainte de a pleca cum că semnalele erau deja slabe. Înţelegeţi ce înseamnă asta, nu-i aşa?

North înţelegea şi părea distrus.

— Ai fi putut să rechemi ultimele zece numere. Asta vrei să spui? Şi acum s-au pierdut fără baterie.

Lui Bulman îi păru rău pentru North, căruia părea să nu-i iasă nimic. Spuse:

— Mai bine am discuta cu pilotul. E singura noastră speranţă.

14

Bulman şi North se plictisiră până când cineva îi conduse în camera pregătită pentru întâlnirea cu pilotul. Hibbler veni cu ei, lucru uşor de înţeles, dar Bulman ar fi preferat să fie singur cu pilotul, care îşi spunea Aad Smuts.

Pilotul părea şi mai plictisit ca ei. Avea spre patruzeci de ani, părul blond, neîngrijit, ochi albaştri şi obosiţi. Purta un sacou jerpelit şi blugi şi părea nedormit de câteva zile.

Se aşezară în jurul mesei simple, ei trei de o parte şi pilotul, singur, de cealaltă parte. Hibbler întinse mâna să pornească reportofonul, dar se gândi mai bine şi renunţă.

— O să-ţi dau o şansă, spuse Hibbler. Aceşti domni sunt din Londra, oraşul de unde provine telefonul. Ştiu că vorbeşti fluent engleza, aşa că interogatoriul va continua în engleză. Aşadar, telefonul era în avionul tău, prin urmare trebuie să ştii cum a ajuns acolo.

— Nu, spuse Smuts, ridicând mâinile pentru a-şi demonstra nevinovăţia. Vă jur.

Bulman spera să poată interveni, dar se abţinu; oricum, era un interogatoriu oficial, aşa încât ar fi trebuit să-i cedeze acest privilegiu lui North. Dar Bulman ştia că Hibbler nu era prost.

— A urcat, deci, cineva în avion şi a pus telefonul sub scaun în timp ce te uitai în altă parte?

— Cu siguranţă că eu nu eram acolo. Nu, ştiu de ce a făcut-o.

— Înseamnă că aveau o cheie a avionului?

— Probabil că l-am lăsat descuiat.

Hibbler se uită la Bulman şi la North.

— E traficant de droguri şi lasă avionul descuiat. N-o să faci mulţi purici în afacerea asta, nu-i aşa?

— Nu sunt traficant de droguri. Smuts încercă să-şi înăbuşe un căscat. Nu aveţi dreptul să spuneţi aşa ceva. Vreau un avocat.

— O să ai unul când o să spun eu că poţi avea. Asta nu este decât o discuţie amicală, neînregistrată. Cum crezi că a ajuns acolo? Dar renunţă la prostiile pe care ni le-ai spus deja.

— N-am nici o idee. Nu-i al meu. Dacă aş fi ştiut de el, l-aş fi aruncat undeva, probabil în Marea Nordului.

— Ăsta-i primul lucru adevărat pe care l-ai spus până acum.

Hibbler se rezemă de spătarul scaunului incomod şi se uită în

tavan.

— Ascultă, Smuts, domnii aceştia sunt obosiţi. Eu sunt obosit. Iar tu ai zburat toată noaptea în cutia ta de pantofi, aşa încât şi tu eşti obosit. Deci hai să lăsăm prostiile. Dacă nu-mi spui unde ai fost azi-noapte şi cu cine, o să le dau voie băieţilor de la poliţie să-ţi cerceteze avionul şi sper că îţi dai seama că nu se vor mulţumi să lase doar nişte smocuri de iarbă şi cutii de coca-cola. După care, noi nu vom fi obligaţi să-ţi plătim nici despăgubiri.

— Deci, ce oferiţi?

— Transportul clandestin de persoane nu e domeniul tău. A fost o excepţie, corect? În schimbul unor informaţii complete în legătură cu persoanele pe care le-ai transportat şi unde, îţi voi lăsa avionul neatins. Nu e nici o problemă în privinţa telefonului. Cred ce spui, mai puţin povestea despre cum a ajuns el acolo. Probabil că l-a pierdut cineva.

— Adică voi fi liber?

— Vei fi liber.

Bulman şi North se priviră cu subînţeles; oferta era mai mult decât generoasă pentru Smuts.

— Ai spus asta cu martori. Ce anume vrei să ştii?

— Pe cine ai dus, unde şi la ce oră?

Smuts îi privi câtva timp pe toţi trei înainte de a spune:

— La primele ore ale dimineţii. Au întârziat şi eu tocmai voiam să plec. Am avut impresia că sunt urmăriţi şi femeia era îngrozită.

— Îngrozită?

Replica fusese a lui North.

— Cred că se temea să zboare cu avionul. I se părea că aparatul nu va face faţă şi-i era frică. Dacă telefonul a fost pierdut de cineva, atunci cu siguranţă că e al ei. Nu ştia ce face. Bărbatul mi-a dat banii şi am plecat. Asta-i tot.

— Unde aţi plecat?

— Norfolk. Acolo e un aerodrom de pe vremea războiului. E într-o stare destul de proastă, dar suficient de bun pentru un avion uşor şi în jur e destul spaţiu. I-am lăsat acolo şi am plecat. Am fost bucuros să mă văd scăpat de ei.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi?

— Îi aştepta o maşină.

— I-ai văzut numărul?

— Ce întrebare prostească! Asta este tot ce vă pot spune.

— Poţi să-i descrii?

Hibbler scoase o fotografie a lui Holmair. Bulman crezu că era

cea pe care i-o arătase şi lui.

— Ăsta-i bărbatul?

— Era întuneric, iar eu aveam faţa acoperită ca să nu mă poată recunoaşte.

— N-aveai şi ochii acoperiţi! *Ăsta-i bărbatul?*

— Da. Seamănă.

— Şi femeia?

— Era bine înfofolită în haine. N-aş recunoaşte-o.

North îl trase de braţ pe Hibbler şi-i şopti ceva la ureche.

— O.K., se întoarse Hibbler spre Smuts. Cine te-a angajat?

Smuts încremeni.

— Asta nu face parte din înţelegerea noastră. M-au angajat prin intermediul altcuiva. Ar fi putut fi şi unul şi celălalt.

North dădu din cap că nu şi se întoarse spre Bulman, care zise:

— Frumos lucrat. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine.

Hibbler zâmbi:

— Tot timpul m-am gândit la tine, George.

Apoi se uită la Smuts:

— Ce mai cauţi aici? Eşti liber.

Lui Smuts nu-i venea să creadă, dar când se ridică şi se îndreptă spre uşă fără să fie oprit, dispăru imediat şi cei trei îi auziră paşii grăbiţi pe coridor.

— Ai fost generos, spuse North.

— Am fi putut sta aici toată noaptea fără să ajungem nicăieri. Îl vom ţine sub observaţie, dar, în plus, n-ar face prostia să lucreze din nou în Olanda, ştiind că, dacă va prins, nu va mai ieşi niciodată din închisoare. Noi îi vrem pe cei care sunt în spatele lui, iar el nu-i va şti niciodată pe aceştia.

— E vreun avion spre Londra la ora asta? întrebă Bulman.

— Totdeauna te grăbeşti, George. Cred că nu-ţi place la Amsterdam, dar să văd ce pot face.

Bulman şi North nu schimbară nici un cuvânt pe toată durata zborului spre Londra. Era târziu, fusese o zi lungă şi plină de nereuşite şi nu apucaseră să mănânce decât o singură dată. Totuşi, nici unuia nu-i era foame şi bănuiră că erau atât de dezamăgiţi încât mâncarea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Pierduseră cea mai bună ocazie de a o găsi pe Veida. Nu-i consola nici faptul că, dacă Veida n-ar fi pierdut telefonul, nu l-ar fi localizat niciodată. Ea l-ar fi folosit foarte puţin şi oricum nu l-ar fi lăsat pe *standby.* Ceea ce se întâmplase se datora numai şi numai fricii ei.

North recapitulă cu voce tare toate acestea, dar nu se mai gândeau decât la problema organizării raziilor de la Norfolk spre sud şi amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie. Era prea târziu; ar fi putut ajunge oriunde până în clipa aceea. Nu le mai rămăsese de făcut decât să dea alarma generală, ceea ce se şi făcuse.

— Nu putem spune că ne-am întors chiar de unde am plecat, spuse North în timp ce se apropiau de aeroportul Heathrow. Măcar ştim că s-a înapoiat în Anglia.

— Dar nu în Norfolk, spuse Bulman.

— Fireşte. Din câte o cunosc pe Veida, a avut pregătite o serie de maşini care să-i înlesnească drumul spre sud.

— Prin urmare, am aflat ceva, dar tot nu ştim unde este. Am fi avut mai multe şanse dacă rămânea în Olanda.

— Mai bine am răpi fata, zise North, punându-şi centura de siguranţă. Va trebui să o forţăm să iasă la lumină. Spune-i lui Jacko să-şi adune câţiva dintre vechii lui tovarăşi. O să discut cu Vince Marshall de la SIS, să văd dacă poate găsi o casă izolată lângă lacul Geneva.

— Lacul Leman, îl corectă Bulman, dar era atât de obosit că nu mai ştia ce spune. Bunul şi bătrânul Jacko. Totdeauna se apelează la el în ultimă instanţă, nu-i aşa? Atât de mult pentru o simplă descoperire.

Jureski citi mesajele de pe biroul său, toate fiind decodate înainte de a ajunge la el; îşi dorea s-o fi strâns de gât pe Lee Valdares ultima oară când se întâlnise cu ea. Era convins că ea era vinovată pentru valul neîntrerupt de ameninţări aluzive sau directe, venind din Orientul Mijlociu, din Damasc până în Algeria. Zvonurile ajunseseră în Franţa şi ştia deja că şi în Anglia. Se puneau tot felul de întrebări şi el nu avea nici un răspuns. Nu ştia decât că trebuia să ia în serios toate zvonurile, ameninţările şi provocările grupărilor teroriste cunoscute, care aveau să creeze probleme şi ţineau ca agenţiile străine de informaţii să ştie acest lucru.

Întreaga situaţie era neobişnuită pentru că, de când Palestina îşi dobândise independenţa, majoritatea grupărilor se liniştiseră sau în cel mai rău caz se certau între ele. Jureski era zilnic pus la curent cu ceea ce se întâmpla la Tokyo, Bonn, Paris şi Londra şi tabloul general era destul de confuz. Ştia însă că aşa se şi intenţiona să fie. Totuşi, frânturile de adevăruri care ieşeau la iveală nu trebuiau pierdute cu nici un preţ.

Jureski era obligat să-i ţină la curent pe cei de la Serviciul

Secret, care deveneau tot mai nervoşi şi se întrebau dacă el ştie despre ce vorbeşte; cum însă şi celelalte naţiuni dispuneau de aceleaşi informaţii, fuseseră nevoiţi să recunoască faptul că Jureski avea dreptate. El nu era un tip care să se lase cuprins de panică şi nimeni nu era mai bun ca el pentru a face o evaluare a situaţiei. Nu accepta să ia în considerare nici o informaţie dacă aceasta nu era furnizată de agenţi aflaţi la faţa locului.

Aceasta însemna că el şi echipa lui vor fi nevoiţi să se deplaseze la Londra cu câtva timp înainte de sosirea preşedintelui. Trebuia să fie văzut lucrând cu cei care se ocupau de securitate în Anglia, după ce aceştia vor fi verificat încă o dată totul, împreună cu trimişii celorlalte ţări participante. Nu putea interveni în organizarea concepută de Serviciul de Securitate şi Secţia Specială din Londra, dar trebuia să-i avertizeze în caz că descoperea ceva ce ar putea pune în pericol siguranţa preşedintelui; în acest sens păstra în permanenţă legătura cu ei şi-i ţinea la curent cu informaţiile pe care, la rându-i, le primea din câteva surse. Dar în primul rând trebuia să-i raporteze totul lui Ed Naylor.

Lee Valdares era cea care aţâţa spiritele, dar nu putea demonstra acest lucru şi uneori el însuşi îşi spunea că trebuie să fie nebun să creadă aşa ceva. Dar gândul la ea nu-i dădea pace şi uneori vedea totul atât de clar încât era sigur că ei i se datora tot ceea ce se întâmpla. Păstră totuşi aceste gânduri numai pentru el. Între timp, intenţiona ca toată lumea să remarce cruciada întreprinsă de el pentru protecţia preşedintelui. Nu-şi putea permite să facă vreo gafă şi să-i scape ceva din care s-ar putea deduce că îşi neglijează slujba. Problema era că această slujbă nu mai era aşa cum o ştia el. Totul se schimbase, vechile prietenii erau acum suspecte, dar le va arăta el tuturor că nu fusese încă scos din cursă.

Sandy Wilson trecea prin aceeaşi stare de dezamăgire, cu deosebirea că nu se gândea deloc la Lee Valdares. Pur şi simplu nu îşi aminti de ea. Analiza rapoartele după conţinut, provenienţă şi pornind de la premisa că tot Orientul Mijlociu înnebunise de-a binelea. Dar, asemeni lui Jureski, nu putea să nu ţină cont de ceea ce afla din propriile surse de informaţii; ar fi însemnat să se resemneze şi, dacă lucrurile mergeau foarte prost, fără nici o compensaţie. Şi, ca şi Jureski, îşi cunoştea foarte bine meseria; spre deosebire însă de Jureski, nu se gândea la Lee Valdares, dar îl preocupa faptul că Veida Ash era încă în

libertate.

Wilson aflase de la departamentul lui Derek North că unul dintre numele de pe lista dată de el îi dusese la un telefon care fusese localizat pe un câmp din Olanda. Fantastic. Dar era îngrijorat şi ar fi dat orice să-i cunoască gândurile lui Veida Ash în momentul acela sau şi mai bine, unde se afla.

Între timp, din nou asemeni lui Jureski, păstră legătura cu celelalte agenţii de informaţii şi trimise regulat rapoarte la Secţia Specială şi Trupelor de protecţie diplomatică. Avea nevoie de o imagine completă înainte de sosirea Serviciului Secret American, FBI şi a escortei preşedintelui, împreună cu ambulanţa personală. Şi totuşi nu era suficient pentru a împiedica un ucigaş hotărât să-şi ducă treaba până la capăt. Niciodată nu a fost suficient. Dar nimeni nu-l va putea acuza că a tăinuit informaţii preţioase pentru protecţia celor şapte şefi de state. Voia să se vadă că păstra legătura cu toată lumea, fără nici un fel de prejudecăţi. Unde o fi târfa aia nenorocită?

Veida şi Holmair au ajuns la Anna Mina, un sătuleţ din Hampshire, situat la mică distanţă de Andover, pe la ora unsprezece dimineaţa. Ploaia se oprise, dar cerul era încă mohorât, norii joşi şi vizibilitatea slabă. Veida nu-i spusese încă lui Holmair că îşi pierduse telefonul; nu era însă sigură dacă îl, pierduse în avion, în Olanda, la urcare, sau în Anglia, la coborâre. Nu ţinea niciodată aparatul pe *standby* decât dacă voia să sune pe cineva sau aştepta un apel, dar fusese atât de suferindă încât nu mai era sigură de nimic. Îl căutase în repetate rânduri pe drumul spre sud. În cel mai rău caz, poliţia va afla că plecaseră din Olanda, ar fi preferat însă să nu se ştie nici acest lucru. Holmair n-avea idee ce se întâmplase, dar mai mult ca sigur bănuia ceva, iar ea nu îşi dădea seama cum ar reacţiona dacă i-ar spune.

Mai avea de dat un singur telefon şi, cum se putea limita la un ordin exprimat printr-un singur cuvânt, i se păru destul de sigur şi un telefon analogic.

Încercă să se convingă că nu era nevoie să ştie şi Holmair – ar putea spune că unul dintre oamenii lui importanţi de legătură fusese compromis. Lăsă lucrurile aşa cum erau.

Bulman se întâlni cu Jacko la proprietatea acestuia din urmă, în East End, lângă arhaicele doc un care încă nu fuseseră prinse în planul de modernizare. Lăsă maşina lângă zidul care mai

păstra urmele unei aventuri mai vechi, când automobilul Ferrari al lui Jacko sărise în aer, cu mult înainte ca Bulman să-l cunoască. Deschise portiera şi se strecură printre costumele pentru teatru, mai ales istoric, pe care Jacko le închiria companiilor teatrale, de film şi televiziune. În cele din urmă descoperi două birouri, de fapt o singură încăpere, despărţită printr-un paravan, cu peretele din faţă de sticlă; apoi îl văzu şi pe Jacko stând de vorbă cu una dintre fetele sale.

Bulman bătu la uşă înainte de a intra, ştiind că în privinţa lui Jacko nu trebuia să ia nimic de bun. Fata plecă zâmbindu-i lui Bulman şi, când ajunse în dreptul lui, spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule.

Bulman se întoarse şi o privi, apoi reveni spre Jacko, care se aşezase între timp la birou.

— Acum ştiu că am îmbătrânit! Mi-a spus „domnule”. Data viitoare o să-mi deschidă uşa, poftindu-mă să trec.

— Aşadar, trebuie răpită fata, zise Jacko. De-asta ai venit, nu?

Bulman se aşează fără să aştepte invitaţie.

— Am fost cât pe ce s-o prindem pe Veida. Problema era că ne despărţeau câteva sute de kilometri şi o căutam în altă ţară. Am fost aproape!

— Şi credeţi că eu o să vă scot din impas?

— Tu ai spus că vrei. North a respectat învoiala.

— E-adevărat. Şi lucrul ăsta înseamnă foarte mult pentru mine. Nimeni n-a putut spune vreodată că nu m-am ţinut de cuvânt.

Jacko se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile încrucişate pe abdomen.

— Când?

— Imediat ce îţi alcătuieşti o echipă. Cât mai curând, cu atât mai bine.

— Şi acolo?

— North va găsi o casă unde să fiţi în siguranţă şi îţi va face rost de arme. De restul te ocupi singur.

— Voi avea nevoie de amortizoare, funie de nailon, nişte cătuşe şi o rolă lată de bandă adezivă.

— Nu vrem să răsufle ceva. Ar putea fi un dezastru. Elveţienii nu sunt fraieri şi au ezitat să coopereze. Cu alte cuvinte, se vor face că nu văd. North a avut ce să le ofere în schimb. Ai nevoie de arme pentru intimidare, dar ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie nevoie să le folosiţi. Elveţienii vor accepta totul până la un punct.

— Crezi că noi vrem să le folosim? Iisuse, nu-mi place deloc

ideea asta. E vorba despre o adolescentă. Nu vrem s-o omorâm sau să fie prinsă într-un schimb de focuri. Dar nu ştiu cu cine avem de-a face. I-am văzut pe doi dintre ei şi mi-am dat seama că nu vor renunţa uşor. Vom face orice va fi necesar.

— De câţi oameni ai nevoie?

Jacko făcu o strâmbătură.

— Depinde de câţi voi putea găsi. Mai am nevoie de încă doi, poate trei. Dacă-i voi găsi. Va trebui să plătiţi bine pentru treaba asta, George. Oamenii ăştia îşi pun viaţa în joc.

— North e dispus să plătească oricât. Nu mai e vorba doar de a o prinde pe Veida Ash şi de a o închide din nou. Toată lumea crede că ea pune la cale ceva mult mai sinistru. Nimeni nu-şi permite să rişte cu întâlnirea Grupului celor şapte. Veida se pricepe de minune să exploateze orice situaţie şi nu-şi va face probleme pentru un mort sau doi. Ai vorbit până acum cu cineva?

— Nu. N-avea nici un rost până nu ştiam ceva sigur. Voi avea nevoie de o parte din bani înainte. De asemenea, este posibil să-mi trebuiască şi o rezervă apreciabilă de franci elveţieni. Şi să nu te aştepţi să le ţin socoteala sau să-ţi dau chitanţe. Vreau un cec deschis.

— O să primeşti ceva asemănător. Oricum, atât cât îţi trebuie. Te-ai gândit la cineva?

— La câţiva colegi mai vechi de la SAS. Şi un deţinut mai bătrân, care nu e de fapt atât de bătrân.

— Să verifici dacă paşapoartele lor sunt în regulă.

— Totdeauna sunt în regulă. Dacă noi nu mai găsim locuri la cursele cu care vrem să plecăm, va trebui să ne facă North rost de bilete. Vom pleca din ţară cu două curse diferite. Nu vreau ca North să-mi facă vreo încurcătură. E vorba de o răpire şi nu-mi fac iluzii că mă va ajuta dacă lucrurile vor merge prost. Nu cred că închisorile din Elveţia sunt mai bune decât în altă parte.

Bulman începea să fie din ce în ce mai neliniştit. Nu agrease de la bun început soluţia asta, dar, dacă era singura modalitate de a o scoate pe Veida din bârlog, merita încercat.

— North se va ocupa de anunţurile din presa engleză imediat ce vei fi luat fata. Are fotografii de-ale ei. Ar fi o prostie să întrecem măsura, dar trebuie făcut în aşa fel încât să afle şi Veida. Din momentul în care iese la lumină şi punem mâna pe ea, fata va fi liberă.

— Îmi pare rău pentru fată.

— Şi nouă.

Dar Bulman nu reuşi să fie convingător.

— O.K., spuse Jacko. Adu-mi ceva bani ca să pot discuta cu oamenii.

— Ce s-a întâmplat cu telefonul tău digital? întrebă Holmair.

Se mutaseră la o fermă situată în Hampshire, la patru kilometri de satul Anna Mina şi la şapte kilometri de Andover. Fusese o mică proprietate, dar acum terenul din jur era părăsit şi năpădit de buruieni. Fiind destul de departe de sat, nimeni nu era preocupat de fosta fermă pe lângă care, oricum, nu se afla nici un drum principal. Izolarea era în acelaşi timp ideală pentru cei doi şi constituise unul dintre motivele pentru care foştii proprietari se hotărâseră să plece. Veida o cumpărase pe un alt nume, cu mult înainte de a fugi din închisoare, cu intenţia de a o transforma în ceva special, cu terenuri de tenis şi piscină. Planurile fuseseră însă amânate, pentru că ar fi atras atenţia.

Existau în sat un magazin şi un oficiu poştal, dar Veida hotărâse deja că nu vor face cumpărături de acolo, fiindcă riscau să fie văzuţi şi să li se pună întrebări. Între timp, nu beneficiau de o vilă atât de luxoasă ca cea din Olanda, dar aveau tot ce le trebuia. Iar casa era ideală pentru ceea ce voiau şi nici nu se afla prea departe de Londra.

Veida îi spusese deja lui Holmair că putea vizita Londra dacă îşi schimba suficient înfăţişarea. Dar el cunoştea bine arta deghizării şi era încântat de perspectiva de a vedea Londra, îşi notase chiar şi numele unor oameni de legătură care i-ar fi putut fi de folos.

— Ce s-a întâmplat cu telefonul tău? De obicei îl încarci în timpul nopţii şi acum nu te-am văzut făcând aşa ceva.

Veida trebui să-i răspundă.

— Nu ştiu. E posibil să-l fi pierdut în avion sau pe un câmp, acolo ori aici.

Holmair scormonea jarul din şemineu. Se ridică încet în picioare, agăţă vătraiul la loc, pe şemineul imens, din cărămidă şi spuse rece:

— L-ai pierdut?

— Da, răspunse Veida. L-am pierdut. Nu e mare lucru.

Holmair se apropie de ea şi se aşeză în faţa ei pe un scaun de pânză. Veida ţinea un pahar cu băutură în mână şi se uita fix la focul din cămin.

— Era oprit sau pe *standby?*

Vorbise pe acelaşi ton îngheţat.

Veida se uită la el şi spuse destul de liniştită:

— De unde naiba să ştiu? Mi-era foarte rău. Oricum, nu contează.

— Ba contează. Dacă era pe *standby,* poate fi localizat. Ce se întâmplă cu tine?

— Nu te isteriza, Paul! Nu e pe numele meu şi n-a fost pierdut aici. Dacă îl vor găsi totuşi, vor ajunge în Olanda, la avion, sau în nordul oraşului Norwich. E păcat, dar nu mai contează.

Holmair o privi îngândurat şi zise:

— Proiectul ăsta al tău ţi-a luat într-adevăr minţile. Sigur că e important. Nu-i considera atât de proşti. Dacă localizează telefonul şi probabil că au şi făcut-o până acum, vor afla că am plecat din Olanda şi că acum suntem în Anglia. Nu-ţi faci griji din pricina asta?

Holmair era pornit pentru că era în joc ceea ce conta cel mai mult pentru el, în ciuda dragostei pentru Veida: propria siguranţă.

— Nu.

Abia se putu stăpâni să nu se răstească la el.

— Nu. Aşa cum ai fost şi tu imprudent în Olanda, motiv pentru care am fost nevoiţi să plecăm, aşa am făcut şi eu cu telefonul, deşi acest lucru nu ne-a pus în pericol ca în cazul tău. De fapt, nu suntem defel în pericol. N-au de unde să ştie unde suntem. Nu vor da de noi localizând telefonul. Desigur, eram conştientă că riscam folosindu-l, dar sunam de la el destul de rar, iar de-acum încolo nu mai avem de ce să ne facem probleme. Relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar vor afla că suntem în Anglia, insistă Holmair.

— Oricum veneam aici. Şi probabil că ar fi aflat şi singuri. Casa asta nu este nici pe numele meu şi nici închiriată. E a mea. Nu-i nici o problemă.

Holmair păru mai liniştit, dar mai exista ceva care încă nu-i dădea pace.

— Probabil că l-ai pus în pericol pe pilot. De ce nu mi-ai spus imediat că l-ai pierdut?

— Pentru că ştiam cum vei reacţiona. N-am uitat nimic despre tine. Linişteşte-te.

Holmair se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele. Jocul flăcărilor îi schimba mereu trăsăturile şi chipul lui apărea dur, iar ochii, umbriţi, nu mai lăsau să se zărească decât două luminiţe. Abia acum semăna cu ucigaşul care era în realitate; acest lucru nu-i scăpă lui Veida, care se întrebă dacă şi

el o vedea aşa.

Veida zâmbi.

— Vino-ţi în fire. Nimic nu-i perfect. Dar nu ne-au scăpat lucruri importante. Aici suntem în siguranţă. Dacă nu eşti de acord, poate că vrei să te întorci în Olanda, unde te aşteaptă cu toţii, sau încerci să-ţi îndeplineşti visul de a pleca în America de Sud. N-o să te opresc. Dar eu rămân aici.

Veida îi urmări reacţiile cu atenţie şi zâmbi în sinea ei când el ridică din umeri în cele din urmă, dându-se bătut; nu se va mai pomeni niciodată de telefon. Incidentul demonstrase însă cât de diferite erau punctele lor de vedere, ceea ce o îngrijora. Nu era prea sigură că reuşise să-l convingă şi nici nu ştia cum va reacţiona în continuare.

Holmair spuse:

— Mâine mă voi duce la Londra. Nu te îngrijora, nu voi fi prins. Şi între timp poţi să foloseşti digitalul meu.

— N-am nevoie. Nu deocamdată. Unde vrei să te duci?

— Doar să arunc o privire. Să văd oraşul. Am nevoie de o schimbare.

Veida ştia că Holmair nu pleca niciodată de dragul de a admira priveliştea; pe el nu-l interesau decât supravieţuirea, banii şi, pesemne numai pe moment, persoana ei. Primise un răspuns evaziv care o îngrijora. Era foarte probabil ca Holmair să-şi fi propus ceva. Deocamdată, Veida nu vedea altceva de făcut decât să stea cu ochii în patru. Din nou, Holmair se gândea doar la propria-i persoană, ceea ce putea fi periculos chiar şi pentru ea.

După un timp, Veida se ridică, se îndreptă spre hol şi ridică receptorul, ştiind că Holmair o urmărise cu privirea până la uşă. Formă un număr cu prefix internaţional, aşteptă, spuse „Mut-o!”, apoi închise.

15

Jacko s-a întâlnit cu Lofty[6] Shaw în holul de primire al Terminalului 1, pe aeroportul Heathrow din Londra. Lofty Shaw dobândise această poreclă ca o ironie la adresa înălţimii sale: avea cam un metru şaizeci şi cinci. Părul începuse să i se răărească încă de la douăzeci de ani, dar trăsăturile prietenoase şi întreaga înfăţişare te făceau să-i dai mai puţin de treizeci şi cinci, cât avea de fapt. Era scund, cu o conformaţie solidă şi vorbea cu un accent întâlnit în nord-estul Angliei. Din acest motiv, din când în când, cei doi se înţelegeau foarte greu, de parcă vorbeau limbi străine.

Trecuseră două zile de când Jacko îşi alcătuise echipa şi reuşise să mai coopteze încă un om, „Sweeney" Todd, care urma să sosească a doua zi. Lui Jacko nu-i plăcea să grăbească lucrurile, dar avea de-a face cu doi bărbaţi care erau obişnuiţi cu instrucţiunile de ultimă oră şi cu situaţiile-limită, fiind antrenaţi riguros să fie gata de acţiune în orice clipă. Bătrânul condamnat pe care Jacko sperase să-l angajeze trebuia să aştepte, din nefericire, desfăşurarea procesului, aşa încât cercetarea cazului său de furt prin efracţie ar fi trebuit amânată.

Cei doi bărbaţi pe care îi cooptase trecuseră de punctul de control. La plecare stătuseră separat, fără să se uite deloc unul la altul şi bici în avion nu avuseseră locuri alăturate. Cu toate acestea, comportamentul lor asemănător era evident: erau în misiune ca pe vremuri şi se închiseseră în sinea lor, izolându-se cât mai mult posibil.

Ajunşi la aeroportul din Geneva, luaseră taxiuri diferite şi se îndreptaseră spre Lausanne. Lofty Shaw primise instrucţiuni clare şi, deşi nu cunoştea această parte a Elveţiei, se descurcase foarte uşor datorită unui remarcabil simţ de orientare. Acum urmărea indicatoarele ce arătau distanţa şi direcţia spre Lausanne şi-i spuse şoferului să oprească la aproximativ zece kilometri de intrarea în oraş. Răsplăti şoferul cu o sumă generoasă. De acolo o luă pe jos, mergând foarte aproape de carosabil, de parcă intenţiona să traverseze.

După câteva minute, ajungându-l din urmă, Jacko îl zări şi, după ce îl depăşi, îi ceru şoferului să oprească. Coborî şi plăti. Cei

[6] Înalt, în lb. engl. (n. t.).

doi continuară să păstreze distanţa, Lofty mergând în urma lui Jacko, oprindu-se din când în când pentru a se uita spre lac, fără să-l piardă însă din ochi pe vechiul său camarad.

Aveau mult de mers. Traversară şi urcară pe o stradă laterală în pantă, până la un mic hotel cu obloanele trase. Jacko ajunse primul, urcă treptele de la intrare şi aşteptă sub portic până apăru Lofty. Se aflau împreună pentru prima oară de când plecaseră de pe aeroportul Heathrow. Jacko sună şi după câtva timp le deschise uşa un bărbat chel.

— Avem închis pe timpul iernii, spuse el.

— Asta e bine, răspunse Jacko. Tu eşti Claude?

— Desigur. Voi sunteţi Smith şi Jones? Voi, englezii, sunteţi atât de originali!

Claude deschise larg uşa şi cei doi intrară.

— Primul etaj. Le spuse. Camerele doi şi trei, dar dacă vreţi şi baie, atunci e o cameră cu două paturi – numărul cinci.

— Cu paturi unite?

— Unite. O luaţi, da?

Claude îi urmă la etaj şi cei doi îl aşteptară să descuie uşa. Apoi omul îi întinse cheia lui Jacko.

— Trebuie să vă duceţi în oraş să mâncaţi. Restaurantul nostru este închis în aprilie. E un restaurant franţuzesc la vreo douăzeci de metri în sus pe stradă. Foarte bun. E al meu.

Le zâmbi şi adăugă:

— O să vă fac nişte preţuri speciale.

După plecarea lui Claude, Jacko încuie uşa şi ascultă să se asigure că omul pornise spre parter.

— Am stat şi mai rău, spuse Lofty lipsit de entuziasm. Dar e mai bine decât pe un câmp, în South Armagh.

— Nu-ţi despacheta prea multe lucruri, spuse Jacko. Mâine, când vine Sweeney, ne mutăm undeva la periferia oraşului Lausanne. Într-un apartament de serviciu. Între timp, trebuie să fac rost de câteva lucruri de care vom avea nevoie.

— Ai vreun plan?

— O, da, Lofty. L-am făcut de multă vreme. Dacă e bun sau nu de ceva, vom afla când ne vom lovi de greutăţi. Acum hai să ne spălăm şi să mergem să mâncăm.

Mâncarea era într-adevăr bună, aşa cum le spusese Claude. Cei doi luară masa în tihnă, fără să vorbească nimic despre misiunea lor, lucru elementar de altfel. Întorşi la hotel, se văzură din nou nevoiţi să sune la uşă. Când Claude le deschise, Jacko îi ceru o cheie de la intrare, ceea ce Claude făcu, dar fără nici o

plăcere.

Pe seară mai luară o dată masa la restaurantul lui Claude, apoi Jacko ieşi singur; Lofty se întoarse în cameră, se întinse pe pat ca să urmărească un meci la televizor, apoi adormi. Asemeni lui Jacko, dacă trebuia, putea să nu se gândească la nimic şi să îndure cea mai dificilă parte a acestei slujbe – aşteptarea – fără să-şi ocupe timpul cu nimic.

Jacko memorase adresa, dar o avea şi notată. Astfel, în eventualitatea că se rătăcea, nu trebuia decât să scoată bucata de hârtie cu toate detaliile. Erau câţiva oameni pe aceste străzi lăturalnice, dar nu voia să întrebe pe nimeni. În cele din urmă, găsi o piaţetă, dar pierduse mai mult timp decât se aşteptase.

Dincolo de mica piaţă se zărea chiar pe colţ o biserică. Dinăuntru răzbătea o lumină şi se auzeau acordurile unei orgi. Biserica era unul dintre repere. Traversă strada, o luă pe drumul din dreapta bisericii şi numără casele care se înşirau în spatele acesteia. Pe uşile unora dintre ele era trecut numărul, dar era foarte întuneric pe strada abia mai lată decât o alee.

Se opri în faţa unei uşi masive, apoi făcu un pas înapoi pentru a mai număra o dată uşile; trebuia să fie sigur. Nu găsi nici un inel ca să bată în uşă, iar când apăsă pe butonul soneriei, nu se auzi şi nu se întâmplă nimic. Bătu cu pumnul în uşă.

Deschise o femeie înaltă, slabă şi, atât cât îşi putu da seama Jacko în lumina difuză, destul de atrăgătoare. Cu lumina din hol în spate, femeia îl vedea pe Jacko destul de bine, în timp ce ea rămânea în urmă.

— *Oui?*

— Aş vrea să vorbesc cu Billie, vă rog, spuse Jacko în englezeşte.

— Billie? Şi tu cine eşti?

— Sunt din Londra. Aveam o întâlnire cu el.

— Intră.

Îl lăsă să treacă şi el se strecură pe lângă ea în holul strimt, după care se luă după lumina ce se zărea printr-o uşă deschisă la celălalt capăt al culoarului. Femeia închise uşa de la intrare şi trase zăvoarele. Cu toate astea, Jacko îşi aminti că nu auzise nici un zgomot când se afla în faţa uşii. Prin urmare, el – sau altcineva – era aşteptat.

Jacko împinse uşa întredeschisă şi intră într-o cameră surprinzător de încăpătoare, mobilată cu piese destul de scumpe.

— Frumoasă cameră, remarcă el. Pot să iau loc?

— Desigur. Unde doreşti.

Femeia intrase şi ea în urma lui şi se aşeză pe braţul unui fotoliu, încrucişându-şi picioarele lungi; zâmbea uşor, privindu-l de sus.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, spuse Jacko, dar am treabă cu Billie.

— Eu sunt Billie. Te aşteptai la un bărbat? La cineva de proporţiile unui luptător de sumo? Sper că ai mulţi bani la tine.

Jacko se simţi uşor amuzat. Până atunci nu avusese de-a face cu o femeie traficant de arme şi avea oarecari rezerve pe care nu reuşi să şi le ascundă, pentru că ea spuse:

— Toţi cei care lucrează cu mine sunt surprinşi la început. Dar, crede-mă, toţi s-au întors.

— Asta pentru că le vinzi şi armuri?

Billie nu se clinti; ridică imperceptibil piciorul şi îl lovi în genunchi cu tocul pantofului, făcându-le să icnească de durere.

— Jigneşte-mă încă o dată şi n-o să mai ai rotulă. Acum spune ce vrei.

— Îmi pare rău, zise Jacko, frecându-şi genunchiul. S-au schimbat atât de mult lucrurile în ultimii câţiva ani, că încep să mă simt bătrân.

— *Eşti* bătrân. Împacă-te cu chestia asta.

— Eşti englezoaică? Nu-mi dau seama după accent.

— M-am căsătorit cu un englez. Am stat acolo câţiva ani. Dar eu sunt elveţiancă. Vrei să-ţi arăt certificatul de naştere? Sau mai vrei să ştii şi altceva înainte de a trece la afaceri?

— Unde este soţul tău acum?

— La doi metri sub pământ. Unde vei fi şi tu dacă nu treci odată la afaceri.

— Nu mă poţi acuza dacă vreau să verific. Mă întreb cum te descurci cu oameni ca mine, care te vizitează seara, târziu.

Billie zâmbi răutăcios:

— Vecinii cred că sunt prostituată. Asta îmi prinde bine pentru afaceri. Şi întrebările ar trebui să le pun eu. Acum ascultă. Pentru ca să fie mai simplu, ţin aici pistoale automate şi revolvere de un singur calibru. 9 mm şi 38. Mă ocup şi de comenzi speciale, dar durează. Am însă destule exemplare din fiecare tip. Revolverele sunt mai sigure; cele automate au mai multe cartuşe, sunt mai uşor de mânuit şi mai precise, dar se pot bloca. Ei, sunt sigură că ştii toate astea. De care vrei?

— Două Browning-uri şi un Colt automat de 9 mm, un Smith cu rezervă şi un Weston 38. Multă muniţie şi amortizoare.

— O cutie, da? Şi un cilindru de rezervă pentru 38.

— Bine. Le ai aici?

— Ăsta e momentul în care poliţia iese din ascunzătoare?

— Arăt a poliţist?

— Ştiu că unii nu par, dar sunt poliţişti. O.K., Jacko, aşteaptă-mă aici câteva minute. Mă duc să le aduc.

Billie plecă, plimbându-şi picioarele lungi prin faţa lui Jacko. El se întrebă furios de unde îi ştia numele; se ridică şi se plimbă prin încăpere. Deşi spaţioasă, nu prea existau locuri libere şi Jacko se simţi brusc singur, de parcă fusese părăsit. Se duse la uşă şi vru să o deschidă, dar era încuiată, deşi nu auzise nici un zgomot când ea ieşise.

Umblă prin cameră, se uită în spatele draperiilor grele şi speră că oamenii de legătură ai lui North, găsiţi prin prietenii acestuia de la SIS, erau nişte profesionişti. Lui Jacko nu-i plăcea să stea încuiat, iar Billie lipsea de o bună bucată de vreme. Se uită după camere de luat vederi ascunse, fără să vadă vreuna, dar găsi în schimb o rolă de bandă adezivă şi nişte cătuşe. Se aşeză din nou, cu faţa la uşă.

Câteva minute mai târziu, Billie se întoarse cu o geantă sport.

— Vai, nu ţi-ai găsit defel locul, spuse ea, punându-i geanta în poală.

Jacko se întrebă dacă exista totuşi o cameră de luat vederi pe care nu o depistase el sau ea bănuise pur şi simplu că, lăsat singur într-o încăpere neobişnuită, nu va avea stare. Billie îi oferi o explicaţie pentru întârziere:

— A trebuit să le verific. Unele n-au mai fost folosite de o vreme. Uită-te la ele.

Jacko se mai linişti când găsi în geantă cele patru arme încărcate, în timp ce ea era neînarmată. Toate pistoalele erau în stare bună şi nu uitase nici cutia cu muniţie de rezervă, plus trei cartuşiere încărcate, de 9 mm, pe care nu le ceruse. De asemenea, erau şi amortizoarele.

— Mulţumesc, spuse el privind în sus, spre tavan. Ar fi trebuit să menţionez şi cartuşierele.

— Bănuiesc că ai găsit banda adezivă şi cătuşele.

Se juca cu el, privindu-l ironic.

— Ştii că da. Unde ai pus aparatele de înregistrat?

Billie arătă banda, cătuşele şi un ghem de sfoară şi i le dădu.

— Fii atent, îl avertiză. Răpirea e o treabă serioasă, mai ales în caz că cineva este rănit.

Era ori foarte inteligentă, ori foarte informată.

— Cine ţi-a spus că e vorba de răpire?

— La ce altceva ţi-ar trebui banda adezivă, cătuşele şi sfoara? Ţi-am spus doar ce pericole te pasc. Pari un tip simpatic. Ai grijă.

Jacko trase fermoarul genţii.

— Gândeşti prea mult.

— Numai când este vorba de clienţii mei. Vreau să mai revină. Mă bazez numai pe recomandări.

— Cât îţi datorez, Billie?

Femeia spuse preţul, dar el nici nu clipi la auzul sumei exorbitante; scoase un teanc de bancnote.

— Aduci armele înapoi după ce termini sau le arunci? Dacă le restitui, primeşti o parte din bani înapoi. Numerele de serie au fost şterse, aşa că pot fi refolosite fără nici o problemă.

Jacko îi dădu un teanc de franci elveţieni.

— Nu ştiu, răspunse el. Depinde de prea multe lucruri. Cred că o să le arunc. E un lac mare şi frumos în zonă.

— O.K. M-am gândit doar că mi-ar fi făcut plăcere să te revăd. Ştii unde mă găseşti.

Jacko zâmbi răutăcios:

— Ca să ne putem continua pasionanta aventură?

Ea zâmbi şi se apropie de el fără să mai amintească prin nimic de traficanta de arme.

— Atunci poate că o să încerc să ţi le înapoiez, spuse Jacko, întrebându-se cum de intrase o femeie atât de atrăgătoare în traficul cu arme şi cum reuşea să se descurce de una singură.

— Nu mă complic, spuse ea de parcă îi citise gândurile. Aşa cum ai văzut. Armele mici sunt destul de căutate. Se vor cumpăra întotdeauna şi e o afacere foarte profitabilă. Las bărbaţilor afacerile de mai mare anvergură şi ei mă lasă în pace.

— N-ai numărat banii, observă Jacko.

— Nu e nevoie. Ştiu cui să mă adresez dacă nu sunt toţi. Mai vino, Jacko şi o să te invit la masă.

Ajuns în stradă, Jacko se gândi că Billie ducea o viaţă singuratică şi periculoasă.

Cu câteva ore înainte ca Jacko să-şi ia armele, Holmair pleca pentru a doua oară la Londra, orientându-se, ca mulţi alţii, după luminile din West End. Aflase repede cât de pustie era uneori Londra. Obţinuse de la cunoştinţele sale din Olanda numele unor oameni de legătură din Anglia, dar când îi căutase, aflase că respectivii erau destul de greu de găsit. Când îi telefona persoanei cu care voia să ia legătura, aceasta nu era niciodată acolo şi Holmair nu îndrăznea să se recomande pe robotul

telefonului unui străin. În plus, doar una dintre cele trei persoane locuiau de fapt în Londra; celelalte erau din Buckinghamshire şi Surrey. Era mult mai uşor la Amsterdam, dar, gândindu-se mai bine, fu nevoit să recunoască faptul că reţeaua din Olanda şi-o formase de-a lungul anilor, destul de mulţi la număr, de când lucra pe piaţa europeană.

În timp ce parcurgea drumul indicat de lumini, se gândi că nu avea nici un rost să susţină că Regatul Unit făcea acum parte din Piaţa Comună. În privinţa drogurilor, deşi era o piaţă activă, nu se compara cu celelalte ţări europene, acesta fiind unul dintre motivele pentru care acceptase să vină aici. Ar fi trebuit să ştie că nu-i va fi uşor să urce pe scena britanică decât dacă va avea ceva concret de oferit; în nici un caz prezentându-se ca mijlocitor. Ar fi trebuit să rămână în Olanda şi să lucreze prin intermediul prietenilor săi.

Lui Holmair îi venea greu să accepte acest lucru, dar şi propriul nume îi era potrivnic din moment ce se ştia că poliţia germană îl căuta pentru două crime. Probabil că numele său fusese deja trimis prin fax pretutindeni. Şi tocmai numele de Holmair era cel compromis. Aici va trebui să aibă răbdare şi să se împace cu ideea că era un nou-venit, nu un baron. Avusese dreptate de la început; nu trebuia să fi venit, nu-i plăcuseră niciodată englezii.

În ciuda faptului că era căutat, Holmair nu se simţea totuşi ameninţat, fiind deghizat destul de bine. Vorbea o engleză perfectă, învăţată la una din şcolile de spionaj ale Stasi din vechea Germanie de Est, ba chiar cu unul din multele accente întâlnite în centrul Londrei.

Se duse la cinema şi plecă, întrebându-se ce naiba căutase acolo, ajunsese oare să se coboare până într-atât? Verificase orele de plecare ale trenurilor, dar calculase greşit timpul necesar, aşa că luă un taxi până la gara Waterloo pentru a încerca să prindă ultimul tren spre Andover.

Până îi plăti şoferului, îl trecură transpiraţiile şi în ultimul moment o luă la fugă pe peron; când trenul porni, nici nu apucase să se aşeze. La clasa întâi era ceva mai liber, dar de obicei ultimele trenuri erau pline şi se găsi în compartiment cu încă cinci persoane care, după o scurtă privire, îl ignorară.

Moţăi, reflectând la cele întâmplate de la evadarea lui Veida. Stând acolo, alături de ceilalţi, se simţea izolat şi, cu toate că înţelegea limba, avea sentimentul că face parte din ceea ce se petrecea înjur. Pentru prima dată avea resentimente faţă de

Veida; ea era acolo unde îşi dorea să fie şi unde el nu vrusese niciodată să vină. Aici se simţea străin, ceea ce nu i se întâmplase în nici o altă parte din Europa. În plus, îl irita digitalul pierdut şi era îngrijorat pentru pilot şi pentru cunoştinţa sa care îi făcuse legătura cu el.

La Basingstoke, compartimentul se goli şi se lăsă în voia gândurilor. O sună pe Veida să-l aştepte la gară. Ar fi fost riscant să ia un taxi până la fermă, iar dacă l-ar fi luat numai pentru o bucată de drum, ar fi trezit bănuieli. Făcea greşeli elementare, uşor de corectat, dar era totuşi o stupizenie din partea lui. Era o ţară blestemată; nu-l voia şi găsise o cale să i-o dovedească. Şi nici Veida nu-l ajuta, părere care avea să se confirme prin surpriza ce-l aştepta.

Jacko aduse geanta cu arme la hotelul unde Lofty adormise; se trezi însă la zgomotul cheii în broască. Era ora unsprezece dimineaţa.

Jacko goli geanta pe pat şi spuse cu un zâmbet:

— Geanta e pe gratis, dar restul costă o avere.

Luară pistoalele şi, fără o vorbă, le demontară şi începură să le verifice. Mânuiau armele cu multă atenţie, aproape cu afecţiune; amândoi aveau amintiri în legătură cu arme asemănătoare.

Erau atât de preocupaţi, încât nu scoaseră o vorbă până ce terminară de reasamblat armele; eficienţa acestora le putea salva vieţile – trebuia să fie siguri. La sfârşit montară amortizoarele.

— Se potrivesc al naibii de bine, spuse Lofty rupând tăcerea. El fusese cândva armurier. Nu par să fi fost folosite, siguranţele sunt bune şi muniţia pare, de asemenea, în regulă. Da, putem face treabă bună cu ele.

Puseră totul înapoi în geanta pe care o împinseră sub pat. Jacko se uită la ceas.

— Avem timp să tragem un pui de somn. O să-l iau apoi pe Sweeney din locul unde ne-am întâlnit noi ieri şi o să-l aduc aici. Apoi ne vom duce la apartamentul de serviciu. Nu e nevoie să ne trezim devreme.

Jacko scoase un mic ceas deşteptător din geanta sa de voiaj.

— Potriveşte-l şi pune-l lângă patul tău.

— N-am nevoie. Nu mi-am pierdut obiceiul de a mă trezi când vreau.

— Nici eu. Potriveşte-l totuşi. Trebuie să plec mai devreme, să închiriez o maşină. Nu vreau să mă duc la întâlnirea cu Sweeney

şi nici la apartamentul de serviciu cu un taxi. Va trebui să fim cu ochii în patru, amice. Ceilalţi sunt foarte puternici.

Cam pe când Jacko şi Lofty se hotărau să se culce, Veida se întorcea la fermă cu Holmair.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme? Adormisem.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că traficul o să fie atât de aglomerat. Drumul până la gara Waterloo a durat prea mult şi abia am reuşit să prind trenul.

Holmair se uită la ea enervat.

— Compartimentul a fost plin. A trebuit să aştept până am rămas singur.

Veida înţelese imediat cum stau lucrurile.

— Ne certăm, spuse ea. Mai bine am tăcea. Bănuiesc că amândoi suntem obosiţi şi probabil plictisiţi, dar crede-mă, Paul, totul se va schimba curând.

Veida ştia deja că îl enervase faptul că nu-i permisese să folosească maşina cu care veniseră la fermă. Dar ea nu putea accepta să lase maşina în gară toată ziua. Holmair înţelesese raţiunea, dar nu-i plăcea să depindă de altcineva. Se schimbaseră rolurile. El îşi făcuse partea lui în Olanda, iar acum depindea în mare măsură de ea. Îl enerva faptul că, momentan, nu era stăpân pe propriul său destin, situaţie în care nu se mai aflase niciodată.

— Ţi-ai găsit oamenii? îl întrebă ea, încercând să reducă tensiunea dintre ei.

— Nu. Sunt de negăsit. Nici unul nu vrea să primească mesaje. Toţi oamenii ăştia au servitori. Se spune că englezii sunt reci. Ei bine, să ştii că aşa este.

Nu mai încăpea nici o îndoială că era supărat.

— Aici durează ceva mai mult, asta-i tot. În domeniul tău sunt mult mai precauţi. Acum, Serviciul de Securitate lucrează mână-n mână cu poliţia în anumite cazuri, printre care şi drogurile. Au avut loc câteva arestări importante şi au recuperat mari cantităţi de cocaină. Aşa încât trebuie să se asigure înainte de a-ţi deschide uşa şi a te pofti înăuntru. Ai răbdare.

Asta păru să-l consoleze. Dar ceea ce urmă nu mai avu acelaşi efect:

— Americanca se va întoarce mâine. Şi va mai veni o femeie. Vor sosi la ore diferite şi trebuie să le întâmpin pe amândouă.

Veida aştepta o reacţie din partea lui, dar aceasta veni cu întârziere.

— Voi locui deci împreună cu trei femei?

— Da, dar nu pentru multă vreme. Pe una o cunoşti. Despre cealaltă nu ştiu prea multe, în afară de o calitate de care am nevoie.

— Şi treaba asta nu este periculoasă pentru tine?

Veida ştia că se gândise doar la el însuşi.

— Este căutată pentru crimă. Puţin probabil să calce strâmb într-o ţară străină. Oricum, propunerea mea e prea bună ca s-o refuze – mai mulţi bani decât a văzut vreodată, probabil.

— O criminală? Şi e disponibilă?

Holmair nu se gândi nici o clipă că şi el făcea parte din aceeaşi categorie; considera că omorâse în legitimă apărare. Se uită la Veida, în lumina slabă a aparaturii de bord. Ea era atentă la drumul din ce în ce mai prost pe măsură ce se apropiau de vechea fermă. Părul ei părea un halou tulbure, dar trăsăturile erau aproape complet în întuneric. Holmair întoarse capul şi se uită la luminiţele de bord. Nu se schimbase nimic şi, într-un fel, asta îl liniştea. Dar era mai convins ca niciodată că făcuse bine ţinându-se departe de această operaţiune specială. Se simţea totuşi pierdut, rătăcind printr-o ţară care i se părea ostilă. Ce-ar trebui oare să facă?

În cele şapte state, serviciile speciale de securitate se organizau pentru a asigura protecţia preşedinţilor şi premierilor lor. Nu apăruse nici o ameninţare directă, dar zvonurile erau tot mai insistente şi rapoartele primite de la surse de încredere conţineau încă avertismente. Durerile de cap ale celor de la securitate sporiseră când Londra fusese contactată de celelalte naţiuni care voiau, toate, să-şi trimită propriile echipe. Legătura dintre toţi aceştia deveni un coşmar şi Scotland Yard-ul, din care făceau parte Secţia Specială şi Serviciul de Securitate, ajutat de rapoartele de la SIS şi CIA care menţionau acţiuni neliniştitoare în Orientul Mijlociu, se strădui să-i împace pe toţi cei implicaţi.

Câţiva oficiali lucraseră non-stop, analizând, făcând pregătiri şi dormind pe apucate pe un pat de campanie instalat chiar în birou. Se aflau practic pe picior de război. Şi în haosul administrativ ce părea să ia proporţii, Londra încerca să păstreze controlul. Erau la ei acasă, era problema lor. Mulţumeau pentru ajutor, dar în urma unei analize finale, ei vor hotărî cine şi ce să facă. Cei implicaţi ştiau că o asemenea abordare era o utopie şi se rugau ca lucrurile să se rezolve de la sine.

Derek North, a cărui misiune era s-o găsească pe Veida Ash şi

care considera că toate necazurile se vor risipi în momentul în care o vor prinde, era unul dintre cei care lucrau până târziu, iar George Bulman îi ţinea companie. Amândoi aşteptau veşti de la Jacko, veşti care întârziaseră deja, dar asta nu însemna că aveau să şi sosească.

Jacko îl luă pe Sweeney Todd din acelaşi loc în care se întâlnise cu Lofty în ziua precedentă. Todd avea o constituţie fizică asemănătoare cu a lui Jacko, ochi cenuşii şi privire pătrunzătoare. Jacko observă că omul se îngrăşase puţin. Dar operaţiunea pe care o plănuise dura puţin şi în final trebuia doar să aibă grijă de fată.

De cum urcară în maşina închiriată, Jacko îi dădu unul din pistoalele Browning, cu o cartuşieră de rezervă, câteva gloanţe şi un amortizor.

— Fără vestă antiglonţ? întrebă Todd sarcastic.

— Vestele ne-ar stingheri mişcările. Dar sper că nu va trebui să tragem nici un glonţ.

Todd zâmbi neîncrezător.

— De câte ori ai spus asta? Şi de câte ori s-a întâmplat aşa?

— Da, ai dreptate. Dacă va trebui să-l foloseşti, fă-o aşa cum ai fost pregătit.

Jacko verifică traficul în oglinda retrovizoare.

— O să-l luăm pe Lofty, apoi o să mergem direct la apartamentul de serviciu. Şi ne vom face treaba azi după amiază, O.K.?

— Bine. Cu cât terminăm mai devreme, cu atât mai bine. N-am mai răpit niciodată un puşti. Dar a încercat unul să-mi zboare creierii.

Jacko îl înţelegea.

— Cei care o păzesc ar trebui să te îngrijoreze. Te asigur că sunt nişte tipi duri. Avem de lucru, nu glumă.

16

În aceeaşi zi, ceva mai târziu, Veida plecă la Londra, la aeroport. Franny Jopena şi Lee Valdares urmau să sosească la un interval de două ore una de cealaltă, Franny de la Lisabona şi Lee de la Paris. Veida lăsă maşina în parcarea aeroportului şi se duse să aştepte în sala pentru sosiri.

Aeroportul era plin de poliţişti, aşa cum fusese de fapt aproape tot timpul în ultimele zile, de teama atacurilor teroriste. Câţiva dintre cei care aşteptau diversele curse ţineau tăbliţe sau cartoane cu numele celor pe care trebuiau să-i întâmpine. Veida nu-şi putea asuma însă acest risc. Văzu în mâinile poliţiştilor fotografiile lui Franny şi, oricum, ştia cum va fi ea îmbrăcată, aşa încât miza pe o recunoaştere rapidă.

Din păcate, avionul avusese întârziere, dar Veida se amestecă în mulţime, rămânând cu ochii aţintiţi pe uşile pe unde ieşeau călătorii; nu mult după ce cursa fusese afişată pe tabela de sosiri, Veida zări silueta îndesată a lui Franny, care târa după ea o valiză grea. Franny era mai scundă şi cu pielea mai deschisă decât în imaginea pe care şi-o făcuse Veida despre ea. Când femeia ajunse în dreptul ei, Veida ieşi din mulţime şi-i prinse valiza, făcându-i semn să aştepte. Ajunsă lângă ea, Veida se întrebă pentru o clipă dacă nu făcuse cumva o greşeală. Franny nu înţelese ce trebuia să facă şi de ce; părea pierdută, stânjenită şi uşor speriată, în nici un caz o persoană pe care s-o treci prin punctul de control cu paşaport fals.

Veida se întoarse şi spuse:

— Franny?

Vorbise aproape în şoaptă şi se feri să rostească şi numele de familie, mai ales că pe paşaport scria altceva.

Franny se uită în sus la femeia înaltă de lângă ea şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg, de uşurare.

— Tu eşti Veida?

Vorbise destul de tare, cu accentul ei puternic din sudul Americii şi Veida aruncă rapid o privire înjur şi se încruntă pentru a-i atrage atenţia. O luă pe Franny de braţ şi o trase după ea.

Voiau să bea o cafea şi găsiră o masă liberă.

— Toţi folosim nume false aici, aşa că vorbeşte mai încet.

Începuse prost şi lui Veida nu-i scăpă privirea de reproş pe

care i-o aruncase Franny.

Veida puse mâna pe braţul femeii.

— O să fie O.K. Îmi dau seama că totul ţi se pare neobişnuit. E prima ta vizită în Anglia, nu-i aşa?

Îi zâmbi.

— Şi nu-ţi place vremea de aici, nu?

Franny avea o faţă plină, ochi mari, căprui şi dinţi foarte albi. Nu se simţea la largul ei aici, departe de locurile cunoscute şi încă îşi mai dorea să se întoarcă acasă sau măcar la Lisabona. Dar mai presus de toate dorea ca această englezoaică distantă, cu accent clar, neobişnuit, să-i confirme înţelegerea cu privire la bani.

— Ai spus un milion de dolari, spuse ea, dar de data asta vorbind încet.

Veida se uită neliniştită înjur, la mesele din apropiere, dar toată lumea părea preocupată de propriile griji.

— Da. Şi îţi asigur şi transportul, indiferent unde te hotărăşti să te duci după aceea.

— Doar ca să împuşc pe cineva? Eşti o doamnă foarte bogată.

Veida încuviinţă dând din cap, dar spuse:

— Cred că e mai bine să amânăm discuţia asta până ajungem acasă. Se uită la ceas. Mai avem aproape două ore de aşteptat până soseşte cel de-al doilea invitat. Nu am timp să te duc pe tine şi să mă întorc. Vrei să mănânci ceva până atunci?

— Pe cine mai aştepţi?

— O femeie, tot o americancă. Păcat că n-a putut prinde un avion mai devreme.

Veida se gândea la toţi poliţiştii din jur şi uneori i se părea că ele două se aflau chiar în mijlocul lor.

— Hai să mâncăm.

Jacko îl luă şi pe Lofty şi cei trei bărbaţi plecară împreună spre Lausanne. Observară repede că nu prea aveau despre ce vorbi. Trecuse ceva timp de când nu mai luaseră parte la o operaţiune, cu excepţia lui Jacko care părea să dea de bucluc ori de câte ori se întâlnea cu Bulman.

„Apartamentul sigur” se afla pe o stradă lăturalnică, la marginea oraşului Lausanne, undeva în vest. Era o zonă plăcută, destul de liniştită; descoperiră însă că apartamentul era la primul etaj, ceea ce însemna că trebuia să urce cu fata pe scări, în văzul tuturor. Treaba se va petrece pe înserat, dar tot nu va fi suficient de întuneric.

— Va trebui să o ţinem în maşină până se întunecă, spuse Lofty. Şi dacă se împotriveşte?

Jacko primise cheia de la intrare şi urcară până la primul etaj. Nu era nici un semn că blocul ar fi fost locuit şi nu se auzea nici un zgomot. Apartamentul de serviciu se compunea dintr-o sufragerie spaţioasă, un dormitor cu două paturi unite şi o încăpere cu duş; exista şi o bucătărie foarte mică, suficientă însă pentru nevoile lor.

Poziţia micului apartament ridica tot felul de probleme; şi faptul că vor trebui să-i pună căluş în gură fetei ca să nu ţipe era cel mai neînsemnat dintre ele. Începeau să se arate deja semnele unei operaţiuni organizate în grabă, mai bine zis ale lipsei de organizare. Ajutorul promis se dovedea o adevărată bătaie de joc; apartamentul nu oferea o poziţie avantajoasă în cazul în care ar fi nevoiţi să fugă.

— Nimic schimbat, fir-ar să fie! observă Todd. Aceleaşi probleme.

Se uită dezgustat pe fereastra cu plasă.

— Al naibii de bine!

— Vreţi să renunţaţi? îi întrebă Jacko. Nu v-aş învinui. Nici mie nu-mi place.

— Am renunţat vreodată?

Lofty se uită la ceilalţi doi.

— Putea să fie şi mai rău şi să nu avem nici măcar apartamentul ăsta nenorocit. Suntem trei. Ar trebui să ne descurcăm cu fata, nu?

Se priviră. Nici unul nu îndrăznea să renunţe. Îşi verificară armele, apoi examinară mai atent apartamentul; un singur set de chei era insuficient, dar nu aveau timp să mai facă duplicate. Cercetară ferestrele şi perspectiva. Apoi coborâră pentru o recunoaştere generală a zonei. Li se părea că nimeni nu reflectase serios la situaţia căreia trebuiau ei să-i facă faţă; le fusese asigurată locuinţa şi cu asta gata. La atât se limita obligaţia lor, în cazul în care se gândiseră o clipă că ar avea vreo obligaţie faţă de ei. Era momentul să acţioneze, altfel ar fi fost prea târziu să mai facă ceva în ziua aceea. Cu cât mai curând, cu atât mai bine; toţi trei erau nerăbdători să se întoarcă acasă.

Jacko se aşeză la volan şi conduse cotind de câteva ori greşit, dar în cele din urmă găsi drumul spre clădirea în care locuia Amanda, împreună cu înspăimântătoarea femeie – unul din bodyguarzii săi.

Opri direct în garajul de la subsol. Erau o mulţime de spaţii

libere, dar Jacko era sigur că fiecare locatar avea locurile sale de parcare şi problema era să găsească unul nefolosit în mod obişnuit. Lofty coborî şi dădu roată garajului, examinând locurile goale; ceilalţi doi rămaseră în maşină, cu motorul în mers. La ora aceea nu era nimeni prin preajmă, lucru pe care Jacko îl observase şi cu ocazia primei vizite.

Lofty se întoarse şi arătă spre un loc de parcare din spatele unui stâlp de susţinere, destul de greu accesibil. Le spuse apoi că părea curat, fără pete de ulei, aşa că presupuseră că era puţin folosit, dacă nu chiar deloc, din pricina poziţiei incomode. Jacko manevră şi parcă cu spatele. Nu reuşi să pună maşina perfect, dar o lăsă aşa, puţin oblic, ceea ce le putea fi de folos la plecare. Cei trei bărbaţi stăteau lângă maşină. Acum totul depindea numai de Jacko, el urmând să dea semnalul.

Le comunicase ultimele instrucţiuni înainte de plecare, dar acum le mai repetă o dată. Fiecare ştia ce are de făcut şi mai ales ştia că totul se va desfăşura conform planului numai printr-un miracol; erau prea multe imponderabile, prea multe care puteau ieşi prost, scăpându-le de sub control.

Jacko şi Todd îşi ocupară poziţiile în dreptul maşinilor aflate de o parte şi de cealaltă a locului pe care obişnuia să parcheze Joseph Peller. Problema era că cele două locuri de parcare imediat următoare erau libere, aşa încât trebuiau să stea mai departe decât şi-ar fi dorit; aproape prea departe pentru a-i lua pe bodyguarzi prin surprindere. Lofty se postă în spatele unui stâlp, foarte aproape de lift. La un semn al lui Jacko, toţi trei se ghemuiră, ascunzându-se şi de îndată garajul păru pustiu.

În timp ce stăteau nevăzuţi la pândă, cineva coborî din lift şi un cuplu străbătu garajul, îndreptându-se spre un Saab aflat nu departe de Todd. Era exact situaţia de care se temeau cel mai mult şi pe care nu aveau cum să o evite. Aşa că nu le rămase decât să se lipească şi mai bine de sol şi să stea nemişcaţi, manevră care devenise pentru ei un reflex.

După plecarea maşinii se simţi un uşor miros de benzină. Nu mai veni şi nici nu mai plecă nimeni şi singurul zgomot care se auzea era vuietul slab al traficului de pe artera principală, situată foarte aproape de intrare, imediat după colţ. Garajul semăna cu un cavou – totul părea împietrit. Se scurse aproximativ un sfert de oră, timp în care nu se petrecu nimic şi Jacko conchise că Peller întârziase.

O maşină intră în garaj, curentul de aer al eşapamentului fiind aproape imperceptibil. Jacko riscă şi aruncă o privire, apoi se lăsă

jos din nou. Nu era Peller, adică sigur nu era maşina cu care îl văzuse Jacko data trecută. Automobilul se îndreptă spre un loc de parcare destul de depărtat de ei şi li se păru o veşnicie până când motorul se opri şi cineva coborî. În momentul acela, maşina lui Peller urcă rampa de la intrare şi, cu un mic ocol, se îndreptă spre spaţiul obişnuit de parcare.

Era una dintre situaţiile pentru care nu se puteau anticipa instrucţiuni. Cei trei bănuiră că persoana care coborâse din maşină nu plecase, fiindcă bodyguarzii nu făcuseră nici o mişcare. Maşina lui Peller oprise şi Jacko scoase arma, presupunând că şi ceilalţi făcuseră la fel. Dar mai exista un martor nedorit.

Se concentră, dar nu auzi nimic dinspre maşina lui Peller, apoi înţelese că omul considera cealaltă maşină un posibil pericol şi aştepta ca situaţia să se clarifice. Nimeni nu putea vedea ce se petrece, poate doar cu excepţia lui Peller, care veghea şi, dacă ceva îi trezise vreo bănuială, probabil că scosese deja arma, eliminând astfel posibilitatea de a fi luat prin surprindere.

În cele din urmă se auziră paşi din direcţia primei maşini; păreau ai unui bărbat care nu se grăbea. Apoi subsolul amplifică zgomotul cheilor pe care acesta, crezându-se singur, începu să le zdrăngăne în ritmul unei melodii cunoscute. Se îndreptă agale spre ieşire.

Jacko mai aruncă o privire să observe ce face Peller. Se deschise o portieră şi Jacko trase piedica. Schimbă poziţia ca să vadă ceva mai bine. Amanda Rouet coborî şi, surprinzător, Peller o luă de mână. Porniră împreună spre lift şi Jacko îşi schimbă din nou poziţia în spatele maşinii. Trebuia să fie sigur că fata nu va fi rănită.

În cealaltă parte a maşinii lui Peller, Todd urmărea totul dintr-un unghi diferit. Se târî până în spatele maşinii şi zări umerii şi capul celuilalt bodyguard. Geamul era lăsat şi bărbatul şedea fumând, cu cotul sprijinit de el. Todd se asigură că bărbatul îi urmărea cu privirea pe colegul său şi pe fată, după care înaintă aproape în patru labe pentru a nu fi zărit prin oglinda din maşină. Trebuia să străbată terenul descoperit – spaţiul liber dintre cele două automobile. Se mişcă uşor, fără zgomot.

Lofty se afla în spatele stâlpului de lângă lift şi îşi schimba poziţia ghidându-se numai după ceea ce auzea. De la locul său nu putea vedea că Peller şi fata veneau în direcţia lui. Totul era o problemă de sincronizare. Auzi piedica pistolului lui Peller şi îşi dădu seama că cei doi se aflau foarte aproape de el şi că, dacă

ar face un pas, i-ar putea vedea.

Todd trebuia să facă prima mişcare. Misiunea lui era să se ocupe de bodyguardul din maşină, aşa încât acesta să nu-şi poată avertiza colegul în momentul în care Jacko îi apărea în spate. Todd înaintă ghemuit, sperând că braţul atârnat pe fereastră al bodyguardului va obstrucţiona oglinda laterală, împiedicându-l să-l vadă. Timpul zbura. Era obligatoriu ca nici unul dintre cei doi bodyguarzi să nu apuce să scoată vreun sunet, trădându-i. Fiecare ştia ce are de făcut şi lucrau bizuindu-se unul pe celălalt. Când Jacko va acţiona, va porni de la premisa că Todd îl imobilizase deja pe celălalt; nu avea timp să verifice.

Todd făcu repede ultimii paşi şi, înainte ca bărbatul să poată spune ceva, îi puse pistolul la ureche şi şopti englezeşte o ameninţare pe care o putea înţelege oricine. Bodyguardul deschise gura şi îşi strivi ţigara aprinsă de mâna lui Todd. Todd nu scoase nici un sunet, îi vârî pistolul în gura pe jumătate deschisă şi îi şopti din nou:

— Pentru asta o să-ţi zbor creierii. Nu mai încerca să faci vreo mişcare.

Tonul lui reuşi să-l potolească pe bodyguardul care îşi simţea moartea în cerul gurii.

Câteva secunde mai târziu, Jacko se apropie fără zgomot de Peller. Era dificil, pentru că fata se afla foarte aproape de el; atunci văzu că Peller o ţinea cu forţa şi ea încerca să-şi tragă mâna, smucindu-se, în timp ce se apropiau de lift.

Probabil că Peller l-a auzit pe Jacko, pentru că se întoarse chiar în momentul în care Lofty ieşi din spatele stâlpului. Peller se trezi ameninţat cu pistolul din două părţi.

Jacko îi spuse:

— Nu încerca să-ţi scoţi arma, Peller. Oricum o s-o păţeşti.

Dar Peller nu ţinu cont de avertisment. Cu o mână o trase pe Amanda mai aproape de el şi cu cealaltă scoase pistolul. Credea probabil că nici unul nu va deschide focul în garaj din pricina riscului de a apărea cineva. Iar el se afla în poziţia avantajoasă a apărătorului fetei. Dacă nu s-ar fi gândit la acest lucru, pur şi simplu ar fi fugit. Dar reflexele lui erau ale unui pistolar care n-ar fi ştiut cum să *nu* scoată arma. Şi era extraordinar de iute.

Jacko se aruncă la pământ, fără să tragă, de teamă să nu rănească fata. Zgomotul scos de pistolul fără amortizor se auzi ca un tunet în spaţiul închis al garajului şi reverberă până în cele mai îndepărtate colţuri. Fata se sperie şi ţipă înainte ca Peller să-i dea drumul la mână şi să-i acopere gura.

Jacko se rostogoli pe sol, aşteptându-se ca Peller să tragă din nou; mai auzea încă vâjâitul glonţului care îi trecuse pe la ureche. Peller ajunse cu spatele la lift, dar se clătina din cauza mişcărilor fetei, care se zbătea să se elibereze.

Lofty se temu să tragă din acelaşi motiv ca şi Jacko, dar trebuia să facă ceva pentru a-i veni în ajutor acestuia. Trase la picioare, făcându-l pe Peller să sară şi oferindu-i astfel lui Jacko răgazul să se ridice şi, eventual, să tragă. Putea să-l nimerească pe Peller chiar dacă el o folosea pe fată drept acoperire şi se mişca întruna din cauza sforţărilor Amandei de a scăpa din strânsoare. Ştia că poate face asta, dar şi că nu va îndrăzni să încerce; era prea multă mişcare şi Lofty, aflat în clipa aceea în spatele lui Peller, se găsea în aceeaşi situaţie. Peller fusese prea rapid şi mai avea doar un pas până la lift, unde avea să fie în siguranţă.

Todd şi celălalt bărbat din maşină urmăreau toate acestea şi, într-un moment de nebunie, animat probabil de succesul de moment al lui Peller, bodyguardul se hotărâse să încerce să se elibereze şi să-şi ajute camaradul. În timp ce Todd se uita la ceilalţi, bodyguardul îl lovi ca să scape de pistolul ameninţător. Se gândise că, dacă avusese această intenţie, Lofty l-ar fi împuşcat până atunci. Poate că avea dreptate, dar nu va afla niciodată. Lovitura lui disperată îi smulsese pistolul din gură, dar Todd, instinctiv, strânse degetele prea tare pe trăgaci şi revolverul se descărcă.

Bodyguardul tresări lovit de glonţul care-i străpunse craniul, trecând apoi prin tavanul maşinii. Zgomotul împuşcăturii nu se auzi aproape deloc, estompat de amortizor. Trupul se prăbuşi în faţă şi, reacţionând rapid, Todd îl împinse într-o parte pentru a nu fi găsit imediat. I se făcu greaţă la gândul că fusese aproape luat prin surprindere. Dar acum era liber să le vină în ajutor celorlalţi. Sub efectul celor petrecute şi probabil fără să mai poată judeca limpede, trase spre Peller, care se afla într-o parte.

Bărbatul se clătină, dar nu-i dădu drumul fetei şi trase şi el un foc. Numai încercările neobosite ale fetei de a se elibera l-au salvat pe Todd, care îşi dădu seama că Peller era un trăgător de elită – glonţul lui sfărâmă parbrizul maşinii de lângă el.

Între timp, Jacko atrase atenţia asupra sa pentru a-i da răgaz lui Lofty să se apropie din spate. Chiar şi pentru Peller, trei erau prea mulţi. Avea de înfruntat trei bărbaţi aflaţi la distanţă unul de altul şi deocamdată îl salva numai prezenţa fetei, pe care o folosea fără milă drept scut. Lofty se apropie din spate chiar în

momentul în care Jacko făcu o mişcare nebunească, în stilul său, pentru a-i distrage atenţia lui Peller şi îi puse acestuia pistolul în ceafa.

Peller se aplecă, iar făta reuşi să scape, dar o prinse Todd, schimbând rolul cu Peller, luptându-se cu smuciturile, loviturile de picioare şi muşcăturile ei; se descurca totuşi, însă Peller nu era încă scos din luptă. Jacko se îndreptă spre el, dar Peller, acum în genunchi şi clătinând din cap cu sângele şiroindu-i prin păr, reuşi să se întoarcă şi trase instinctiv spre Todd. Nimeri fata, care începu să ţipe cu toate că Todd îi acoperise gura, apoi se prăbuşi. Jacko îl lovi pe Peller în cap cu patul armei pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa, dar problemele abia acum începeau.

În timp ce Jacko şi Lofty se ocupau de fată, Todd îl trase pe Peller într-un loc mai izolat, în spatele stâlpului după care se adăpostise Lofty. Putea vedea rana lui Peller, sângele care se prelingea de-a lungul braţului drept, pătându-i sacoul şi ajungând pe mână. Dar acum Peller nu simţea durerea; Lofty îi puse cătuşe, îi lipi o fâşie de bandă adezivă pe gură, apoi îi legă picioarele, sperând că va rămâne, măcar o vreme, fără cunoştinţă. Când termină, se grăbi spre ceilalţi, lângă fata care zăcea leşinată.

Amanda sângera în partea stângă, iar pe bluza şi jacheta ei apăruseră pete de sânge. Era palidă şi buzele îi tremurau de parcă voia să spună ceva. Lofty o sprijini şi Jacko îi rupse o fâşie din bluză ca să-i lege rana. Când sosi Todd, tocmai o bandaja, făcând-o să se zvârcolească şi să ţipe de durere.

— Nu putem sta aici, spuse Jacko. Duceţi-o repede în maşină.

— Trebuie să găsim un spital, zise Todd. Hemoragia nu se va opri.

— Ştiu. Duceţi-o la maşină. Nu mai putem rămâne aici. Ne-am pus deja prea mult la încercare norocul. Dacă vine cineva, suntem terminaţi.

Cei doi îl ascultară, nu tocmai convinşi că făceau ceea ce trebuie. Însă chiar atunci se petrecu lucrul de care se temeau: intră o altă maşină. Era acelaşi Saab care se întorcea de la un drum scurt. O duseră pe Amanda mai în spate, rugându-se să nu ţipe, dar pregătiţi cu un căluş pentru orice eventualitate. Nu erau chiar bine acoperiţi, însă norocul era încă de partea lor, pentru că şoferul Saab-ului se îndreptă grăbit spre lift. Situaţia era dificilă şi aşteptară neclintiţi până ce liftul începu să urce.

O instalară pe Amanda pe bancheta din spate, într-o poziţie cât mai confortabilă. Se întâmplase tot ceea ce putea fi mai rău.

Pentru că era cel mai puţin voluminos, Lofty se ghemui în spate pentru a o ţine pe fată sub observaţie şi pentru a-i presa blând rana. Jacko şi Todd se urcară în faţă, încruntaţi, conştienţi că acum erau într-adevăr nişte fugari într-o ţară străină şi că, oricât de dispuşi ar fi elveţienii să coopereze, nu le vor lua apărarea. Totul mersese cum nu se poate mai prost; lăsaseră în urmă un bărbat ucis, iar pe celălalt într-o stare jalnică, rănit şi legat.

Jacko porni motorul, bucuros că, cel puţin din câte ştiau, nu fuseseră văzuţi venind sau plecând, dar conştienţi că dreptatea era de partea lui Peller, care nu-şi făcuse decât datoria. Grupul tăcut se alătură traficului din spatele clădirii.

Jacko conduse departe de strada principală, vrând să evite riscul ca Amanda să fie văzută. Nu avea nici o idee încotro se îndreptau, cunoscând foarte puţin zona în care se aflau. Toţi trei erau paralizaţi. Ceea ce trebuia să fie o operaţiune simplă se transformase într-un coşmar. Peller se dovedise mai bun decât îl apreciase Jacko, dar asta numai pentru că se folosise de fată ca să se salveze.

Jacko nu-şi mai dădea seama de câtă vreme conducea, dar se asigură că se îndepărtaseră suficient de Lausanne înainte de a i se adresa lui Todd:

— Ce ţi-a venit să-l omori? Vom fi acuzaţi de crimă.

— S-a sinucis. A crezut că îşi poate scoate pistolul din gură şi chiar a reuşit. S-a gândit că probabil nu voi trage, în orice caz nu ca să-l omor. Arma s-a descărcat. Nu cu voia mea, Jacko.

Jacko aprobă din cap, urmărind indicatoarele ca să-şi dea mai bine seama încotro se îndreptau. Asemeni celorlalţi, prima lui reacţie a fost să se îndepărteze cât mai mult de garaj; Peller şi compatriotul său mort aveau să fie descoperiţi nu după mult timp, dacă nu cumva acest lucru se şi întâmplase.

Stând lângă şofer, Todd se căznea şi el să-şi dea seama încotro mergeau.

— Nu suntem deloc aproape de nenorocitul ăla de apartament. Nu cumva ar trebui s-o luăm în sensul opus?

— Nu ne întoarcem acolo. Elveţienii care colaborează cu cei de la SIS ne-au făcut rost de acest apartament, dar nu ne putem aştepta ca ei să stea cu mâinile în sân şi să închidă ochii când e vorba de o crimă petrecută pe teritoriul lor. Nu ne putem întoarce acolo cu fata grav rănită. Am făcut-o lată.

— Şi-atunci unde mergem?

— Aveţi încredere în mine.

Din spate se auzi vocea lui Lofty:

— Nu-mi place cum respiră. Dacă n-o ducem la spital, o să moară lângă noi. Şi-atunci ce-o să facem? Doamne, Jacko, fata e pe moarte!

17

Jacko nu răspunse, dar acum părea să conducă spre o ţintă precisă şi Lofty înţelese.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jacko, ăsta nu e drumul spre hotel? Omul ăla nici nu se va uita la noi.

— Ai grijă de fată, Lofty şi lasă-mă pe mine să hotărăsc ce e mai bine pentru noi toţi.

Din spate se auzi o sirenă de poliţie, dar cum Jacko nu se putea lua la întrecere cu poliţia, continuă cu aceeaşi viteză; ştia că ceilalţi doi scoseseră deja armele, pregătiţi să lupte şi că nu se gândeau nici o clipă să se predea. Norocul care îi ajutase atât de mult îi părăsise. Erau singuri – un mic grup, cu un ostatic pe moarte. Singura lor soluţie era să lupte, ceva oricum mai îmbietor decât viaţa într-o închisoare străină.

Lofty se lăsă în jos, lângă fată, care stătea foarte liniştită. Maşina poliţiei veni din urmă cu sirena şuierând şi girofarul în funcţiune. Jacko încetini şi o maşină a poliţiei îi depăşi; apoi mai trecu una şi curând rămaseră singuri pe drum.

— Sfinte Doamne! exclamă Todd. Pe cine urmăresc?

Avusese loc un accident. O ambulanţă se afla deja acolo, maşinile poliţiei opriseră şi se puseseră indicatoare pentru a devia traficul.

Jacko urmă drumul indicat şi încetini în aglomeraţia care se produsese. Între timp, Lofty se străduia să acopere fata, dar ea zăcea nemişcată. Încruntat şi obosit, Jacko merse mai departe şi Lofty fu mai sigur ca niciodată că se îndreptau spre hotelul unde înnoptaseră la venire. Nu spuse nimic.

Când locul accidentului rămase mult în urmă, Jacko ajunse într-o zonă mai cunoscută, coti, trecu pe lângă hotel şi continuă drumul urcând şi cotind de mai multe ori până ajunse în vechea piaţă. O ocoli, trecu de biserică şi opri în dreptul unei case în pantă.

Se întunecase deja, vizibilitatea era redusă; un moment periculos pentru a conduce din cauza jocurilor de lumini şi umbre. Jacko le spuse celorlalţi să-l aştepte în maşină, iar el coborî, sună la uşa lui Billie şi se rugă ca femeia să fie acasă. I se păru o veşnicie până auzi zgomotul cheilor şi al zăvoarelor. Asta însemna cel puţin că îl văzuse prin vizor şi că era dispusă să stea

de vorbă cu el.

Billie deschise uşa şi îi zâmbi veselă până în momentul în care zări silueta lui Todd pe locul din dreapta al maşinii. Pentru mai multă siguranţă, Lofty nu mişcase însă.

— Nu te aşteptam atât de curând, îl întâmpină ea precaută. Şi de ce intuiesc că vizita asta n-ar trebui să mă bucure prea tare?

— Am nevoie de ajutorul tău, Billie. Eşti singura persoană pe care o cunosc şi la care pot apela. Avem o fată în maşină. E rănită şi necesită ajutor de urgenţă. Un doctor. Putem s-o aducem la tine?

Billie se uită instinctiv în josul şi în susul străzii, după care, începând să înţeleagă ce se întâmplase, făcu un pas înapoi.

— Aici nu-i spital. Nu pot îngriji răniţi.

Apoi adăugă pe un ton mult mai distant:

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te de-aici cu problemele tale, Jacko. Nu vreau să mă amestec. Mi-ajung ale mele.

Billie vru să închidă, dar Jacko propti piciorul în uşă.

— Dacă nu ne ajuţi, o să moară şi o s-o las la uşa ta. Ajută-ne.

— Ticălosule! Ce-a păţit?

— A fost împuşcată.

Pe Billie o cuprinse panica şi încercă din nou să închidă uşa. Jacko o împiedică.

— Îmi pare rău că îţi fac toate astea, dar dacă vom fi prinşi, o să ajungi la răcoare împreună cu noi. Suntem implicaţi cu toţii, Billie. Sunt armele tale. Acum lasă-ne să intrăm.

— Mă puteam lipsi! N-ar fi trebuit să vii aici.

Dar rezistenţa ei slăbise. Jacko trecu pe lângă ea, împingând-o uşor şi le făcu semn celorlalţi. O lăsă pe Billie să se asigure că strada era pustie, de teamă ca nu cumva să prindă un moment prielnic şi să le trântească uşa în nas. Lofty şi Todd o aduseră pe Amanda într-una din încăperile din faţă şi o întinseră pe o canapea. Draperiile grele fuseseră deja trase.

Jacko o examină pe fată, însă toţi puteau vedea că pierduse mult sânge, asta fiind principala problemă: avea nevoie de transfuzie. Intraseră toţi în casă şi din clipa aceea Billie preluă iniţiativa. O examină pe Amanda cu o pricepere care dovedea că fusese cândva asistentă medicală. Stătea în genunchi lângă fată când, brusc, ridică privirea şi întrebă tăios:

— Cine a împuşcat-o? Trebuie să aruncăm arma.

— Nici unul dintre noi, răspunse Jacko. Nu se va ajunge la nici una dintre armele noastre. Poţi chema un medic? N-avem prea mult timp.

— N-a fost deci împuşcată cu unul dintre pistoalele mele? izbucni femeia.

Se ridică repede şi îi aruncă lui Jacko o privire la care el răspunse la fel.

— M-ai înşelat.

— Oricum ne-ai fi ajutat. Aveai doar nevoie de ceva timp ca să te hotărăşti, iar noi ne grăbeam. Ce trebuie să facem?

— Apasă mâna pe rană. Hemoragia pare să se oprească, dacă nu cumva a pierdut tot sângele.

Billie dispăru şi cei trei bărbaţi, în lipsă de altceva mai bun, se văzură nevoiţi să-şi pună toate speranţele în ea. Ceva mai târziu, Billie se întoarse şi le spuse:

— Va fi aici în câteva minute.

Într-adevăr, la foarte scurt timp se auzi soneria şi Billie introduse în cameră un bărbat cam în vârstă, foarte palid şi slab, arătând de parcă el însuşi avea nevoie de un medic. Omul se apucă însă imediat de treabă, cerându-i din când în când lui Billie să-i ajute. În cele din urmă spuse:

— A avut noroc. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă. I-am bandajat rana, dar are neapărată nevoie de o transfuzie, ceea ce înseamnă că trebuie dusă la spital.

— Nu puteţi face asta aici?

— Are nevoie de un donator sau de o bancă de sânge.

— Am grupa zero, spuse Todd. I-ar fi de ajutor dacă i-aţi face transfuzia aici?

Todd se simţea răspunzător pentru starea Amandei; el îl împuşcase pe Peller, care a vrut să se răzbune şi a nimerit fata.

— Nu am tot ce-mi trebuie ca să testez grupa de sânge a fetei. La spital or să facă acest lucru.

Jacko îl întrerupse brutal:

— Va muri înainte să ajungă la spital. Ştii bine, doctore! Mie mi se pare o propunere rezonabilă. Un donator universal. Aşa va avea măcar o şansă. Dacă o transportăm din nou, va muri cu siguranţă.

— Eşti şi dumneata medic, tinere?

Ochii obosiţi ai bătrânului îl fixară provocator pe Jacko.

— Nu. Dar nu e prima oară când văd pe cineva în starea asta. Pierdem timp. După părerea mea, asta este singura şansă. Sau nu eşti capabil s-o faci, doctore? Ţi-ai ieşit din mână ori ai uitat jurământul lui Hippocrat?

— Nu era nevoie să-mi spui toate astea. Eliberaţi camera şi să rămână doar Billie, să mă ajute. Îmi trebuie apă fiartă ca să

sterilizez nişte instrumente. Şi ceva pe care să se poată întinde tânărul acesta. În loc de o transfuzie directă, o să-ţi recoltez ţie sânge şi abia după aceea o să i-l transfer ei. Ceilalţi să iasă.

Billie îi conduse pe Jacko şi Lofty în camera unde Jacko stătuse prima oară de vorbă cu ea, apoi încuie uşa, aşa cum făcuse şi atunci.

— Asta nu-mi place, spuse Lofty şi încercă uşa. Poate cheamă poliţia.

— Are prea multe de ascuns. Pe-aici, pe undeva, există un depozit de arme şi nu vrea ca noi să dăm peste el. Din cauza asta ne-a încuiat.

Se aşezară şi Lofty spuse:

— Crezi că s-a terminat cu fata?

— Trăia încă. Aveam eu o bănuială că Billie trebuie să ştie vreun medic dispus să-şi ţină gura. Nu-mi dau bine seama, dar el se poartă oarecum familiar cu ea.

— E tatăl ei, spuse Lofty. Seamănă, numai că bătrânul e ofilit rău. Cu o asemenea fiică nici nu mă mir. Probabil că l-a tras în jos după ea.

Jacko zâmbi trist.

— Nu mai vorbi aşa. Avem nevoie de amândoi. Şi-apoi, lucrurile pot sta şi altfel. Poate că are nevoie de banii ei ca să-şi cumpere droguri.

Lofty îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Doamne Sfinte! Crezi că se droghează? Dacă moare fata, chiar că am dat de belea.

— Nu cunoaştem pe altcineva.

— Ce facem cu ea dacă dă ortul popii?

— O ducem la biserica de la colţ. Mi se pare un gest cuviincios. Ce viaţă o fi dus, săraca, înconjurată zi şi noapte de bodyguarzi! Probabil că se săturase până peste cap şi că înnebunise încercând să înţeleagă de ce i se întâmplau toate astea. Voia să scape de Peller. Fără îndoială că era încorsetată de tot felul de restricţii.

— Da, asta nu i-a prea fost de folos lui Peller, nu?

— Am nevoie de un telefon, spuse Jacko. Trebuie să sun la Londra. Cei de-acolo aşteaptă să lanseze ştirea despre răpire.

Nu se auzea nimic din partea din faţă a casei şi acest lucru putea fi interpretat oricum. Lui Jacko nu-i rămânea decât să spere că, indiferent ce va interveni, Todd se va descurca; un Todd slăbit în urma unei transfuzii oricum inutile în cazul în care cele două tipuri de sânge erau incompatibile. Şi chiar dacă

transfuzia reuşea, problema locului în care să o ţină pe Amanda tot rămânea nerezolvată.

Billie fusese recomandată de SIS unei persoane de legătură din Italia; aceasta îi furnizase armele lui Billie şi astfel riscul de a fi descoperiţi se micşorase. Apartamentul le fusese oferit în urma unei înţelegeri între SIS şi o organizaţie elveţiană similară, motiv pentru care Jacko nu îndrăznea să forţeze nota, după toate cele întâmplate şi să se ducă acolo; în ciuda tuturor relaţiilor de cooperare, nimeni nu putea trece cu vederea o crimă fără a deveni la fel de vinovat. Situaţia era încă la fel de încurcată şi totuşi la un moment dat ei vor trebui să iasă din ţară. Îşi dorea să ştie ce se întâmplă în camera din faţă, dar în partea aceea era o linişte rău-prevestitoare.

Chiar din momentul întâlnirii fusese evident că Lee Valdares nu se simţea bine în prezenţa lui Franny Jopena. Veneau din aceeaşi ţară, dar din lumi diferite. Lee părea extenuată după dificila călătorie prin Orientul Mijlociu, unde şi-ar fi putut găsi sfârşitul şi fără să întreprindă vreo acţiune. Nu o salvase decât faptul că era o profesionistă, ca să nu mai vorbim de curaj – calităţi pe care Veida le aprecia la justa valoare. Lee Valdares fu întâmpinată cu bucurie; era exact genul de companie care îi lipsise atât de mult lui Veida.

Pe de altă parte, lui Veida îi venea greu să explice prezenţa lui Franny. Şedeau una lângă alta, iar Franny – conştientă că se afla într-o companie net superioară din punct de vedere intelectual – şedea pe bancheta din spate, cu sentimentul că făcea parte din bagaje. Franny se gândea tot timpul la banii pe care trebuia să-i primească; era sigură că Veida avea mai mult decât suficienţi, ştiind că risipise destul cât timp o ţinuse pe ea la Lisabona. Dar alăturarea neobişnuită a celor trei femei împiedica desfăşurarea unei conversaţii fireşti şi, din când în când, tăcerea devenea stânjenitoare.

Veida se strădui pe cât posibil să facă faţă situaţiei pe drumul spre Hampshire, dar în cele din urmă tăcu şi ea, resemnată. Nu îndrăzni să-şi ceară scuze din priviri lui Lee Valdares, de teamă să n-o vadă susceptibila Franny.

Când ajunseră la fermă, simţiră cu toatele o mare uşurare. Veida le ajută să-şi care bagajele înăuntru. În şemineu trosnea un foc bun şi Holmair se uita la televizor. Se ridică la intrarea celor trei femei şi, când îl prezentă lui Franny, Veida îi prinse imediat privirea dezaprobatoare şi expresia prudentă. Era

îngrozit de accentul bizar, greu de înţeles al lui Franny şi neîncrezător în expresia sălbatică a ochilor ei negri. Holmair se gândi că Veida înnebunise de-a binelea de o adusese acolo pe femeia aceea şi hotărî să se mute. De-acum încolo nimic nu avea să mai fie la fel. Atât cât durase, luna lor de miere fusese fantastică, dar ştia că din momentul acela se va schimba totul.

Veida le arătă celor două femei camerele pe care le pregătise pentru ele la etaj. Prevăzuse că va fi o problemă să locuiască împreună, dar avea destul spaţiu ca să le ţină departe una de alta, măcar când dormeau. Le lăsă să despacheteze şi coborî la Holmair.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, începu:

— Ştiu. Aşa că nu mai spune nimic. Nu va dura mult situaţia asta. În câteva zile totul se va termina şi ele vor pleca.

— Circul Grupului celor şapte va începe peste câteva zile. O coincidenţă extraordinară, n-ai zice?

Vorbiră tot timpul nemţeşte şi în şoaptă.

— Nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma, dragostea mea. Ţi-am mai spus asta.

Veida îi zâmbi şi el bănui că, într-un fel sau altul, îi scăpase ceva din sensul pe care ea îl dăduse cuvintelor şi se simţi pus în dificultate. Cu toate acestea, era mulţumit că întâlnirea internaţională nu era o simplă coincidenţă. Figura cumva în planurile ei. Când o privi din nou, văzu că era pe punctul de a izbucni în râs. În clipele acelea era şi mai atrăgătoare; o luă în braţe şi pentru scurt timp uită de toate temerile.

— Înţelege-mă, şopti ea. Ştiu că cele două alcătuiesc un tandem neobişnuit, dar am nevoie de amândouă. Lee Valdares a făcut deja treabă bună.

Veida se uită în sus, spre el, încă în braţele lui.

— Oricum, te-ai înţeles bine cu ea în Olanda. Şi e mai tânără decât mine. Îi dădu un bobârnac: Aşa că nici să nu-ţi treacă ceva prin cap!

Bulman era acasă când primi telefonul. Stătuse de vorbă cu Derek North despre Veida Ash şi nu intrase decât de puţină vreme. Nu apucase să se aşeze când ridică receptorul şi, ascultând raportul prudent al lui Jacko, se lăsă să alunece încet pe scaunul cel mai apropiat, cu chipul împietrit.

Jacko îi telefonase lui Bulman şi nu lui Derek North de la Serviciul de Securitate fiindcă acesta din urmă se temea să nu fie implicat într-o răpire la nivel internaţional. Până la urmă, North

avusese dreptate, fiindcă totul mersese prost. Aveau fata, dar abia mai trăia şi Jacko ezita să-i spună chiar şi lui Bulman, ştiind că-i va relata totul lui North; pur şi simplu, Jacko nu avea încredere în Serviciul de Securitate, chiar dacă îl respecta pe North.

După ce închise, Bulman rămase privind în gol. Ce balamuc! Nu putea fi mai rău. Şi nu aflase decât că Jacko era încă în Elveţia. Şi cum naiba va pleca de-acolo? Şi fata? Ştiind că North dormea încă în birou, Bulman îl sună la un număr special; îi spuse că vine spre Gower Street şi-i ceru să-i pregătească intrarea.

Când Bulman sosi cu ştirile, North pregătise deja două whiskyuri tari; iar când Bulman termină ce avea de spus, North arăta destul de palid şi umplu repede din nou paharele.

— La naiba!

Aproape că se temea să se uite în ochii lui Bulman.

— Ce şanse de supravieţuire are fata?

— Jacko nu ştia. E un medic acolo. I s-a făcut o transfuzie, dar e tot inconştientă şi se pare că în urma unei asemenea traume nu-şi doreşte prea mult să trăiască. Biata copilă, probabil că se ştia tot timpul ameninţată. Nu e atât vorba de rană, cât de şocul pe care i l-a produs întreaga situaţie. Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să sperăm. Ce faci cu presa?

North se uită trist spre pahar.

— Nu putem irosi ceea ce am obţinut. Ar fi păcat de toată strădania lui Jacko. Trebuie să ne folosim de povestea asta.

Apoi adăugă, spre marele dezgust al lui Bulman:

— Faptul că fata a fost împuşcată va da o şi mai mare greutate ştirii. Încă o persoană rănită şi o alta moartă. Va avea probabil un efect mai puternic asupra lui Veida, o va face să înţeleagă că nu glumim. Voi pregăti textul pentru presă. Poate prind chiar cotidienele.

Bulman nu zise nimic. Nu-i plăcea povestea asta, dar ştia că North avea dreptate. Trebuia făcut şi lucrul ăsta.

Lee Valdares, care făcea eforturi să se poarte civilizat cu Franny – o femeie periculoasă din punctul ei de vedere, aflată într-o situaţie critică – îşi exprima nemulţumirea faţă de Holmair, la fel de încântător, găsea ea, ca şi data trecută. Acum era sigură că văzuse fotografii de-ale lui şi observă repede mica cicatrice de după ureche; îşi făcuse, evident, o operaţie estetică. O.K. şi ea era căutată, deşi nu putea fi acuzată de nimic. Cât despre Veida,

ştia deja ce reputaţie formidabilă are, aşa încât acceptă că n-ar trebui să fie surprinsă.

Din momentul acela, Lee Valdares avea nevoie de Veida, aşa cum Veida avusese nevoie de călătoria ei în Orientul Mijlociu. Serviciu contra serviciu. Dar nici asta n-o făcea mai fericită. Cu noua lor tovarăşă nu se va putea simţi bine niciodată. Tot era bine însă că nu o cunoştea pe Franny, un poliţist care ucisese un alt poliţist, căci altfel ar fi plecat şi ar fi încercat să se descurce singură.

Veida se dovedi destul de perspicace, îi anticipă reacţiile şi încercă să fie cât mai prietenoasă cu ea pentru a o face să se simtă la largul ei. Nu era lucru uşor, dat fiind faptul că nu erau prea multe de făcut: se uitau la televizor, jucau scrabble sau cărţi, ori pur şi simplu stăteau de vorbă, pierdeau timpul prin casă, simţind cum creşte tensiunea. Cu toţii aşteptau ziua aceea.

Lui Franny nu-i plăcea nimic. Faptul că se obişnuise la Lisabona, după New Orleans, era un mare pas şi nu te puteai aştepta să-i placă în Anglia şi să le suporte pe cele două căţele fără inimă care se uitau de sus la ea şi abia îi vorbeau. Fusese asigurată că situaţia nu va dura mai mult de câteva zile şi Veida îi mai uşurase întrucâtva suferinţa plătindu-i un avans în dolari americani. Pe de altă parte, Franny era bună la pocher, ceea ce îi aduse o bilă albă.

Veida ştia că era de datoria ei să le ţină împreună. Nu credea că Lee Valdares va renunţa, dar o vedea cât este de tensionată. Pe de altă parte, înţelegea că Franny era în faza liniştită dinaintea furtunii, când va pleca oriunde şi, probabil, va ucide din nou dacă se va simţi ameninţată. Dar principala sa preocupare era Paul Holmair. Vedea că este tulburat şi că nu se simte deloc la largul lui de la venirea celor două femei, deşi ea bănuia că această stare dura de mai multă vreme. Se întreba dacă să-l încurajeze să plece, măcar până în clipa în care se va termina totul. Veida cunoştea o mulţime de persoane în Anglia şi i-ar fi putut găsi un loc unde să stea, dar nu voia să apeleze la nimeni, cel puţin în acel stadiu.

Nu voia să se expună nicicum şi ştia că nu-l putea împiedica pe Holmair dacă dorea să se ducă la Londra pentru a încerca să-şi lărgească propriul cerc de cunoştinţe.

Nu pentru prima oară, Veida se afla pe muchie de cuţit, dar de data asta situaţia era mult mai periculoasă. Din câte ştia, Lee Valdares era singura dintre ei patru care nu avea nici o crimă la activ; deşi Veida le considera legitimă apărare, rămâneau totuşi

nişte crime. Alcătuiau o societate explozivă şi se gândi că Lee simţise ceva în legătură cu Franny. Doar câteva zile. Doar de atâta mai avea nevoie. Trebuia să aibă răbdare.

Tot pe muchie de cuţit se aflau şi Dan Jureski de la CIA, în Langley, dar şi „Sandy" Wilson de la SIS, în Londra. Aveau deja ceva mai multe informaţii despre mişcările anumitor terorişti cunoscuţi, care ieşiseră din bârlogurile lor obişnuite, apoi dispăruseră, ceea ce mai mult ca sigur nu era de bun augur. Continuau să urmărească rapoartele, să le ceară agenţilor şi informatorilor din zonă tot mai multe informaţii, pe care le trimiteau apoi agenţiilor locale. Era momentul să se pună la adăpost şi să fie văzuţi cooperând cu toată lumea. Având slujbe similare în ţările lor, cei doi păstrau legătura şi Jureski aranjase să se ducă la Londra cu câteva zile înaintea afluxului internaţional.

Trecu mult timp înainte ca Billie să descuie uşa pentru a-i elibera pe Jacko şi Lofty. Cei doi se întoarseră în camera din faţă, unde Amanda zăcea încă pe canapea, foarte palidă, dar măcar în viaţă, înfăşurată în pături. Todd şedea pe un fotoliu din apropiere, cu un pahar în mână pe care îl închină în direcţia lor când îi văzu intrând.

Medicul îşi strângea instrumentele cu mâini tremurânde şi se pregătea, evident, să plece. Se uită la ceilalţi şi le spuse cu o voce firavă:

— Tot trebuie dusă la spital. Are nevoie de terapie intensivă.

— Poţi să-i pui o perfuzie?

Jacko îşi dăduse seama că fata avea nevoie de o perfuzie, dar nu ştia exact ce fel anume.

— Nu am ce-mi trebuie. Nu am nimic în afară de ceea ce vedeţi. Dacă aş încerca să împrumut ceva instrumente, mi s-ar pune nenumărate întrebări, mai ales că nu am drept de practică.

Îşi închise geanta.

— Consider că mi-am făcut datoria. Dincolo de piaţă e o biserică. Vă sugerez să vă duceţi acolo şi să vă rugaţi. Asta-i tot ce v-a mai rămas de făcut.

Se îndreptă spre uşă, urmat de Billie.

— S-o înveliţi bine.

După plecarea lui, cei trei bărbaţi se uitară unul la altul, gândindu-se probabil la acelaşi lucru: ce fel de doctor era dacă nu avea drept de practică? Apoi se uitară la chipul palid al fetei;

nu mai era nimic de spus.

Billie se întoarse şi observară că era furioasă.

— Nu sunt deloc convinsă că aici sunteţi în siguranţă. Poliţia va scotoci peste tot după voi. E periculos să rămâneţi aici şi în acelaşi timp nici nu puteţi pleca. Fata nu poate fi transportată, aşa încât m-aţi băgat în bucluc, ticăloşilor!

Nici unul nu protestă, recunoscând prin tăcerea lor beleaua în care o vârâseră. În urma unei înţelegeri mute, nici unul dintre ei nu pomenise despre cei doi pe care îi lăsaseră în urmă – unul rănit, altul ucis. Va afla ea toate astea destul de repede şi fără ajutorul lor.

Billie se îndreptă spre uşă.

— Vă aduc nişte pături. O să dormiţi aici, pe podea. Aveţi grijă de fată.

— Pot să dau un telefon? întrebă Jacko.

— E în hol. Formează-l singur – nu vreau un apel prin centrală.

Apoi adăugă cu răceală:

— Dacă moare, plecaţi cu toţii şi o luaţi cu voi. Aşa încât gândiţi-vă ce o să faceţi. După părerea mea, nu arată prea bine.

Imediat după micul dejun, Veida o prinse pe Franny de braţ şi o luă la o plimbare pe un drum ce trecea pe lângă o magazie dărăpănată. La început, Franny crezu că vor intra acolo, dar Veida o conduse până se îndepărtară bine de casă, aşa încât să nu poată fi văzute din nici o direcţie. Se opriră sub un fag imens. Franny stătea lângă Veida, zgribulită, tremurând.

— Trebuia să-ţi fi luat o haină, spuse Veida.

— N-am ştiut unde mă duci.

Veida se întoarse spre ea:

— Nu eşti curioasă să afli pe cine trebuie să omori?

— N-am ştiut că trebuie să omor pe cineva.

— Ba da, ai ştiut. Pentru asta o să capeţi un milion de dolari. Ca să nu mai spun că am cheltuit deja suficient cu tine.

— O.K., nu contează cine e. Tu îl arăţi cu degetul şi eu îi zbor creierii. E un bărbat, nu-i aşa?

— Da. E un bărbat.

Veida scoase o fotografie dintr-un buzunar umflat al fustei şi i-o dădu.

— Bărbatul ăsta. Să-i ţii minte chipul.

Franny luă fotografia şi întrebă, şireată:

— De ce vrei să fac eu asta?

— Pentru că eu nu sunt un trăgător de elită ca tine. Şi probabil

că nu voi ajunge suficient de aproape de el. Sper însă să ţi-l pot arăta. Pe undeva pe-aproape te va aştepta o maşină care te va lua imediat după ce-l împuşti.

Franny continua să se uite la fotografie.

— O vrei înapoi?

— Deocamdată. Ţi-o mai dau să te uiţi la ea în ziua respectivă, care va fi destul de curând. Ai vreo problemă?

— Depinde de locul unde se va întâmpla. Dacă nu se va ivi vreun obstacol.

— Nu se va ivi nici un obstacol. Nu te cunoaşte şi nu va încerca să te oprească. Doar îndrepţi arma spre el şi tragi.

Vocea lui Veida se umpluse de ură.

Franny descoperi astfel şi celălalt chip al lui Veida şi acest lucru nu o tulbură defel. Era vorba despre o mulţime de bani. Cu o asemenea sumă se putea duce oriunde să-şi mai încălzească oasele. Dar o sumă atât de mare ar fi trebuit să-i dea de gândit.

18

Veida îl lăsă pe Holmair să se ducă cu maşina la Andover pentru a cumpăra ziare şi reviste ca să mai scape de plictiseală. Nu risca să fie recunoscut într-un orăşel de provincie, iar la Londra nu mai fusese din ziua în care era să piardă ultimul tren înapoi; Veida înţelesese că trebuia să facă nişte concesii ca să menţină calmul. Îi dădură o listă de cumpărături şi el se întoarse după câteva ore, încărcat. Îl ajutară să care înăuntru cumpărăturile, apoi îşi împărţiră ziarele şi revistele.

Veida descoperi aproape imediat articolul din *Express.* O adolescentă fusese răpită în Elveţia şi se bănuia că este destul de grav rănită. Nici ea, nici răpitorii nu fuseseră găsiţi încă şi existau mari temeri în privinţa sănătăţii fetei. Se numea Amanda Rouet şi urma cursurile unei şcoli în apropiere de Geneva. Pentru că părinţii ei erau foarte bogaţi şi călătoreau foarte mult şi pentru că Amanda fusese ameninţată de câteva ori, angajaseră nişte bodyguarzi; unul dintre ei era mort, iar celălalt rănit.

Veida îngheţă. Ştia că exista posibilitatea unei răpiri, dar nu crezuse că vor recurge la aşa ceva. Ei bine, o făcuseră. Se uită la Holmair, care citea alt ziar, dar se vede că nu găsise articolul, care putea să nu fi fost publicat în toate cotidienele. Se stăpâni şi răsfoi toate paginile de ştiri pe care nu le citeau ceilalţi; mai mult sau mai puţin, răpirea era menţionată în fiecare dintre ele. Înţelese că în spatele articolelor din ziare era mâna Serviciului de Securitate, iar la răpire contribuiseră şi cei de la SIS, pe care îi ştia ea prea bine.

Veida continuă să răsfoiască ziarele, rece, tăcută, neştiind prea bine ce să facă. Încercă să-i prindă privirea lui Holmair, dar acesta părea absorbit de paginile financiare din *Telegraph.* Franny era sus, în camera ei – îi auzeau paşii – iar Lee şedea într-un colţ şi citea *Vogue.*

Veida se ridică şi Holmair se uită la ea. Îi făcu semn şi el o urmă, ieşind din casă. Nu se depărtară prea mult, oprindu-se aproape de magazie. Veida îi întinse nişte pagini din *Express.*

— Citeşte asta. Tot.

Holmair citi pe loc şi Veida îi văzu degetele încleştându-se şi mototolind marginile ziarului.

— Ticăloşii, au prins-o! spuse el în cele din urmă. Am face bine

să... Se opri şi se uită cu răceală la Veida. Asta vor, nu-i aşa? Să plecăm după ea.

— Şi noi ce facem? Au spus că e rănită.

— Crezi că e adevărat?

Veida avu nevoie de mai mult timp pentru a da un răspuns.

— Da, cred. Nu pentru că n-ar minţi, ci pentru că se poate verifica telefonând elveţienilor, care nu ar consimţi să li se alăture la o astfel de minciună. Oricum, nu atât de gravă. Elveţienii nu vor fi deloc încântaţi de o asemenea situaţie. Nu-i vor acoperi pe cei de la SIS. Da, cred că e rănită. Şi trebuie să fie adevărat şi ceea ce se scrie despre bodyguarzi, cum că unul e rănit şi altul mort. Şi asta este uşor de verificat.

— Încearcă să ne scoată din ascunzătoare.

Holmair afirma un lucru evident pentru că, de fapt, nu ştia ce să spună.

— Îmi dai voie, Paul? Bine, să ne gândim calm la priorităţi. Ce crezi că este cel mai important de făcut acum, imediat?

— Să ne ferim de poliţie. Să ne păstrăm libertatea. Ceea ce facem şi acum.

— N-ai vrut-o niciodată pe Amanda, nu-i aşa? Întotdeauna m-ai condamnat, spunându-mi că trebuia să fiu mai atentă. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Paul. Este fiica noastră, fie că îţi place, fie că nu. Şi acum are probleme.

— Ştiu. Aşa cum ai spus, asta a fost cu mult timp în urmă. M-am gândit adesea la ea în zilele astea. E uşor să-ţi recunoşti responsabilitatea, dar ce putem face? Telefoanele primite de poliţia elveţiană vor fi înregistrate şi, poate, urmărite. Foloseşte digitalul meu dacă vrei să suni pe cineva care ne-ar putea ajuta.

Veida ignoră oferta.

— Unul dintre bodyguarzi mai trăieşte încă. Dacă am da de el, am putea afla măcar cine a făcut-o. Şi asta ne va sugera poate şi ce să facem mai departe.

— Vrei să mă duc până acolo să-l caut pe omul ăsta?

Oricare dintre bodyguarzi era în viaţă, se afla sigur sub protecţia poliţiei. Veida nu se obosi să-i răspundă, dar continuă să se gândească, vădit tulburată.

— E fiica noastră, spuse ea, mai mult pentru sine. N-are nici un rost să te duci în Elveţia. Dacă poliţia, cu toate eforturile ei, nu o poate găsi, noi n-avem nici o şansă. Poliţia nu este obişnuită cu genul ăsta de infracţiuni.

— Vrei să spui că n-o să facem nimic? întrebă Holmair, părând sincer îngrijorat.

— Vreau să spun că nu putem face nimic fără să ne expunem. Ei ştiu că suntem în Anglia. Sunt sigură de asta. Vor urmări toate ieşirile din ţară, iar ceilalţi – toate punctele de intrare în Elveţia. Şi nu vor fi doar controale de rutină. Nu cred că putem face ceva pentru ea.

În urma acestei observaţii exprimate cu sânge rece, amândoi tăcură. Oricât de ataşaţi erau de Amanda, propria lor siguranţă era mult mai importantă.

— Trebuie să rămânem în viaţă ca să-i putem asigura educaţia când se va însănătoşi.

Era o motivaţie neinspirată şi, oricum, neadevărată; în eventualitatea morţii lor, administraţia prin tutelă fusese deja pusă la punct.

Holmair se stăpâni.

— E sigur că părinţii ei adoptivi ţin legătura cu poliţia.

— Probabil că păzesc casa, urmăresc telefonul şi aşa mai departe. Serviciul de Securitate ar putea informa presa în legătură cu părinţii ei adevăraţi şi să publice fotografii, aşa încât să ne facă viaţa şi mai grea. Ştiu că este ceva iminent şi nu vor decât să ne pună nişte piedici pentru ca totul să fie cât mai complicat pentru noi.

Holmair lovi cu piciorul o rădăcină ieşită la suprafaţă şi privi în jur.

— Dar eu n-am nici o legătură cu toate astea, aşa încât ar fi poate mai bine să plec.

Pe când Veida se uita la el, întrebându-se la ce se gândea de fapt, Holmair adăugă:

— Ce părinţi, eh! Fiica noastră este răpită, rănită şi, poate, pe moarte şi noi hotărâm să nu facem nimic pentru ea.

Veida izbucni:

— Asta pentru că nu *putem* face nimic. Cei de la Serviciul de Securitate sau de la SIS nu o vor lăsa să moară dacă poate fi salvată. Gândeşte-te la asta. Vor face pentru ea mai mult decât am putea face noi. Ultimul lucru pe care şi-l doresc e ca fata să moară în mâinile lor, mai ales într-o ţară străină.

Era surprinsă de îngrijorarea bruscă a lui Holmair, de parcă abia acum îşi dădea seama de ceea ce simţea cu adevărat.

— Probabil că se dau deja peste cap să o ajute.

Se întoarseră agale spre casă. Se auzi muzica răsunând la maximum şi bănuiră că Franny dăduse drumul la radio. Se simţeau vinovaţi. Practic, erau convinşi că făceau ceea ce trebuie, dar din punctul de vedere al unui părinte justificarea lor

nici nu mai merita discutată şi ei ştiau acest lucru. Nu vor schimba nimic; dăduseră un ultim test şi şinele câştigase evident.

— Ai pomenit ceva de plecare, îi aminti Veida.

— Da. Nu-mi place să stau într-o casă plină de femei. Cele două au un rol în planurile tale. Eu nu, v-aş sta în drum. E mai bine să nu vă mai faceţi griji şi din pricina mea. Ne putem întâlni din nou după ce termini ceea ce ai de făcut.

— Unde o să te duci?

— Nu ştiu. Dar simt că ar trebui să plec cât mai repede.

Se uită la ea, căznindu-se să zâmbească.

— Am senzaţia că îţi va fi mult mai greu să părăseşti ţara asta *după* ce vei fi făcut ceea ce ţi-ai propus decât înainte. Nu vreau să te părăsesc, Veida, dar în clipa de faţă nu s-ar spune că formăm un cuplu şi aşa va fi şi în următoarele câteva zile. Eşti prea ocupată.

Veida mergea tăcută alături de el, cu capul plecat, privind în pământ. Era convinsă că Holmair omisese ceva. Nu-i spunea totul şi asta o îngrijora. Era convinsă că nu avea nici o legătură cu Amanda; într-adevăr, se simţea evident uşurat că ea vedea lucrurile dintr-un punct de vedere atât de practic. Era altceva, ceva care o îngrijora profund şi inexplicabil. Deşi fuseseră despărţiţi o perioadă destul de lungă, ea uitase foarte puţine lucruri despre el şi avea o puternică senzaţie de *deja vu.* Ceva nu era în regulă.

Intrară în casă fără să-şi mai spună nimic, amândoi absorbiţi de propriile gânduri, până când muzica dată la maximum îi făcu să simtă că le pocnesc timpanele. Veida se duse direct la aparatul de radio şi reduse volumul.

— Ascultam! izbucni Franny. La naiba, ce altceva poţi face în locul ăsta ciumat?

— Dacă vrei să asculţi atât de tare, pune-ţi căştile. Aşa, se aude până în sat şi ultimul lucru de care avem nevoie este să trezim bănuieli.

Deşi îmbufnată, Franny acceptă raţionamentul şi îşi puse căştile. În celălalt colţ al încăperii, Lee Valdares, un agent pregătit, zâmbea pentru sine, ştiind că dacă ar fi încercat ea să reducă sonorul aparatului, ar fi ieşit scântei.

Veida urcă în camera ei, încă tulburată din pricina lui Holmair, dar incapabilă să ajungă la o concluzie.

*

Nu ştiau când ieşise Billie. Nu o auziseră plecând sau întorcându-se. Prima dată şi-au dat seama că fusese plecată în momentul în care intră în camera încă întunecată, cu draperiile netrase şi le aruncă nişte ziare.

— Miroase a cocină aici.

Traversă încăperea, trase draperiile şi lumina pătrunse brusc în toate ungherele.

— Nu puteţi deschide ferestrele. Cum se simte fata?

Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare şi îşi strânseră rapid păturile, de parcă mai erau încă la militărie. Jacko se apropie de Amanda şi fu surprins să descopere că era cu ochii deschişi, plini de spaimă.

— Totul e în ordine, spuse el cu un zâmbet încurajator, suntem tipi de treabă, chiar dacă nu părem.

Apoi îşi dădu seama că fusese ridicol: o răpiseră, pentru numele lui Dumnezeu! Şi era rănită.

— Cum te simţi?

I se părea normal ca Amanda să vorbească englezeşte, având în vedere educaţia pe care o primea.

Auzindu-l pe Jacko, Billie se apropie repede şi-i luă pulsul fetei. Zâmbi şi-i vorbi tot în englezeşte:

— E mai bine. Te doare?

Probabil că Amanda sesizase că Billie era asistentă medicală, fiindcă preferă să i se adreseze ei mai degrabă decât lui Jacko; ceilalţi doi se apropiară şi ei.

— Mă doare. Parcă mă arde.

Billie puse mâna pe fruntea fetei; era mult mai rece.

— Ai fost împuşcată. Nu de aceşti oameni. Unul dintre bodyguarzii tăi te-a împuşcat din greşeală. Cei de faţă te-au adus aici şi un medic ţi-a îngrijit rana. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă. Ţi s-a făcut o transfuzie şi acum nu ai nevoie decât de odihnă ca să te vindeci. E OK.

— Unde mă aflu? Vreau să plec.

Billie îi spuse blând:

— Nu trebuie să te mişti înainte de a te mai înzdrăveni. S-ar putea redeschide rana. Ai încredere în noi. Vrem la fel de mult ca şi tine să te însănătoşeşti.

Amanda nu părea convinsă. Studie pe rând feţele aplecate deasupra ei şi văzu un fel de nelinişte pe care o încerca şi ea. Nu erau nişte feţe neprietenoase, oricum, erau mai agreabile decât a lui Peller, al cărui chip nu-i plăcuse niciodată şi îi inspirase întotdeauna teamă.

— Am fost răpită? întrebă ea.

— Nu tocmai, răspunse Jacko în timp ce Billie se retrase. Doar avem grijă de tine. Nu cerem nimic. Nu e vorba de bani. De cum îţi vei reveni, te vom duce acasă ori vom face în aşa fel încât să ajungi acasă.

— Nu vreau să mă duc acasă. Şi acolo sunt tot prizonieră. M-aţi răpit din cauza mamei mele adevărate, nu? Ce vrea să facă?

Nici unul nu fu în stare să-i răspundă. Singurul care ştia ceva despre mama ei era Jacko şi tot ce ştia el se limita la cele ce-i spusese Bulman. Aflase, desigur, că era vorba de Veida Ash şi că aceasta evadase din închisoare.

— Nu te mai gândi la toate astea. Tu însănătoşeşte-te, iar noi vom avea grijă de tine. Nu-ţi vom face nici un rău. Acum nu mai vorbi, te-ai obosit destul. Odihneşte-te.

Luară micul dejun în bucătăria încăpătoare, stând pe rând cu fata. Billie făcuse provizii îndestulătoare pentru ei; era mai abordabilă acum, că Amanda îşi recăpătase cunoştinţa. În timpul mesei citiră ziarele, Jacko fiind nevoit să le traducă. Răpirea fetei şi uciderea unui bodyguard, ca şi rănirea celuilalt erau ştirile de prima pagină. Se organizase o urmărire generală şi totul suna cum nu se poate mai prost. Erau căutaţi pentru crimă şi răpire şi mai rău de-atât nici că se putea.

— Nu puteţi rămâne aici, spuse Billie. Ştirile astea vor fi difuzate la radio şi televiziune. Nu aveţi nici o şansă.

— Atunci lasă-ne să stăm aici măcar câteva zile. Plătim bine. Fata nu poate fi încă transportată şi dacă plecăm fără ea şi suntem prinşi, poliţia va veni aici după ea. Doar câteva zile, Billie, se rugă Jacko.

Billie se ştia prinsă în cursă, ca şi ceilalţi. Ar fi trebuit să refuze de la început, dar nu putea s-o lase pe fată să moară, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă. Ea îi salvase viaţa Amandei, dar acum găzduia nişte criminali căutaţi. Era implicată în aceeaşi măsură ca şi ei, dar ştia şi că fata nu putea fi încă transportată.

Probabil că faţa lui Billie trădase disperarea; căci Jacko, dându-şi seama prin ce trece, îi puse un braţ pe după umeri. Billie reacţionă imediat: se întoarse şi-i trase o palmă lui Jacko, dându-l pe spate.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată! spuse ea furioasă. Tu m-ai băgat în povestea asta şi tu vei fi răspunzător pentru sfârşitul micii mele afaceri. Pentru că, atunci când vor veni, vor scotoci casa de la un capăt la altul. Te urăsc, Jacko. Pe toţi vă urăsc.

Se aşternu o tăcere îngrozitoare. Jacko se ridică încet de pe

podea, cu mâna la obrazul lovit. Presupunea că el era vinovat pentru izbucnirea aceea de furie şi pentru vehemenţa ei. Ei îi aduseseră necazurile, iar faptul că o ajutase pe Amanda n-ar mai conta dacă Billie ar pune mâna pe telefon şi ar suna la poliţie.

Dar Billie ştia că e prea târziu pentru aşa ceva. Cooperase şi ea, chiar dacă involuntar. Iar dacă nu ar fi ajutat-o pe fată, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Nu putea fi mai rău pentru nici unul dintre ei.

— Ce crezi? întrebă Bulman. Jacko e într-un mare rahat. Când m-a sunat, fata era în stare gravă, unul dintre ei îi donase sânge şi sperau că acesta va fi compatibil cu al ei. Nu putem decât să ne bazăm pe faptul că ne va suna din nou, dar trebuie să fie foarte precaut în privinţa asta. Se pare că în acelaşi timp au pus-o în primejdie şi pe femeia la care stau. E o situaţie nefericită şi nu depinde decât de ei să-şi păstreze curajul.

— Erau pregătiţi pentru aşa ceva, răspunse North.

— O, ştii şi tu ce baftă au, nu-i aşa? Jacko spunea că bodyguardul care a murit s-a sinucis, practic. L-a tras pe Todd de mână şi el a apăsat pe trăgaci din reflex. Încearcă să-i explici asta judecătorului. Uite ce e: trebuie să facem ceva şi să-i scoatem cumva din Elveţia.

— Trebuie să rămână cu fata. Vor mai sta acolo.

— Şi dacă sunt prinşi? Ce-o să faci, Derek? Te speli pe mâini de toată povestea? Sau o să le spui elveţienilor că a fost ideea ta şi că guvernul englez a fost de acord? Ce incident internaţional de toată frumuseţea va ieşi! O să-i laşi să se descurce singuri, nu-i aşa? Aşa se face de obicei. Am trecut şi eu prin asta.

— Înţelege că nu pot recunoaşte nimic în mod oficial. Jacko ştie cum stau lucrurile. Nu e vina noastră că totul a ieşit atât de prost. Se aşteptau la aşa ceva.

Bulman îşi muşcă limba. Nu ajungeau nicăieri certându-se. Jacko nu se plânsese la telefon, ci îi explicase doar cum stau lucrurile. Va şti el când să facă o mişcare, dacă va fi posibil. Ceea ce nu-şi dorea nici unul era un nou schimb de focuri, mai ales cu poliţia elveţiană.

— Aţi primit vreun semn că Veida ar fi muşcat din momeală?

North se ridică de la birou şi porni filtrul de cafea.

— E cam devreme. Sunt urmărite toate porturile, aeroporturile, punctele de ieşire din ţară cunoscute, plus unele mai suspecte. Sunt puse sub observaţie toate avioanele uşoare utilizate şi toate gazdele cunoscute ale contrabandiştilor. Au fost

trimise elicoptere să verifice aeroporturile vechi şi câmpurile care ar permite aterizarea. Toţi europenii fac acelaşi lucru. Acţiunea a luat o amploare deosebită din cauza naturii şi importanţei evenimentului care urmează să aibă loc şi mai ales din cauza posibilităţii ca Veida să se răzbune pentru a le arăta cu cine au de-a face.

— Asta s-a mai făcut şi ea tot a reuşit să scape.

— Nu ca acum. Vrei o cafea sau o să continui să stai acolo şi să vezi totul în negru?

— OK, hai să vedem partea bună a lucrurilor. Da, vreau o cafea. Doar cu o bucăţică de zahăr. Nu cred că Veida o să muşte din momeală.

— Asta înseamnă să gândeşti pesimist.

— Nu, nu-i adevărat. Asta este ceea ce cred că se va întâmpla. Fata e rănită şi Veida ştie că poliţia are mai multe şanse s-o găsească decât ea. Dacă ar găsi ea fata, n-ar reuşi să-i asigure îngrijirea necesară decât dacă ştie pe-acolo o clinică dubioasă. S-o fi gândind că nimeni nu vrea ca făta să moară, aşa încât, cel puţin deocamdată, fiica ei este bine îngrijită.

Bulman îşi trase mai aproape ceaşca de cafea pe care North o pusese pe birou.

— Dacă n-ar fi fost împuşcată, poate că situaţia ar fi fost alta. Poliţia n-ar fi căutat-o cu atâta ardoare. Elveţienii ţi-ar fi făcut jocul. Dar n-a mers. Amanda a fost împuşcată, un bodyguard e mort şi altul rănit. E un joc complet diferit, pe care elveţienii nu-l vor mai accepta. Veida nu va risca.

— Îşi va sacrifica fiica pentru propria siguranţă? O mamă n-ar face aşa ceva!

— Ea nu va considera că este vorba de un sacrificiu, ci de ceea ce este mai bine pentru toţi. Logica ei poate fi cutremurător de realistă. De parcă tu n-ai şti…

Interfonul sună şi North apăsă pe tastă.

— Răspundeţi, vă rog, pe telefonul dumneavoastră, domnule. Cu tot respectul pentru domnul Bulman, apelul este numai pentru dumneavoastră.

Bulman zâmbi când North ridică din umeri în semn de scuză. Apoi îl văzu pe Derek schimbându-se la faţă în timp ce asculta şi la început crezu că primea veşti proaste despre Amanda. Văzu după aceea că mâna îi tremură uşor şi îşi dădu seama că ceea ce i se spunea era foarte interesant; o privire aruncată spre el, Bulman, îi confirmă presupunerea.

— Ai obţinut un număr? Şi l-ai pus sub urmărire?

North clătină din cap.

— La naiba! încearcă din nou. OK, va trebui să aşteptăm.

Puse încet receptorul în furcă, rămânând cu mâna pe el, apoi privi spre Bulman, care înţelegea că se întâmplase ceva important.

— A sunat cineva şi m-a întrebat dacă vrem adresa lui Veida Ash. Vorbea aproape perfect englezeşte, doar cu un uşor accent nemţesc. M-a întrebat dacă informaţiile în legătură cu locul unde se află momentan Veida sunt suficient de importante pentru a fi lăsat să părăsească ţara nestingherit. Un târg. Informaţii în schimbul libertăţii.

— Să înţeleg că nu ţi-a dat nici un nume, zise Bulman.

— Nici unul.

— Atunci cum se aşteaptă să-i dai un răspuns la această ipotetică întrebare?

— Va suna din nou peste câteva ore sau, dacă nu, când va putea. Vrea ca atunci să capete un răspuns. Fără nici un fel de condiţie, doar „da” sau „nu”.

— Holmair?

— Cine altcineva ar putea fi? Numai dacă nu este cineva pus de Veida să ne sune.

Atmosfera din birou se schimbase complet. În locul descurajării apăruse în cele din urmă o rază de speranţă. Aproape că se temeau să se gândească la o asemenea posibilitate. Până atunci nu reuşiseră să dea deloc de urma lui Veida şi în momentul acela, dintr-odată, totul li se oferea pe tavă!

— Vrei să-l laşi să plece?

— O, da. O să pun în practică lecţia lui Hibbler. Crimele lui nu ne interesează pe noi. Toată lumea priveşte lucrurile în mod egoist, aşa încât vom proceda şi noi la fel. În clipa asta aş fi de acord aproape cu orice, numai să pun mâna pe Veida.

— Crezi că va mai suna?

— Da, cred că da. Asta se va întâmpla când vom şti dacă acceptăm sau nu propunerea.

North deschise dulapul în care ţinea sticla de whisky.

Lui Bulman mai că nu-i venea să creadă că dăduse peste ei un asemenea noroc.

— Face şi el o încercare. Dar probabil că o ştie pe Veida mai bine ca oricine.

— Contrariul poate fi la fel de adevărat, zise North, completând avertismentul.

Bulman se lăsă pe spate şi scaunul trosni.

— Aşadar, se pare că răpirea şi-a atins scopul în cele din urmă. Poate că a fost chiar cauza rupturii.

Clătină uşor din cap.

— E dispus deci s-o vândă pe Veida pentru a-şi salva propria piele. Ei, bravo! Sper sincer că Veida nu ştie nimic despre treaba asta.

19

Cele trei femei şi-au petrecut dimineaţa discutând despre ceea ce aveau de făcut, cum vor ajunge acolo unde trebuiau să ajungă şi care era momentul cel mai potrivit pentru a trece la acţiune. Cum erau mai multe obiective şi urma ca ele să se afle în locuri diferite, trebuiau puse la punct mai multe detalii, ca şi posibilele alternative. Un asasinat e o treabă dificilă şi adesea se desfăşoară cu totul altfel decât fusese prevăzut în planul iniţial, în funcţie de cum decurgeau lucrurile în ziua respectivă. Şi, ca întotdeauna, sorţii – buni sau răi – au rolul lor. Veida detesta acest cuvânt, dar ştia că aşa este de fapt. Afluxul de VIP-uri începuse de două zile.

Aşa se face că, brusc, nu se mai plictiseau la fermă. De cum începură să se ocupe serios de planuri, pericolele căpătară contururi clare, ocupându-le mintea chiar şi atunci când nu discutau despre misiune. Veida le avertizase pe cele două femei să nu deschidă acest subiect de faţă cu Holmair dintr-un motiv pe care îl invocase întotdeauna: nu voia să-l implice într-o chestiune care nu-l privea.

Făceau plimbări şi jogging pentru a-şi petrece cât mai variat timpul şi pentru a se menţine în formă, dar nu depăşeau niciodată perimetrul fermei. Pur şi simplu nu puteau risca să fie văzute.

După o astfel de plimbare, Veida urcă la etaj să facă un duş; mai exista o baie la parter pe care o foloseau Lee şi Franny. Apoi Veida intră în dormitor să se schimbe. Holmair îi spusese că pleacă la Andover, dar nu se întorsese încă. Nu avea de ce să întârzie decât dacă se oprea să facă ceva cumpărături. Văzuse prea bine cât era de riscant să intre într-un restaurant, iar în oraş nu-şi putea petrece timpul decât făcând cumpărături, aşa că pesemne zăbovea prin magazine.

Veida înţelesese că viaţa lui Holmair alături de ea era destul de dificilă, cu atât mai mult cu cât nu avea nici un rol în misiunea sau, cum prefera el să-i spună, obsesia ei. În plus, se afla într-o ţară care nu-i plăcea defel. Ea nu înţelesese niciodată de ce; era unul dintre acele lucruri care nu pot fi explicate. Iar pe măsură ce ziua mult aşteptată se apropia şi emoţiile se legau acum de probleme mai periculoase, relaţia lor intimă avusese de suferit şi

se răciseră şi din punct de vedere fizic.

După ce se îmbrăcă, descuie un sertar de la un scrin şi luă o poşetă. Nu avea nimic deosebit şi nici nu semăna cu poşetele ei elegante; era însă încăpătoare şi practică, aşa încât puteai pune în ea un pistol fără să atragă atenţia. Mai cuprindea şi alte obiecte, deloc feminine. Geanta avea două buzunare cu fermoar şi la mijloc un compartiment voluminos. Veida se obişnuise să verifice zilnic anumite lucruri, printre care şi cărţile de credit, mai ales după cumpărături. Deschise unul din buzunare şi văzu că agenda pe care o folosea de ani de zile se afla la locul ei. Era unul dintre obiectele pe care i le adusese şoferul în ziua evadării. Se afla acolo unde trebuia să fie. Dar aşezată altfel. Cotorul tocit nu era în jos, ci invers.

Veida încremeni o clipă şi trecu în revistă toate posibilităţile. Ştia precis că nu pusese agenda în poziţia aceea. Era ceva ce ţinea de rutină, o verificare pe care o făcea în fiecare zi, fiindcă agenda aceea veche conţinea numere de telefon şi nume codificate. În dreptul unor numere nu exista nici un nume, dar unele aveau un punct, un asterisc sau mai multe, cu o semnificaţie cunoscută numai de ea. Folosea acest sistem de ani de zile fiindcă toate acele numere aveau într-adevăr o anumită valoare numai pentru ea.

Se uită în agendă, dar nu se putea vedea că ar fi fost deschisă de curând fiindcă paginile uzate fuseseră mult răsfoite şi erau pline de ştersături şi modificări. Într-adevăr, avea nevoie de o agendă nouă, dar evitase s-o înlocuiască. Rămase locului, gândindu-se că cele două femei nu ştiau de existenţa ei şi, chiar dacă ar fi ştiut, pentru ele nu avea nici o valoare, în ceea ce-l priveşte însă pe Holmair, lucrurile stăteau altfel; cândva avusese şi el o agendă asemănătoare, pentru că, chiar dacă fusese înzestrat de natură cu o memorie remarcabilă, i-ar fi fost imposibil să reţină toate numerele. Pe vremuri foloseau aceleaşi numere şi coduri, astfel încât amândoi să poată apela lesne la ajutorul lor. Înţepenise cu agenda în mână.

Dacă voia un număr, putea să i-l ceară. Dar ceea ce o nedumerea mai mult era felul neglijent în care pusese agenda la loc. Nu era stilul lui. Sau începea să se ramolească? Probabil că uitase poziţia iniţială a carnetului. Dacă l-ar fi pus înapoi aşa cum îl găsise, poate că ea n-ar fi aflat niciodată că umblase acolo. Adevărat? Veida nu era sigură. În ultima vreme apăruseră în purtarea lui mai multe schimbări, pe care ea nu le putea înţelege. Puse agenda în geantă, dezamăgită.

Holmair se întoarse înainte de prânz. Masa a fost la fel de anostă ca şi conversaţia din timpul ei. Cele două americance nu aveau, pur şi simplu, nimic în comun, iar Veida era încordată, lucru pe care nu trebuia să-l observe Holmair. După masă se apropie de ea şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Te mai frământă ceva în afară de escapada pe care o pui la cale.

— Aşa este.

Îl luă în dormitorul de la etaj şi îl întrebă:

— Ai umblat în agenda mea?

O clipă, Holmair păru nedumerit.

— Te referi la vechea ta agendă? Cea identică cu fosta mea agendă?

— Eu o mai am încă. Cineva mi-a umblat în geantă şi s-a uitat în ea.

— Ei bine, nu eu. Şi chiar dacă aş fi fost eu, nu văd de ce ai fi îngrijorată. Amândoi ştim ce conţine. E un secret numai pentru ceilalţi. Eşti sigură că a umblat cineva?

Stăteau în dormitorul lor şi lumina difuză abia le contura capetele.

— Era pusă invers.

— La naiba, Veida, puteai s-o pui chiar tu invers. Se mai întâmplă.

— Mie nu. Nu cu agenda asta. Pentru a ajunge la ea, trebuia descuiat sertarul.

Holmair ridică braţele în semn de disperare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, toţi locatarii acestei case sunt în stare să deschidă o încuietoare, de ce crezi că tocmai eu sunt vinovatul? Iar eu sunt la fel de atent ca şi tine.

— Ce s-a întâmplat cu agenda ta?

Holmair ridică din umeri.

— Pur şi simplu s-a ferfeniţit. Mi-am făcut alta nouă, dar a rămas la Leipzig.

O prinse de umeri.

— Vreau într-adevăr să mă întorc acolo. Nu am ştiut că eram urmărit. Asta e vina mea: că nu am fost suficient de precaut. Trebuia să-mi fi dat seama. Din cauza asta am fost nevoit să ucid doi poliţişti, aşa încât deocamdată nu mă pot întoarce. Agenda va rămâne acolo până voi reuşi s-o recuperez.

— Ceea ce constituie un motiv suficient de întemeiat ca să te foloseşti de agenda mea.

Holmair îi dădu drumul şi se apropie de fereastră.

— Ţi-aş fi spus. Nu mi s-ar fi părut nimic rău în treaba asta. Ce-i atât de important, Veida? De ce nu le întrebi pe cele două?

— Pentru că ele nici măcar nu ştiu că am o astfel de agendă.

Holmair se arătă neîncrezător.

— Pari să le acorzi mult credit acestor femei, în ciuda caracterului lor. Ţi-ai cam ieşit din mână, Veida. E trist, dar adevărat.

— Probabil că este un adevăr valabil pentru amândoi. Bine, hai să renunţăm. Dar dacă ai nevoie de agendă, să mi-o ceri.

Întorcându-se spre uşă, Veida adăugă:

— O să mă duc şi eu la Andover după-amiază. Am nevoie de câteva lucruri. Probabil că e ultima oară.

Coborâră. Franny se juca la calculator, iar Lee, ca de obicei, citea. Când intră, Veida îi spuse lui Lee:

— Sunt câteva detalii pe care vreau să le punem la punct împreună. Ia-ţi haina şi urmează-mă.

Cele două femei se îndreptară spre magazia care rămăsese încuiată. Se simţeau bine împreună – doi profesionişti care ştiau ce trebuie făcut. Se respectau reciproc şi numai pe considerente profesionale.

— Mă duc la Andover, spuse Veida. De fapt, nu-mi trebuie nimic pentru ceea ce am eu de făcut. Şi cred că nici ţie.

Veida se uită întrebător la ea.

— N-am nevoie decât de o armă şi de harta oraşului. Dar am deja ce-mi trebuie. Atunci de ce te duci?

— Să-i las lui Paul Holmair răgazul să dea un telefon. Sper să mă înşel, dar nu cred.

— Şi?

— Şi vreau să stai cu ochii pe el şi să vezi dacă dă vreun telefon. E foarte important.

Lee Valdares nu-şi ascunse uimirea:

— Vrei să-ţi spionez iubitul?

— Aşa ceva. Dar fii atentă. E foarte inteligent. Nu te pot sfătui cum s-o faci. Dar dacă va da într-adevăr un telefon, o să fie foarte atent şi ar putea fi periculos să te vadă.

— O să fac tot ce pot, dar, dacă e atât de periculos, mişcările mele vor fi destul de limitate.

— E drept. Altfel, însă, toate trei vom fi în primejdie.

— N-ai încredere în el?

— Nu ştiu. Dar nu-mi permit să risc.

Ajunseseră în dreptul magaziei care părea că delimitează proprietatea lor. Se opriră şi Lee o întrebă pe Veida privind-o

drept în ochi:

— Atunci ce naiba caută aici dacă asta este tot ce simţi pentru el?

Veida zâmbi.

— Eu l-am rugat. Dacă n-ar fi fost Paul, nici eu n-aş fi fost aici. El m-a ajutat să evadez, a aranjat unde să stau şi altele de genul ăsta. Nu ştiu exact ce a mers prost – sau poate nici n-a mers ceva prost. Dar acum suntem atât de aproape de momentul în care va trebui să acţionăm, încât nu-mi permit să risc.

— Nu sunt deloc echipată. N-am microfoane sau altele de felul acesta. Nu pot decât să urmăresc tot ce face.

Veida dădu din cap în semn că da.

— Ştiu ce-ţi cer. Nu e uşor. Fă tot ce poţi.

Veida plecă la ora două şi jumătate şi o lăsă pe Franny lamentându-se că şi ea simţea nevoia să plece, iar pe Holmair discutând cu Lee Valdares.

Bulman şi Derek North comandaseră nişte sandvişuri, intenţionând să mănânce în birou. Bulman nu voia să plece. Asemeni lui North şi lui Jacko, nu-i plăcea să aştepte, dar nu prea avea de ales. Se scurseseră două ore şi cei doi începuseră să creadă că fuseseră victimele unei farse. Singura lor speranţă era ca insul care telefonase, chiar dacă era vorba de o farsă, să ştie totuşi ceva despre Veida.

Telefonul veni la trei şi jumătate, surprinzându-i pe cei doi pe cale să se certe, aproape fără nici un motiv.

North primi legătura şi puse telefonul *pe speaker,* astfel încât să poată auzi discuţia şi Bulman.

— Facem târgul? Da sau nu?

— O să-ţi dăm un răspuns, dar mai întâi avem nevoie de câteva detalii, de o dovadă că nu e o farsă. Cine eşti?

— Ştii cine sunt. N-am încălcat legea aici în nici un fel.

— Cu excepţia intrării ilegale în ţară şi a complicităţii la evadarea unui condamnat. Spune-mi exact ce vrei.

— Un bilet de avion nedatat până la Buenos Aires, via Paris. Un bilet de clasa întâi. Faceţi în aşa fel încât să-l pot ridica peste o oră de la Heathrow, din Londra. Vreau o rezervare pe numele Franz Schmidt, pentru o cursă Air France.

— Pentru asta avem nevoie de mai mult timp.

— O oră e mai mult decât suficient. Nu trebuie decât să telefonaţi la aeroport şi să rezervaţi biletul. Câteva minute.

— Aştept încă adresa lui Veida Ash.

— Aştept încă un da sau nu.

— Suntem de acord. O să capeţi biletul. Dar nu ţi-l vom da înainte de a ne spune unde se ascunde Veida.

— O să vă mai sun o dată. Cam peste o oră, sper.

— Nu încheiem nici un târg, Holmair. Pesemne că ne consideri nebuni.

— Nu. Nu cred aşa ceva. Dar Veida este singura mea carte. Trebuie să mă asigur că pot pleca înainte să afle ea. E tot ce am. Vă voi contacta de îndată ce plec. Probabil că aţi aflat deja că vorbesc de la un digital, aşa încât vă trebuie mai mult timp decât aveţi la dispoziţie ca să mă localizaţi. Nu ştiţi nici la ce companie de telefoane am apelat şi nici pe ce nume am telefonul.

— Tot nu merge.

North se uită la Bulman, care părea să spună: „Fă-o”.

— E suficient să trimiteţi pe cineva să mă aştepte la biroul companiei Air France. Oricum aţi face, nu sunt tâmpit. În primul rând trebuie să-mi asigur plecarea. N-o să mai pot suna de aici, e prea riscant.

— Aşteaptă puţin.

North ridică receptorul şi-l acoperi cu palma.

— Să-i spun da? îl întrebă pe Bulman.

— Ce ai de pierdut? Noi o vrem pe Veida. Pare un fugar speriat. Şi are şi de ce. Ştie că vei lua în calcul toate posibilităţile. Dacă-l pierdem, ghinionul nostru, dar el tot o părăseşte pe Veida.

North puse din nou aparatul pe *speaker:*

— O să-ţi facem rezervarea, dar nu o să capeţi biletul până ce nu ne dai adresa.

— Mi se pare destul de corect. Eu risc mai mult decât voi. O să revin.

North închise, se gândi o clipă, apoi ceru prin interfon să se pregătească biletul. După care luă toate măsurile necesare pentru a-l prinde pe Holmair.

— Franz Schmidt, murmură când i se păru că făcuse tot ce depindea de el pentru reuşita operaţiunii. Numai de atâta e în stare? Mă întreb câte paşapoarte false mai are în afară de ăsta.

— Prin urmare, Jacko nu s-a chinuit degeaba, observă Bulman. Sunt sigur că fata e cu el, legată fedeleş. Trebuie să existe vreun motiv pentru care s-au certat cei doi. La naiba, Holmair a ucis doi oameni ca să ajungă la ea.

— Relaţiile oamenilor de felul lor sunt foarte pătimaşe, dar de scurtă durată. Asta din cauza modului lor de viaţă. Oferă tot, după care iau tot.

North se rezemă de spătarul scaunului, nemaiştiind ce să creadă. Nimic nu era sigur, dar era oricum, mai mult decât avuseseră mai înainte. Cearta dintre răufăcători le fusese de multe ori de ajutor.

Bulman se ridică.

— Mă duc să văd dacă mai este vreun mesaj de la Jacko, apoi mă întorc. Şi încă ceva. Cine e italianul care l-a pus pe Jacko în legătură cu această traficantă de arme?

— E omul celor de la SIS. Nu ştiu cine e, nici măcar dacă e femeie sau bărbat.

— Poţi să afli?

— Nu-mi vor spune. N-am nici o şansă să aflu. Îmi vor reproşa că şi aşa le-am compromis una dintre persoanele de legătură. Ar fi o pierdere de timp, George. Îmi pare rău.

— OK. Ştiu că ai putea să afli dacă ai considera că ne-ar fi de folos. Mă întorc în mai puţin de o oră.

Bulman luă un taxi până acasă şi se duse direct la telefon. Jacko sunase şi îi lăsase pe robot un număr de telefon, lucru care, dacă ar fi aflat, ar fi înfuriat-o probabil pe Billie. Îi telefonă imediat.

Răspunse Billie şi Bulman îi vorbi cât putu de politicos, îi mulţumi exagerat pentru ceea ce făcea şi-i promise că va fi bine recompensată. E puţin probabil ca Billie să se fi lăsat înşelată, dar îl chemă totuşi pe Jacko.

— Cum merg lucrurile, prietene? Cum se simte fata?

— Fata e mult mai bine. Mă întreb dacă o putem duce acasă. Dar e riscant.

— Ştie unde se află?

— Nu ştie. Nu se dă jos din pat. Nu ştie unde se află casa şi unul dintre noi stă întotdeauna cu ea. Ne cunoaşte, evident. Şi pe Billie. Va putea să ne identifice.

— O să fac tot ce pot de-aici, Jacko. North ar fi foarte îngrijorat dacă ar şti. Billie a fost contactată prin intermediul unui italian.

— Ei bine, am bănuit asta. Nu m-am gândit chiar la un italian, oricum, mi-am imaginat că nu e cineva din Elveţia. De aceea am venit aici. Ştiam că elveţienilor le va fi mai greu să ne găsească la ea.

— Presupun că poliţia are portretul vostru robot.

— Bodyguardul pe care l-am lăsat rănit ne-ar fi putut descrie.

— Atunci pune-o pe Billie să ia legătura cu italianul. Duceţi-vă în Italia. Apoi va fi mult mai uşor. Probabil că toţi se aşteaptă să vă întoarceţi în Anglia prin Franţa.

— Nu putem lăsa fata aici. După ce se mai înzdrăveneşte, o s-o ducem acasă, apoi vom încerca să plecăm. Pe voi v-a ajutat cu ceva?

— Efortul tău n-a fost inutil. Se pare că am făcut ceva valuri. Nu e tocmai ce credeam, dar încă mai aşteptăm.

— Noi sperăm să vă fie de folos, replică Jacko, sec.

— Trebuie să plec. Fiţi prudenţi şi puneţi-o pe Billie să ia legătura cu italianul. Aveţi nevoie de ajutor din afară.

Când se întoarse în biroul lui North, Bulman află că Holmair nu telefonase încă. North încercă să lucreze pentru a-i trece timpul mai uşor, dar tensiunea aşteptării se făcea tot mai simţită, iar Bulman, care se plimba încolo şi-ncoace, îl irita. În cele din urmă îi spuse să plece, dar nu reuşi să-l convingă.

Era uşor de imaginat ce probleme avea Holmair, dar acest lucru nu i-ar fi ajutat oricum prea mult atâta vreme cât nu ştiau exact ce se întâmplă. Telefonul aşteptat veni la ora cinci după amiază. North primi imediat legătura şi puse aparatul pe *speaker.*

— Ai făcut tot ce ţi-am cerut?

Holmair vorbi foarte rar, străduindu-se să-şi controleze tremurai uşor al vocii.

— Totul e pregătit.

— Dă-mi detaliile. Vreau să verific.

North repetă exact instrucţiunile pe care le dăduse în legătură cu biletul.

— Atât deocamdată. Dă-mi adresa sau altfel anulez totul.

— Se numeşte Swallow Farm. Se află la marginea unui mic sat din apropiere de Andover, în Hampshire, numit Anna Mina. Grăbiţi-vă dacă vreţi să profitaţi de pe urma acestui târg.

Holmair închise, dar Secţia Specială primise deja instrucţiuni de la colegii lui North care ascultaseră convorbirea.

North se uită la ceas.

— Tu vii?

Lui Bulman i se păru o întrebare prostească. Ieşi împreună cu North, care verifică instrucţiunile date deja celor de la SB, apoi coborâră la maşină.

În timp ce se îndreptau spre sud, strecurându-se prin traficul aglomerat, Bulman observă:

— Abia putea vorbi, atât se simţea de încolţit. Nu poate fi lucru uşor să o vinzi pe Veida Ash. Chiar dacă e vorba de un individ de teapa lui Holmair.

— Înseamnă că au două digitale, observă North. N-am mai fi avut norocul să-l găsim şi pe al doilea. Holmair va fi urmărit la aeroport. Nu ştiu dacă e vreun avion la ora asta către Buenos Aires, dar e mai mult ca sigur că există o cursă spre Paris. Asta i-ar da posibilitatea să plece din Paris în ziua şi la ora la care ar vrea. Inteligentă mişcare.

— Ţi-ai pus oamenii să anunţe poliţia franceză?

North nu-şi luă ochii de la drum.

— Era tentant, George. Foarte tentant. Omul ăsta e un criminal. Dar îmi place să-mi ţin cuvântul şi aş vrea ca anumite persoane să ştie acest lucru. Uneori ni se face o reclamă proastă.

— Haida-de, spuse Bulman sec. Cine s-ar fi gândit la asta? Lucrezi cu poliţia locală?

— Numai ca să ţină zona sub observaţie, dar de la distanţă. Nu pot risca să pierd totul. Cinstit vorbind, localnicii nu ştiu despre ce este vorba şi nu avem timp să le explicăm. Cei de la SB vor afla de la ei detalii referitor la poziţia fermei şi altele asemenea, dar SO13 va intra de fapt în acţiune dacă se va apela la arme.

— Secţia Antitero? S-ar zice că ai pregătit o armată întreagă, Derek.

— Nu ne putem permite să contăm pe şansă. E miza prea mare. Cei de la SO13 şi de la SB vor fi transportaţi cu elicopterele. În apropiere se află o bază a Trupelor Armatei Aeriene, aşa încât există destule condiţii avantajoase.

North era evident îngrijorat.

— Sper că ăsta va fi sfârşitul. De mâine vor începe să sosească trimişii agenţiilor de securitate. Fiecare va dori să se facă altceva pentru a-şi impune autoritatea, iar oamenii noştri vor fi nevoiţi să ţină seama de orgoliile tuturor. Suntem pe drumul cel bun?

Li s-a părut că trecuseră ore până au ajuns la Andover. La postul local de poliţie, North se legitimă şi obţinu informaţiile necesare pentru a ajunge la fermă, o maşină a poliţiei urmând să-l conducă o bucată de drum. Oamenii de la SO13 şi SB sosiseră şi erau deja pe poziţii.

North merse în urma maşinii poliţiei aproximativ cincisprezece kilometri. Apoi se folosi de instrucţiunile primite pentru a ajunge la ferma unde se aflau mobilizaţi oamenii celui mai apropiat post de poliţie. Ocoliseră satul. Prezenţa atâtor poliţişti înarmaţi ar fi stârnit zarvă.

North fu îndrumat pe o alee laterală, unde se afla o altă maşină şi cineva de la SB se apropie de ei. North îl cunoştea şi îl

prezentă şi pe Bulman.

— Toată zona e înconjurată, explică ofiţerul de la SB. Momentan, oamenii sunt destul de distanţaţi din cauza suprafeţei cam întinse, dar nu trebuie decât să faceţi un semn şi ei se vor apropia, strângând treptat rândurile. Toate drumurile şi aleile sunt blocate. Pot fugi numai luând-o peste câmp. Avem însă reflectoare şi oameni înarmaţi pe poziţii de tragere, aşa încât, dacă cineva ar încerca să fugă, ar fi văzut negreşit. Aşteptăm numai un cuvânt de la dumneavoastră, domnule.

Cerul era întunecat, acoperit de nori, vremea rece şi umedă. Cam la o sută de metri depărtare se zăreau luminile de la fermă, foarte distincte în întunericul serii. Nu avea nici un sens să mai aştepte.

— OK, apropiaţi-vă, comandă North. Cât mai încet şi pas cu pas. Formaţi un cordon compact, apoi aşteptaţi semnalul meu. Nu vreau să fie nimeni ucis. Dacă încep să tragă, culcaţi-vă la pământ. Aveţi însă grijă să nu scape. Probabil că va trebui să avem doar puţină răbdare, pentru că mă îndoiesc că ar putea avea prea multă muniţie. În final, când o să fim siguri că nu mai au unde să fugă, aprindeţi reflectoarele. Porniţi!

Ofiţerul de la SB ridică aparatul de emisie-recepţie şi operaţiunea începu. Înaintau încet, cu atenţie, dar era imposibil să nu facă nici un zgomot; sperau însă că se mişcau destul de uşor ca să nu poată fi auziţi de la fermă şi mulţumeau cerului că, din câte văzuseră, proprietarii nu aveau câini.

Înaintarea era bine coordonată, totul fiind controlat continuu prin radio, dar în cele din urmă cordonul poliţiei se închise şi se strânse uşor cu fiecare pas. Era o manevră care nu putea fi grăbită decât, poate, spre final.

Simţindu-se în plus în această împrejurare, Bulman rămase în preajma lui North, uimit de rapiditatea cu care fusese organizat totul. Siluetele fantomatice înaintau hotărât, apropiindu-se cu fiecare mişcare; se opreau, verificau, apoi se mişcau din nou, într-o sincronizare uluitoare, controlată prin radio. Ferma se contura acum mai clar, luminile păreau mai puternice şi nimic nu trăda faptul că cei din casă ar fi auzit ori observat ceva.

Operaţiunea se desfăşura cu profesionalism şi înaintarea continuă rapid până când, la un moment dat, li se păru că se apropiaseră prea mult de fermă. Unii ajunseseră în dreptul magaziei şi se opriseră pe partea dinspre casă. Dacă în clipa aceea ar fi ieşit cineva din clădire, ar fi văzut negreşit cordonul poliţiei.

Era o etapă decisivă. Cei de la SO13 stăteau culcaţi, cu armele pregătite, iar poliţiştii rămăseseră în spate, de rezervă. Reflectoarele fuseseră îndreptate spre casă, dar nu erau aprinse încă. Se mai făcu o verificare prin radio. Toţi se aflau pe poziţii. Chiar şi Bulman se culcase în dreptul magaziei şi încerca să vadă printre firele crude de iarbă.

Ofiţerul de la SB îi raportă lui North că totul era pregătit şi el îi ordonă să înceapă. După un nou mesaj transmis prin radio, reflectoarele se aprinseră, învăluind casa într-o baie de lumină şi creând iluzia că întreaga clădire plutea pe o pătură de ceaţă.

Strigătul adresat lui Veida veni parcă din eter:

— Veida Ash! Casa este înconjurată de oameni înarmaţi. Ieşi cu mâinile la ceafa. Să facă acelaşi lucru toate persoanele care sunt cu tine. Ieşi în linişte şi nu încerca să faci vreo prostie.

Se aşternu o tăcere adâncă. Nu se auzi nimic şi nu răspunse nimeni. Anunţul răsună a doua oară şi, după o scurtă pauză, a treia oară. Ofiţerul de la SO13 sugeră să se tragă un foc spre casă, dar nici North, nici superiorul celor de la SB n-au fost de acord.

— Va trebui să intrăm, spuse North, deloc încântat de această soluţie. Putea avea surprize din partea lui Veida chiar şi atunci când era încercuită.

Se consultară rapid, apoi trei oameni de la SO13 şi încă trei care se apropiară din spate, cu mitralierele pregătite, porniră spre casă. Ajunseră până la cele două uşi, cea din faţa şi cea din spatele clădirii, fără nici o problemă. Apoi, la un semn, sparseră uşile, acoperindu-se reciproc. Intrară în casă din ambele părţi în acelaşi timp şi cei de afară îi putură urmări trecând din cameră în cameră după luminile care se aprindeau. Într-un târziu, un ofiţer ieşi şi strigă:

— Veniţi să vedeţi, domnule. E ceva ce persoanele slabe de înger n-ar suporta.

Stătea în cadrul uşii din faţă, în lumina care-i cădea din spate, cu arma îndreptată în jos.

North şi Bulman erau convinşi că se întâmplase ceva teribil.

20

Bulman şi North porniră spre uşă împreună cu ofiţerul SB. Ar fi vrut să se grăbească şi totuşi mergeau încet, de parcă nu ar fi vrut să vadă ceea ce le anunţase atât de grav ofiţerul de la SO13. Se apropiară de el şi expresia lui îi lămuri. Îl urmară în casă şi prin hol, într-o sufragerie, unde se opriră încremeniţi.

În mijlocul încăperii, legat de un scaun de bucătărie, şedea Holmair. O coadă de mătură legată de spătarul scaunului îi proptea capul, iar o sfoară era trecută peste bărbie şi în jurul măturii. În frunte avea două găuri de glonţ, atât de apropiate, încât păreau să se atingă. Găurile pe unde ieşiseră gloanţele reprezentau o imagine oribilă. Buzele îi rămăseseră întredeschise şi privea în gol, cu ochii încă plini de teamă. Pe un picior se afla un digital făcut bucăţi.

Dar acesta nu era singurul lucru şocant – fusese mutilat. Amândoi, Bulman şi North, o cunoşteau bine pe Veida ca să fie convinşi că cele două împuşcături nu erau opera ei. Ea era în stare să ucidă, dar de obicei punea pe altcineva să facă treaba; poate cu excepţia singurei crime, petrecută în închisoare – şi nici în acest caz nu s-a putut dovedi vinovăţia ei când s-a folosit otravă. Şi-apoi Veida nu avea reputaţia unui trăgător de elită, în timp ce, în cazul de faţă, era mâna unui profesionist.

North spuse cu o voce răguşită:

— Nu-i de mirare că nenorocitul arată atât de speriat. Avea să fie ultima sa convorbire telefonică.

Ofiţerul SB spuse:

— O să căutăm amprente. Îi vom chema pe cei de la judiciar.

North ridică din umeri.

— Suntem siguri că Veida Ash a fost aici. Amprentele vor confirma. Dar va fi interesant să aflăm cine mai era cu ea. Şi câţi?

Bulman se uita prin încăpere cu un interes profesional. Observă revista *Vogue,* încă deschisă, dar pusă cu faţa în jos pe un scaun, într-un colţ. Trebuia să existe amprente. Era imposibil să le ştergi pe toate într-un asemenea loc. Şi se îndoia că Veida s-ar fi sinchisit să facă aşa ceva. Cine erau ceilalţi, ăsta era răspunsul care trebuia aflat. Îl aprobă pe ofiţerul SB cu care vorbea prin radio:

— Nu o s-o prindem niciodată pe nenorocita asta, spuse North amărât. Îşi bate joc de noi.

— Poate că ai dreptate, admise şi Bulman.

Nu era momentul să fie optimişti. Amândoi erau foarte deprimaţi. Bulman se uită din nou la ceea ce mai rămăsese din Holmair şi încercă să se gândească la el ca la tatăl fiicei lui Veida. El şi Veida se iubiseră, Dumnezeule! Poate că îşi merita moartea pentru ceea ce făcuse, dar încăpuse pe mâna unui sadic şi a unui trăgător de elită; sau poate era vorba de una şi aceeaşi persoană. Se întoarse spre ofiţerul SB şi spuse pe un ton care nu reuşea deloc să sune autoritar:

— Puteţi să ne anunţaţi când aflaţi ale cui sunt amprentele? Ar putea fi foarte important.

Trecură în revistă toată casa. Cei de la SB erau deja înăuntru şi efectuau verificările de rutină. În stadiul acesta, Bulman şi North îi încurcau mai mult, dar instinctul de poliţist al lui Bulman îl îndemna să inspecteze totul cu ochii lui. Era lesne de văzut că se folosiseră trei paturi, dintre care unul dublu, în care dormiseră Holmair şi Veida; papucii lor se mai vedeau de o parte şi de alta a patului. În sfârşit, paturile erau aranjate diferit, trădând oarecum caracterul celor care le folosiseră; unul dintre ele arăta jalnic, cu cearşafurile şi păturile în dezordine.

A fost chemat un medic legist, iar sirena unei ambulanţe se auzea apropiindu-se. Investigaţiile de rutină erau în plină desfăşurare.

— Nu mai avem ce face aici, George. Putem să ne întoarcem. Crezi că ar fi trebuit să anticipăm toate astea? întrebă North, realist.

Bulman îl urmă pe scări în jos.

— De unde să fi ştiut? Şi chiar dacă am fi ştiut, nu puteam face nimic. N-am avut adresa până în ultimul moment.

— Mai bine am trece pe la aeroport să anulăm biletul.

Vorbi cu câţiva prin radio, apoi se îndreptară amândoi spre locul unde lăsaseră maşina. Părăsiră ferma cu sentimentul că lăsau în urmă ceva ce fusese un fel de casă de nebuni. Brusc era din nou linişte şi întuneric; reflectoarele care luminau parcă un stadion rămăseseră mult în urmă.

În drum spre Londra, Bulman spuse:

— Chestia asta începe să mă obsedeze. Ne grăbim ca nişte apucaţi să ajungem într-un loc şi acolo nu găsim nimic.

— N-aş numi „nimic” trupul mutilat al lui Holmair. Probabil că s-a chinuit.

— Nu mi-aş pierde somnul din cauza lui. Din dosarele sale reiese că era un criminal în serie. Trebuia să fi văzut dosarele Stasi. Rămân la părerea că am bătut drumul degeaba. După toate astea, e puţin probabil ca celelalte două să o trădeze pe Veida. Pesemne că de-asta a şi permis să fie chinuit astfel. Poate că asta le-a ordonat chiar.

— Celelalte două?

— Celelalte două femei care sunt împreună cu Veida, dintre care una e un trăgător de clasă.

— Femei?! Ce-nseamnă să fii poliţist!

— În toate camerele erau urme de pudră şi farduri. E evident că Veida a folosit dormitorul dublu. Mă întreb cine sunt celelalte două şi cum le-a recrutat. Îşi poate permite să plătească bine. Trăgătoarea n-a fost angajată să-i zboare creierii lui Holmair, ci altcuiva. N-am aflat nimic nou, aşa-i? Şi ea e tot în libertate.

Ajunşi la Londra, se duseră direct la biroul lui North în speranţa că se mai aflase ceva, dar nu era nimic nou, aşa încât Bulman plecă acasă, spunând că se va întoarce a doua zi dimineaţă.

Nu primise nici un mesaj pe robot şi fu tentat să-l sune din nou pe Jacko, dar se temu că o va enerva pe Billie, aşa că renunţă. Era totuşi foarte îngrijorat pentru Jacko, nevoit să se ascundă într-o ţară străină. După ce omul îşi îndeplinise misiunea, North nu se mai interesase de soarta lui; parcă era un corp de armată uitat undeva. Mulţumim, prieteni, întoarceţi-vă cum puteţi! Între timp, Veida ucisese din nou pentru a-şi salva pielea, de data asta fiind vorba chiar de omul pe care îl iubea – aspect peste care Veida trecuse cu uşurinţă. Unde se afla ea oare? Şi de câte ori îşi pusese această întrebare?

Bulman nu reuşi să se trezească la timp şi ajunse în biroul lui North destul de târziu, în dimineaţa următoare. North, care dormise chiar în birou, se apucase deja de lucru. Şedea la masă cu o ceaşcă de cafea dinainte şi arăta foarte obosit; îşi desfăcuse cravata şi îşi scosese sacoul, în birou fiind extrem de cald. Arătă spre filtru, invitându-l pe Bulman să-şi toarne o cafea.

— Amprentele, spuse North, sunt bineînţeles ale lui Veida şi ale lui Holmair, sau Walter Kem, pe numele lui adevărat. Până aici, nici o problemă. Ceilalţi sunt necunoscuţi. Ce zici?

Bulman îşi luă cafeaua şi comentă:

— Ai observat ce gust rău are cafeaua asta după ce primeşti veşti proaste?

— Ăsta-i gustul ei. Guvernul ne-a redus alocaţia.

— Ai încercat la FBI?

— Am trimis faxuri peste tot. Aştept răspuns. Desigur, poate că n-au cazier.

— Din câte ştiu eu, Veida n-ar apela decât la profesionişti.

— Profesioniştii nu se lasă prinşi şi ca atare n-au dosar.

— Mai devreme sau mai târziu tot cad în plasă sau, în cel mai rău caz, sunt suspectaţi, cunoscuţi şi, dacă au amprentele lor, li se face până la urmă un dosar.

— Vezi să nu te audă mişcarea partizană a libertăţii civile.

— Sunt membru fondator.

Râseră amândoi, aceasta fiind singura glumă din ultimele zile. Faxul veni după o jumătate de oră, adus de secretara lui North, care îi zâmbi deschis lui Bulman, ca întotdeauna.

North îi aruncă hârtia lui Bulman şi se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile la ceafa.

— Priveşte. Cum naiba le găseşte?

Bulman citi cu voce tare:

— „Lee Valdares, de câteva săptămâni dezertor CIA. Francesca Jopena, NOPD, căutată pentru uciderea unui coleg în New Orleans.”

Faxul conţinea şi fotografiile celor două femei. Bulman le studie şi spuse, referindu-se la Lee Valdares:

— O femeie foarte atrăgătoare. Mă întreb ce s-a întâmplat de a ajuns în combinaţie cu Veida.

După ce studie şi fotografia lui Franny, adăugă:

— Un poliţist, ucigaşul unui alt poliţist. Nu e nimic neobişnuit. Nu mi-aş dori să o supăr cu ceva.

Îi înapoie faxul lui North.

— Ce combinaţie ciudată!

— Există un dosar despre cazul Lee Valdares şi îmi amintesc câte ceva. Cred că o colegă a fost violată şi ucisă de… North se întrerupse o clipă, făcând efortul să-şi amintească un nume: … de şeful ei, Dan Jureski. În urma interogatoriului, el a fost găsit nevinovat. Jureski e mai bine cunoscut de cei de la SIS. Se ocupă de acelaşi sector. Întâmplător, mai există un caz, nerezolvat încă, nouă agente acuzând CIA de discriminare sexuală pentru că nu sunt trimise în misiuni cot la cot cu bărbaţii. Cu alte cuvinte, marginalizate, folosite doar în misiuni mai uşoare. Ultimul lucru pe care l-am auzit în legătură cu acest caz este că a rămas în suspensie după refuzul unei compensaţii băneşti, care nu reprezenta ceea ce-şi doreau ele.

— Asta scriu ziarele, spuse Bulman. Nu-i nici un secret. Dar de

ce ar agita Lee Valdares spiritele pe-aici, chiar dacă ştim că n-a acceptat rezultatul interogatoriului lui Jureski?

— Va trebui s-o întrebăm pe Veida.

Bulman încuviinţă dând din cap.

— Nu s-au simplificat deloc lucrurile, nu-i aşa? De ce n-a rămas Veida în nenorocita aia de închisoare? Avea tot ce-şi dorea şi plătea cu banii ei.

— Nu e suficient, George. Ea vrea sânge. Dar al cui?

Pe tot drumul spre Londra, cele trei femei nu scoaseră nici o vorbă. Chiar şi Franny era posomorită. Tăceau însă din motive diferite. Veida pentru că ştia că nu-l va mai vedea niciodată pe Holmair şi Franny pentru că aşa reacţiona ea după o crimă. Îi făcea plăcere pe moment, dându-i o senzaţie de putere, singurul moment în care se simţea egală cu cei din jur, dar apoi se dezumfla. Nu era remuşcare, ci pur şi simplu sentimentul de superioritate se stingea, lăsând un gol şi ea nu ştia ce să facă mai departe. Şi-apoi, cele două o criticaseră pentru că exagerase cu mutilarea lui Holmair. Iar ea nu înţelegea acest lucru: îi ceruseră să-l facă să vorbească şi ea se conformase. Reuşise să-i trezească frica de Dumnezeu, ceea ce, cu un asemenea individ, nu fusese deloc uşor. Ar fi trebuit să fie felicitată şi iată că nu se întâmplase aşa.

Lee Valdares era tăcută pentru că îşi dădea cel mai bine seama că fuseseră la un pas de a fi trădate. Făcuse ceea ce-i ceruse Veida şi îl urmărise discret pe Holmair, mai ales când. Se apropia de telefonul din hol. Nu ştiuse că avea şi el un digital.

A fost o întâmplare că l-a auzit. Urcase în camera lui şi la scurt timp după aceea Lee a urcat şi ea în camera ei să-şi ia ceva. Pe scări nu se ferise, dar ajungând în dreptul uşii lui Holmair, auzise o voce; înainte să-şi dea seama că era vocea lui, a crezut că era un aparat de radio. A înaintat tiptil şi a ascultat la uşă. Apoi nu a mai trebuit decât să-i raporteze totul lui Veida, la întoarcere şi ea a fost cea care a hotărât ce era de făcut.

Norocul a fost de partea lor şi se folosiseră din plin de el, astfel că avuseseră destul timp să fugă. Aşa cum îi spusese Veida, oricum trebuia să părăsească ferma a doua zi, aşa încât totul fusese decalat doar cu câteva ore. Dar fusese o experienţă dură, care le trezise la realitate.

Scârbită deja de prezenţa lui Franny, Lee avea nevoie de multă voinţă pentru a călători în aceeaşi maşină cu ea. Asistase la o parte din „tratamentul” pe care i-l aplicase lui Holmair şi

fusese nevoită să iasă din odaie. La scurt timp o urmase şi Veida, albă ca varul, dar amândouă fuseseră de acord că trebuia să afle şi frânturile din discuţia telefonică a lui Holmair pe care Lee le pierduse. Întotdeauna, pe primul loc se afla propria securitate.

Lee o suporta pe Franny fiindcă ştia că se aflau aproape de final. În ceea ce o privea pe Veida, era greu să-ţi dai seama la ce se gândea, în afară de faptul că nu mai exista cale de întoarcere; acum ori niciodată. Făcuseră multe pentru a ajunge până acolo şi în continuare se vor descurca bazându-se pe principiul văzând şi făcând.

Deocamdată se mutară într-un bloc luxos, evident cu garaj la subsol. Singura problemă era că apartamentul nu avea decât două dormitoare şi Lee Valdares refuzase din start să împartă camera cu Franny. Veida n-ar fi vrut nici ea să mai stea cu cineva în cameră, dar, alegând răul cel mai mic, o acceptă pe Lee în dormitorul ei.

Între Franny şi Lee nu era chiar un război deschis, dar Lee ştia s-o ignore într-un fel care o scotea pe Franny din sărite. Doar iminenţa misiunii pe care o aveau de îndeplinit le determina să se stăpânească.

Mai mult ca să-şi facă de lucru, Veida le plimbă a doua zi pe şoseaua folosită de majoritatea VIP-urilor. Se ştia că Majestatea sa Regina avea să dea o recepţie în onoarea celor şapte şefi de stat în cea de-a doua seară a întrunirii. În această zi însă aveau să sosească majoritatea celor însărcinaţi cu paza şefilor de stat, în completarea grupurilor trimise de cele şapte ţări cu aproximativ o săptămână înainte. Evenimentele de acest fel presupun întotdeauna o prezenţă masivă a organelor de securitate, dar acum, din cauza zvonurilor şi a unor ameninţări directe din Orientul Mijlociu, paza era mai numeroasă ca oricând. Din acest motiv, preşedinţii vor fi nevoiţi să renunţe la plimbările pe jos prin împrejurimi, atât de dragi unora dintre ei.

Pe lângă SO13, SO10, Secţia Specială şi Serviciul de Securitate, ajutate de informaţiile primite de la SIS, se apelase şi la armată, care îşi pusese în mişcare serviciile speciale, printre care şi SAS.

— Dar ştiu că i-ai pus pe toţi pe jar, îi spuse Veida lui Lee Valdares. Nu putea fi mai bine.

— Amândouă căutăm o scenă. Poţi să mă duci prin Grosvenor Square?

Veida înţelese ce voia şi intră în traficul lent, dând ocol pieţei şi trecând prin dreptul ambasadei Statelor Unite.

— Impozantă amplasare, spuse Veida. Nu te-ai răzgândit?

— O, nu. Am avut mai mult decât suficient timp să mă gândesc. N-am fost niciodată mai sigură ca acum.

Din spate se auzi vocea lui Franny:

— Asta seamănă mai mult cu ce ştiu eu. De ce n-am venit aici mai întâi?

Nu primi nici un răspuns, dar Veida îi spuse lui Lee:

— Te superi dacă te duc înapoi, la hotel? Vreau s-o duc pe Franny prin împrejurimi şi să ne întoarcem înainte de lăsarea serii. Nu-mi place să conduc noaptea. Aseară a fost un coşmar.

În mai multe sensuri. Dar Lee spuse:

— Sigur. Nici o problemă. O să mă odihnesc.

Când Lee coborî, Franny se mută în faţă, lângă Veida.

— Mare capitală! observă ea. Cred că până la urmă mi-ar plăcea aici.

— Nu ţi-ar plăcea vremea, replică Veida. Nu seamănă deloc cu cea din New Orleans. Te-ai gândit unde te vei duce după ce se va termina totul?

— Aş încerca în Florida. Şi după ce se vor mai linişti lucrurile, mă voi întoarce la New Orleans.

— Crezi că poliţia nu te va căuta în Florida?

— Nu. Nicidecum. E alt stat.

Veida nu-i răspunse. Faptul că îşi ucisese un coleg nu o afectase pe Franny, de parcă nu era nimic rău în aşa ceva. Dar Veida nu încerca decât să-şi umple timpul pe când se lupta cu traficul, apoi o luă spre sud, depărtându-se doar câţiva kilometri de Londra.

— Vreau să fii pregătită în orice clipă. Reţine tot ceea ce vezi. O să te duc la locul unde se va întâmpla totul. Viitorul tău depinde doar de tine şi de felul în care îţi faci treaba. Aşa încât concentrează-te, Franny. Ascultă cu atenţie ceea ce-ţi voi spune pe drum. E o chestiune de viaţă şi de moarte. OK?

Majoritatea londonezilor ignorau afluxul de străini. Oricum, puţini dintre ei înţelegeau scopul întrunirii şi, cu cinismul îndreptat de obicei împotriva guvernelor şi politicienilor, majoritatea considera că, orice se va întâmpla, tevatura asta nu privea nicicum viaţa personală a fiecăruia dintre ei. Mulţi credeau că regina avea oricum cel mai important rol, aşa încât preşedinţii erau pe locul doi, poate cu o singură excepţie. Escorta preşedintelui Statelor Unite era foarte numeroasă şi majoritatea europenilor se distrau pe această temă. Cortegiul acestuia

cuprindea şiruri lungi de maşini, oameni înarmaţi şi la urmă ambulanţa personală, de parcă totul era pregătit pentru victimele unui război.

Londonezii au ignorat totul până în momentul în care a fost interzis accesul pe anumite străzi, iar numărul oamenilor înarmaţi – mai întâi de la securitate, apoi de la armată – de care se loveau pretutindeni, nu mai putea trece neobservat. Ar fi fost şi mai surprinşi dacă ar fi perceput şi prezenţa ofiţerilor înarmaţi, îmbrăcaţi în haine civile. Când toate acestea începură să-i stânjenească, londonezii deveniră nervoşi. Drumul de la serviciu înapoi acasă era tot mai anevoios.

Parcă era o invazie. Ca întotdeauna, presa punea şi ea gaz pe foc, observând pregătirile „mai riguroase ca de obicei”; începu deci să se întrebe cum de nu îşi dăduseră seama mai din vreme de acest lucru şi de motivele care determinaseră asemenea măsuri. Se pregătea ceva. Nu măsurile de protecţie obişnuite – oricum întotdeauna destul de importante – dar ceva li se ascundea şi nu era deloc un lucru lipsit de importanţă. Se simţeau înşelaţi şi avansau o mulţime de presupuneri personale, în mare măsură eronate. De aceea articolele de prima pagină erau diferite, dar toate incisive. Aşa ceva nu-i era însă de nici un folos lui North şi nici Serviciului de Securitate.

North era sătul de şefa sa, Sheila Mullen; la rândul ei, acesteia i se făcuse lehamite de secretarul Ministerului de Interne, nemulţumit de eşecul acţiunii cu privire la Veida Ash şi de ameninţarea pe care o reprezenta această femeie. North fusese însărcinat să o prindă pe Veida şi dăduse greş; în rest, însă, Serviciul de Securitate se ocupa de protecţia personalităţilor care sosiseră deja, împreună cu alte forţe, unele chiar din afară şi inutile, după părerea lui Sheila Mullen. Erau prea mulţi neprofesionişti.

În oraş, cortegiul se va îndrepta spre Palatul Buckingham, iar oamenii înarmaţi de pe acoperişuri vor deveni o imagine obişnuită, asemeni poliţiştilor de pe străzi. Chiar şi cei mai ocupaţi londonezi observaseră că nu era o operaţiune obişnuită de pază şi protecţie, oricine naiba avea să vină. De-a lungul anilor, locuitorii Londrei mai fuseseră martorii unor astfel de pregătiri, dar o asemenea amploare era fără precedent.

Realizatorii TV ai emisiunilor de ştiri îşi dăduseră seama destul de târziu că nu era vorba de o întâlnire obişnuită a marilor puteri; exista ceva care stârnea îngrijorarea generală şi redactorii, reporterii şi prezentatorii începuseră să dea pe post propriile

interpretări, cărora publicul le dădea crezare pentru că se transmiteau la televizor! Singura problemă era că diferite canale făceau afirmaţii diferite şi, mai ales, exprimau opinii care, în mod normal, nu-şi aveau locul în emisiuni informative.

Peste noapte, nervii tuturor celor implicaţi în pregătirile de securitate atinseseră o tensiune insuportabilă. O concluzie atrăgea după sine o alta, mai ales din momentul în care fusese acceptată ideea că persoana aflată în spatele acestor ameninţări era încă în libertate şi îşi vedea de planurile sale.

Nu ajută la nimic nici raportul complet asupra lui Lee Valdares primit de North, care află astfel despre mişcările ei în Orientul Mijlociu. El ştia, desigur, că cineva agitase spiritele acolo; fusese continuu informat de SIS, care intrase în posesia acestor informaţii prin intermediul propriilor agenţi, dar confirmarea venise direct de la CIA, evident îngrijorată în legătură cu securitatea preşedintelui. Lucrurile se precipitau, nu se întrezărea nici un rezultat şi nu exista nici o informaţie precisă despre ceea ce se petrecea. Era o harababură şi încă una extrem de îngrijorătoare.

Bulman îi făcu lui North o vizită de curtoazie, la sfârşitul căreia îl anunţă că se retrage din afacerea asta; brusc, North se simţi vulnerabil şi lipsit de orice sprijin.

— Nu pleca tocmai acum, pentru numele lui Dumnezeu! Am senzaţia că mă aflu pe un vapor care se scufundă şi nici măcar nu sunt eu căpitanul. Aşteaptă până se întorc. Doar o zi sau două.

— Vrei să spui dacă se întorc *toţi.*

Bulman se rezemă de spătarul scaunului.

— Derek, la ce bun să mai rămân? Mai mult nu pot face. N-am găsit-o pe Veida. Nu-i putem învinge pe toţi. Aş putea spune că-mi ajunge.

— Dar încă nu s-a terminat. Joacă până la fluierul final. Ar trebui să faci măcar asta, George.

Cei doi se împrieteniseră de-a binelea în timpul acestei acţiuni nereuşite. Făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Norocul nu-i ajutase când se aflaseră pe punctul de a da lovitura. Se mai întâmplă. Bulman era realist, dar recunoştea şi că North avea într-adevăr nevoie de un suport moral. Dacă lucrurile vor merge prost, trebuia găsit un vinovat şi North ştia că era un candidat puternic la acest titlu.

— Care-i problema? întrebă Bulman. Renunţă la ideea de a o găsi pe Veida. A plănuit totul pas cu pas din clipa în care Holmair

i-a dat o mână de ajutor. N-ai cum să anticipezi nimic. Are bani şi relaţii la care poate apela. Ea a avut toate atuurile, iar noi am fost mereu în contratimp. Chiar nu pot să rămân. Vreau să păstrez legătura cu Jacko, să fiu sigur că va reuşi să plece din Elveţia. Şi, ca să fim drepţi, eu n-am fost decât un membru onorific băgat în faţă. Sunt mulţi în clădirea asta pe care îi, supără prezenţa mea aici.

— Ei bine, pe mine nu! Cât despre ceilalţi, îi priveşte, încă o zi sau două, George. Te rog! Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-mi ţine companie. Vom lua masa împreună, în momentul ăsta, nimeni n-ar face aşa ceva pentru mine.

În ciuda orei târzii, North scoase o sticlă de scotch.

— Uite, adăugă el convingător, vei rămâne încă pe statul de plată şi eu voi mai comanda câteva lăzi de whisky. Nu trebuie să lucrezi. Doar să-mi stai alături.

— Trei cazuri, spuse Bulman după o clipă de ezitare.

North zâmbi. Părea neîngrijit şi obosit şi nici nu strânsese patul pliant din birou. Făcu acum acest lucru, sub privirea lui Bulman, care observa că devenise foarte dezordonat.

— Ştii, spuse Bulman, savurând un scotch veritabil din rezerva personală a lui North, nici una dintre ele nu e ca Veida. Pe ea nu o interesează să ucidă preşedinţi – ar fi contraproductiv. Toate crimele care i se atribuie au fost făcute pentru a-şi apăra pielea. Din acelaşi motiv i-a zburat creierii tatălui fiicei sale, omul pe care-l iubea. Ăsta este stilul ei.

— O mulţime de dovezi probează că se pregăteşte ceva de proporţii, deşi, altfel, sunt de acord cu tine.

— Nu dovezi, ci zvonuri. Nu există nici o dovadă.

— Terorişti cunoscuţi, oameni vizaţi au dispărut brusc după apariţia ameninţărilor din partea unor grupări fanatice. Şi sunt mai mulţi decât ai crede.

— Sigur. Dar unde s-au dus? În Bahamas, în vacanţă?

— Nu e doar o farsă, George. Prea multe surse indică acelaşi lucru, surse bine informate. Raportul CIA e clar. Ei cred că Lee Valdares a umblat prin Orientul Mijlociu şi a făcut agitaţie pe-acolo.

— Şi-a făcut bine treaba. Dar de ce? În raportul CIA nu scrie de ce i s-a năzărit, brusc, să-şi asasineze preşedintele. Potrivit spuselor lor, ea este un susţinător de nădejde al acestuia.

— Nu mă pot baza pe punctul tău de vedere îngăduitor, George. Nici eu şi nici altcineva nu-şi poate permite să ignore ceea ce a făcut şi nici ameninţările care au urmat. Sunt lucruri de

care trebuie să ţin seama.

— Poate că pe asta se şi bazează. Ele ştiu că nu poţi ignora asemenea lucruri.

— Vrei să spui că toate astea n-au fost decât un paravan?

— Habar n-am. Nu sunt atât de deştept ca Veida şi ştiu prea puţine despre Lee Valdares. Şi, oricum, sunt aici pentru a-ţi ţine companie, dar cu salariul întreg.

— Şi totuşi nu putem trece cu vederea nimic, chiar dacă noi suntem de altă părere. Nu ne putem permite să riscăm, punând în pericol vieţile unor oameni de seamă.

— Ştiu asta, Derek. Înţeleg situaţia în care te afli. Mă întreb unde o fi acum nemernica asta? Ai fi putut spera că până acum a făcut deja o greşeală.

Rămaseră în birou, reflectând, trecând în revistă întâmplările, încercând să găsească ceva ce le-ar fi putut scăpa din vedere; între timp, paza ambasadelor se dublase, ca şi cea de la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite, unde era găzduit preşedintele, iar maşinile oficiale nu rămâneau nici o clipă nesupravegheate. Aşa cum bine spusese North, oricâte îndoieli ar fi avut, precauţia trebuia să fie prima pe lista de priorităţi.

Dar Veida Ash plecase spre prima ei victimă cu mult înainte ca Bulman să-l viziteze în ziua aceea pe North. Şi cu ea se afla şi Franny, care aştepta cu nerăbdare să capete de lucru şi biletul spre casă.

21

Veida şi Franny plecaseră dis-de-dimineaţă, înainte de a se lumina de ziuă. Veida conduse spre nord-vest. Nu mai ploua, dar era tot înnorat şi foarte întuneric. Plecarea din Londra, cu străzile ei pustii la ora cinci şi jumătate, era o experienţă bizară. Ajunseră astfel fără întârziere pe autostrada 40, unde farurile maşinilor alunecau în ambele direcţii, dar era şi mai ciudat faptul că indicatoarele iluminate păreau să plutească pe deasupra şoselei. Autoturismele care se îndreptau spre sud, spre Londra, erau tot mai numeroase, dar benzile de presemnalizare erau aproape pustii, cu excepţia celor pentru camioane.

În afara misiunii lor, cele două femei nu aveau nimic în comun şi conversaţia era, practic, inexistentă. În ciuda tăcerii, exista însă între ele o tensiune de parcă abia atunci se întâlniseră şi încercau să se cunoască. Nu se simţeau bine una în compania celeilalte. Poate că nu era decât o reacţie subconştientă la ceea ce trebuia făcut. Franny şedea zgribulită, tremurând şi în cele din urmă Veida dădu drumul la calorifer, deşi ei i se părea că este extrem de cald în maşină.

O maşină a poliţiei trecu în sens invers. Veida umblase deghizată de când evadase şi în apartament avea o mulţime de peruci şi lentile de contact. Franny nu se deghizase nicicum, pornindu-se de la ideea că nimeni nu se aştepta ca un poliţist american urmărit în ţara lui să se îndrepte spre Buckinghamshire, în Anglia.

Veida rula cu viteză moderată. Dacă ar ajunge prea devreme, ar fi nevoită să se plimbe prin împrejurimi, ceea ce nu era deloc recomandabil. Şi nici nu voia să fie oprită pentru depăşire de viteză. Merse deci cu viteza constantă de 120 de kilometri şi se luptă cu plictiseala. Nimic nu trăda scopul cumplit al călătoriei celor două femei; puteau să se îndrepte, pur şi simplu, către birourile lor, ca oricare alte persoane.

La Beaconsfield făcură la dreapta şi depăşiră o cisternă cu lapte în staţionare. Acesta era genul de incident minor care o îngrijora pe Veida; nu voia ca maşina să fie remarcată. Din fericire, lăptarul nu era în camion; era dus probabil să livreze lapte la una dintre casele aflate în spatele unor garduri vii.

Veida traversă oraşul de provincie şi intră pe nişte drumuri

aproape pustii. Trecuse de zona iluminată şi se găsea din nou în întuneric. Micşoră viteza, de parcă nu ştia unde se află. Simţind că momentul în care trebuia să intre în acţiune nu era departe, Franny dădu un semn de viaţă. Scoase arma din poşetă, verifică dacă amortizorul era bine fixat, apoi o băgă înapoi, dar rămase cu mâna pe ea.

Veida părea să se fi orientat între timp şi vină la dreapta, pe un drum de ţară. Casele, destul de înalte, se aflau la distanţe destul de mari şi erau înconjurate de multă verdeaţă.

— Aici locuieşte individul? întrebă Franny, arătând un interes neobişnuit.

— Nu suntem departe, răspunse Veida.

Printre copaci se zăreau luminile aprinse de oamenii matinali. Nu era decât şase şi jumătate, oră la care activitatea se putea intensifica. Sincronizarea era de o importanţă crucială. Deşi era frig, Veida coborâse geamul şi examina fiecare clădire pe lângă care trecea. Distanţele dintre case erau atât de mari încât cele aflate mai în spate aproape că nici nu se zăreau.

Veida opri, stinse farurile şi coborî, spunându-i lui Franny să rămână pe loc. Înaintă, citi numele scris pe porţile masive de fier şi se întoarse la maşină.

— Am crezut că ştii unde e, spuse Franny.

— Ştiu, dar e al naibii de întuneric. Cred că e următoarea.

Franny se uită dispreţuitor la ea şi spuse sarcastic:

— Sper să împuşcăm pe cine trebuie.

Veida ignoră replica batjocoritoare şi conduse foarte încet mai departe. Într-o oră, scena se putea schimba. Lumini aprinse, oameni grăbiţi să prindă trenul sau să ajungă cu maşina la serviciu. Dar va fi încă întuneric, ceea ce era esenţial.

Veida opri din nou, coborî, verifică numele de la poartă, se întoarse şi spuse:

— Asta e.

După câteva secunde adăugă:

— Ştii ce trebuie să faci. O să mă plimb puţin, apoi o să mă întorc şi o să parchez între casa asta şi următoarea. Distanţa dintre ele e suficient de mare. Dacă sunt urmărită, o să merg mai departe şi o să mă întorc ceva mai târziu, aşa că nu intra în panică dacă nu sunt aici. Continuă să mergi în aceeaşi direcţie. O să te caut eu. Dacă întârzie şi se luminează, renunţi. Individul ăsta e o persoană cu tabieturi, mai ales în perioadele de criză. O.K.?

— O.K.

— Şi ai grijă să aduci arma înapoi. Vreau să scap de ea.

— Şi dacă nu e cel care trebuie?

— Va fi. Dacă nu e, nu o faci. Aştept până intri pe poartă.

Franny îşi luă poşeta, coborî şi închise portiera, încercând să nu facă prea mult zgomot. Ocoli maşina şi se apropie de porţile duble. Intră şi închise poarta în urma ei. Se întoarse şi îi făcu semn cu mâna lui Veida, care plecă de cum îl văzu, în timp ce Franny se afundă în tufele de lângă poartă.

Lui Franny, casa i se păru imensă şi rău prevestitoare. Lumini aprinse se vedeau şi în camerele de la etaj şi la parter, apoi în hol probabil, prin geamul uşii de la intrare. Într-o latură se vedea un garaj dublu şi prin crăpătura uşii zări aprinzându-se o lumină. Scoase arma şi îşi puse geanta pe după gât, ca să nu-i alunece sau s-o incomodeze.

Aleea cu pietriş o dezavantaja, dar paralel cu ea se întindea o peluză. Calmă şi totuşi bucurându-se de perspectiva unei practici reale, Franny se aşeză la pândă la marginea peluzei, aproape de porţi. Se întreba cât de multe se schimbaseră din perioada în care Veida cunoscuse împrejurimile casei aceleia şi obiceiurile proprietarului său.

Era linişte şi dinspre casă nu se auzi nici un zgomot până în clipa în care uşa se deschise şi lumina se revărsă în afară, descriind un semicerc larg, fără a ajunge însă până la Franny, care era îngheţată de frig, dar pregătită. Uşa se închise şi ea nu apucă să-l vadă pe bărbatul care ieşise. Auzi însă zgomotul paşilor lui pe pietriş. Bărbatul ajunse la garaj şi deschise uşile.

Lumina se revărsă din nou şi Franny zări conturul a două maşini. După o clipă se auzi un motor pornind, apoi văzu aprinzându-se luminile de poziţie. În clipa aceea, pe Franny o cuprinse panica. Brusc, îşi dădu seama că porţile puteau fi deschise cu o telecomandă, situaţie în care va fi nevoită să-l împuşte pe nemernic prin parbriz când se va apropia şi asta însemna că maşina se va izbi şi va face un zgomot infernal.

Ştiu sigur că aşa se va întâmpla în momentul în care maşina dădu puţin înapoi, făcu un mic ocol, după care intră uşor pe alee cu farurile pe faza scurtă. Rămase ghemuită, temându-se să nu fie prinsă în bătaia farurilor în timp ce înainta printre tufe. Situaţia nu era prea bună. Apucă arma cu ambele mâini, pregătită să facă un pas în faţa maşinii.

Franny era pe punctul de a trece la acţiune, când maşina se opri la câţiva metri de porţi şi bărbatul coborî. Răsuflă uşurată când îl văzu apropiindu-se, lumina farurilor alungindu-i umbra pe

alee. Când bărbatul ajunse în dreptul ei, Franny se ridică puţin şi-i spuse din ascunzătoare:

— Veida a spus că ai vândut-o. Asta-i din partea ei.

Silueta încremeni, dar înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, se auziră două pocnituri înfundate şi în frunte îi apărură două găuri. Se arcui pe spate şi se prăbuşi pe alee. Mesajul nu fusese transmis întocmai, iar împuşcăturile ar fi trebuit trase în corp, dar înclinaţia lui Franny spre exhibiţionism învinsese şi rezultatul se vedea.

Franny păşi în lumina farurilor şi se uită la cadavru. Se aplecă asupra lui cu sânge rece, îi luă pulsul la carotidă pentru a se asigura, că murise, apoi o porni repede spre porţi. Ieşi lăsându-le deschise şi cadavrul rămase în urmă, în lumina farurilor Jaguarului. Făcu la stânga, dar văzând că Veida nu era, îşi ţinu firea şi continuă să meargă, conform instrucţiunilor, sperând că nu va fi lăsată acolo; nu cunoştea deloc zona.

Veida o văzu pe Franny ieşind pe poartă, porni şi avansă puţin cu maşina. Când o auzi apropiindu-se, Franny se întoarse şi uşurarea i se putu citi pe chip chiar şi la lumina aceea slabă. Veida îi deschise portiera şi Franny urcă.

— Credeai că o să te las aici? întrebă Veida. A trebuit să mă depărtez puţin din cauza unei maşini care a ieşit dintr-o curte vecină, minţi Veida. Dă-mi arma.

Luă pistolul şi îl puse între scaunul ei şi portieră, asigurându-se că nu va aluneca.

— N-o să fie greu să găsesc un loc unde să-l arunc. Sunt o mulţime de sate pe-aici. Hai să plecăm acum.

Obiceiurile victimei fiind cunoscute, nu pierduseră timp preţios şi totul durase foarte puţin. Veida porni. Franny şedea tăcută, ca o reacţie pe care nu o putea stăpâni.

— Ai verificat dacă a murit?

— Sigur. Era mort. N-am vrut să-l las aşa, la vedere, în lumina farurilor, dar n-am avut încotro. În primul rând va atrage atenţia maşina. Asta înseamnă că va fi găsit foarte repede, ceea ce nu-i bine.

— Suntem deja în siguranţă, spuse Veida.

Intraseră pe un drum tăiat prin pădure şi, la lumina farurilor, ramurile desfrunzite alcătuiau siluete fantomatice.

— O să-ţi dau restul de bani de cum ajungem, după care poţi să te duci unde vrei. Îmi spui unde vrei să pleci şi eu îţi fac rost de bilet. OK?

— Bine. Vreau un bilet până la Miami.

Veida opri.

— Cred că aici e bine. Dacă mergem mai departe, va fi mai greu de rezolvat.

Se uită în jurul conului de lumină al farurilor.

— Deschide portiera şi aruncă-l cât poţi mai departe. Pare un loc destul de izolat. Va fi găsit abia peste câţiva ani.

Veida luă pistolul ţinându-l de ţeavă, dar în timp ce Franny deschidea portiera, îl întoarse, i-l puse la tâmplă şi trase chiar în clipa în care aceasta voia să se întoarcă şi să întindă mâna după armă. Într-o străfulgerare de o secundă, Franny înţelese poate că fusese trădată, dar fără îndoială că gândul nu avu timp să capete un contur clar. Se înclină şi Veida o împinse afară. Coborî şi o trase pe Franny din drum, apoi îi puse pistolul în mâna dreaptă, strângându-i degetele pe patul acestuia. Amândouă purtaseră mănuşi.

— Îmi pare rău, Franny, spuse Veida către cadavru, erai prea inconsecventă. Dar ţi-ai îndeplinit misiunea şi nu o să te trag pe sfoară. O să dau banii tăi rudelor tale celor mai apropiate.

Veida închise portiera. Nu avea nici un rost să încerce să verifice la lumina aceea dacă existau pete de sânge, dar spera că nu erau; de aceea îi ceruse lui Franny să deschidă portiera: pentru ca glonţul să nu-i spargă geamul şi pentru ca sângele să nu fie împroşcat pe maşină. Simţea un vag regret, dar încercă să se consoleze cu gândul că îi făcuse poate o favoare lui Franny, care, oriunde s-ar fi dus în Statele Unite, ar fi sfârşit tot pe scaunul electric.

Cu puţin timp înainte ca Bulman să-i facă vizita aceea de curtoazie lui North, Lee Valdares telefonă la ambasada Statelor Unite ale Americii şi ceru legătura cu Dan Jureski. După ce aşteptă câteva secunde, i se spuse că acesta nu putea fi găsit până al ora nouă patruzeci şi cinci. Timpul ei era măsurat, dar nu putea face altceva decât să aştepte.

La nouă patruzeci sună din nou; de data asta era acolo, dar i se ceru să se recomande.

— Lee Valdares, răspunse ea.

Jureski prelua imediat legătura.

— Lee? Unde naiba…

— E un restaurant drăguţ la ieşirea din Grosvenor Place. Se numeşte „Mario’s”. Ne întâlnim peste cincisprezece minute. Şi să nu vii cu vreun caraghios după tine. Eşti pe un teren străin.

Cum sunase de la un telefon public din apropierea

restaurantului, se afla într-un loc de unde avea să-l vadă de îndată ce sosea. Verificase totul, dar se temea că nu va reuşi să sincronizeze lucrurile corespunzător; se apropia ora pauzei de cafea şi mulţi funcţionari îşi vor părăsi birourile. Cel puţin avea noroc că iama stăvilea afluxul turiştilor.

Lee rămase la adăpostul cabinei telefonice pentru aţine sub observaţie intrarea restaurantului, aflat chiar peste drum. Jureski plecase probabil imediat, pentru că apăru dând colţul în fugă şi nu-şi luase nici haina, deşi afară era destul de frig. Când îl văzu, simţi o emoţie ciudată şi mai ales dezgust. Era singur. Sau, în cazul în care venise însoţit, celălalt sau ceilalţi rămăseseră în umbră. Dar nu avusese şi nu va avea niciodată încredere în el.

Lee îl aşteptă să intre, apoi traversă neîntârziat strada. Când intră, îl găsi la tejghea, întrebând de ea. Dintr-o cafetieră uriaşă de la bar ieşea abur, iar sub globuri de sticlă se aflau piramide de sandvişuri proaspete şi chifle.

— Sunt aici, spuse ea. Poţi să-mi comanzi un cappuccino. Jureski se întoarse brusc, nevenindu-i să creadă că era chiar ea.

— Am fost aproape convins că e o farsă.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar iată-te în carne şi oase şi mai frumoasă ca oricând. Te-am căutat peste tot, Lee. Ce naiba se întâmplă?

— Lasă prostiile, ia cafelele şi o să-ţi spun. Hai să mergem mai în spate.

Interiorul restaurantului era destul de strimt, dar foarte lung. De o parte şi de alta a uşii se aflau mesele cele mai căutate, poziţia lor permiţând clienţilor să urmărească pe geam agitaţia străzii. Mesele din spate erau învăluite în umbră şi se ocupau numai în orele de vârf sau de către perechile de îndrăgostiţi; era puţin cam devreme pentru întâlniri romantice. Două dintre mesele din faţă erau ocupate.

Jureski plăti cafelele şi se duseră în spate, unde Lee alese ultima masă şi se aşeză cu spatele la perete, astfel încât să poată cuprinde cu privirea întregul restaurant. Jureski se aşeză în faţa ei.

— De aici n-ar trebui să fim auziţi, spuse Lee. Să sperăm că nu va ocupa nimeni masa de lângă noi.

— E prea devreme, răspunse Jureski. Dar la ora unsprezece restaurantul e plin.

— Aşadar, ai mai fost aici?

— Sigur. E foarte potrivit pentru o gustare rapidă.

Adăugă apoi pe un ton mult mai grav:

— Hai să lăsăm prostiile, Lee. Ce naiba pui la cale?

— Ei, frumoasă primire! Dacă vrei un răspuns direct, atunci află că m-a înfuriat rezultatul interogatoriului. N-am mai putut să mă întorc la lucru.

— Şi-acum? Ţi-a trecut?

Jureski părea neliniştit. Nu se atinseseră încă de cafele.

— Simt acelaşi lucru. Am aşteptat destul de mult fără să se schimbe nimic. Pentru mine eşti tot un violator nenorocit şi un criminal.

Jureski fusese luat prin surprindere şi acum se simţea stânjenit.

— N-am chef să ascult toate prostiile tale. Ai înnebunit. Mai bine plec.

Dădu să se ridice, dar Lee îl lovi cu arma pe sub masă şi el gemu de durere.

— Rămâi pe loc sau te mutilez. Ceea ce ai simţit a fost amortizorul unui pistol.

Se aşeză la loc înspăimântat şi fără să înţeleagă schimbarea bruscă din purtarea ei. Era atât de calmă şi de hotărâtă, încât Jureski nu se îndoi nici un moment că avea o armă. O provocă totuşi, spunându-i cu un uşor tremur în voce:

— Ai de gând să mă împuşti într-un loc public?

— Aici nu e prea multă lume, Dan. Am ales locul ăsta. Aproximativ o jumătate de oră va fi încă linişte. Dacă mai încerci să faci vreo mişcare, rezolv totul într-o fracţiune de secundă. Nu contează ce mi se va întâmpla după aceea.

Ştia că Lee nu va ezita să tragă şi avea toate şansele ca, în cele din urmă, să iasă basma curată.

— Dar de ce nu eşti de acord cu rezultatul interogatoriului? A fost legal. Şi toată lumea l-a acceptat. Vreau să spun că ai dispărut de câteva săptămâni şi toată lumea s-a gândit că ai păţit ceva. Te aşteaptă să te întorci.

— De aceea mă aflu aici, unde compania nu mai poate acoperi pe nimeni. Se va face o anchetă în Anglia.

La început, Jureski nu înţelese ce voia să spună. Încercă însă o altă tactică.

— Ai creat probleme în Orientul Mijlociu. Nu e deloc un lucru obişnuit şi poate fi considerat chiar o trădare. De ce naiba ai făcut aşa ceva? Eşti într-un mare rahat.

— Am făcut-o ca să te scot din America. Ameninţările la adresa celor şapte şefi de state au avut menirea de a te face să reacţionezi. Cu toate zvonurile care circulau întruna, era

imposibil să rămâi la Langley, sperând că nu se va întâmpla nimic. Protecţia preşedintelui nu te priveşte direct, dar când ameninţările vin din afară, eşti nevoit să intervii şi te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că, pentru a-ţi salva fundu', te vei deplasa până aici ca să arăţi că eşti pe poziţii, la slujbă, strângând informaţii, punând totul în ordine şi aşteptând o avansare binemeritată. A mers, nu-i aşa? Exact cum am plănuit.

Lee zâmbea, dar Jureski nu se simţea deloc mai în siguranţă.

— Ai făcut toate astea doar ca să mă aduci aici? întrebă el. Dacă-mi dădeai un telefon, ne-am fi putut întâlni şi am fi discutat în tihnă.

— Da, în State. Unde s-ar fi muşamalizat binişor totul. Dacă te ucid, vor găsi o cale să rezolve problema în afara legii. Ţin la imaginea lor. Vor acoperi o crimă, dar un viol făcut de unul de-al lor, asta nu poate fi lăsat să se vadă. Compania n-ar putea face aşa ceva aici nici dacă ar încerca, iar englezii nu ar privi cu ochi buni acest lucru. Ceea ce va duce la un frumos incident internaţional şi sunt sigură că preşedintele îţi va da şi o medalie.

— Dar nu mă poţi acuza de viol aici! Asta s-a întâmplat în State.

— Avem deci în sfârşit o confesiune. Bine.

— Ţi-am arătat doar care este situaţia şi ai înţeles foarte bine ce am vrut să spun. Nu mai interpreta după bunul tău plac. De fapt, ce urmăreşti?

— Vreau să recunoşti că ai violat-o şi apoi ai ucis-o pe Jackie Newcombe, cea mai bună prietenă a mea.

— Deşi nu am făcut-o? Doar pentru că vrei tu?

— Da. Că vreau eu. Nu mă mai întorc la CIA. Şi nici în State. Îmi place în Anglia şi pot chiar să mă instalez aici. Dar trebuie să fac asta pentru Jackie. Îi datorez acest lucru.

— De câte ori trebuie să-ţi repet? Nu era aşa cum o credeai tu. Şi ea a vrut. Nu ştiu de ce s-a sinucis.

— Pentru că nu s-a sinucis. La interogatoriu s-a pus în discuţie cariera ta şi nimeni nu te-a acuzat că nu-ţi cunoşti meseria. Cu toate astea, eşti un afemeiat. Jackie n-a fost singura femeie care avea motive să se plângă din pricina ta, dar a fost singura pregătită să dea totul publicităţii, aşa încât ai ucis-o. Pe Jackie, care a servit ţării cu atâta credinţă şi la fel şi ţie. După cum ai spus, nu poţi fi arestat aici pentru ticăloşia asta şi interogatoriul companiei te-a reabilitat, aşa că de ce nu vrei să-mi faci pe plac şi să recunoşti adevărul, ca să-mi pot vedea în continuare de treabă?

Îl lovi din nou cu arma ca să-i amintească de existenţa ei. În partea din faţă a restaurantului se auziră voci. Mai intrase un cuplu. Jureski rămase nemişcat, reflectând, urmărind expresia lui Lee, ceea ce nu-i alungă îngrijorarea. Îşi regăsi oarecum cumpătul şi începu să cântărească întreaga situaţie. Aruncă o privire în spate, apoi spuse:

— Prin urmare o să mă ucizi aici? N-o să scapi uşor.

— Probabil că nu, dar tu nu o să mai trăieşti ca să afli. Fă şi tu ceva onorabil în viaţa asta a ta nenorocită şi recunoaşte adevărul. Asta este tot ce-ţi cer. Pentru liniştea lui Jackie, spune măcar că îţi pare rău. Apoi o să plec.

Dacă Jureski n-ar fi fost atât de îngrijorat în legătură cu propria persoană, poate că ar fi sesizat capcana care i se pregătise. Se gândi însă că totul nu era decât o farsă şi îşi regăsi tonul arogant.

— Nu poţi trece peste asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi ce se va întâmpla când restaurantul se va umple?

— Nu voi aştepta până atunci. Ceea ce urmează depinde numai de tine.

Tonul ei i se păru uşor schimbat. Redeveni nesigur. Ce naiba mai conta, totuşi? Erau pe teren străin, ea nu va trage şi o mărturisire acolo nu ar folosi la nimic. Se gândi să încerce din nou să plece, dar poate că ar înfuria-o mai rău. Deveni şi mai arogant:

— Îţi spun tot ce vrei să afli, Lee. Prietena ta, Jackie, mi-a cerut-o, dar în ultimul moment n-a mai putut să meargă până la capăt. Băuse. M-a făcut să cred că e de acord, apoi m-a respins. Ne-am luptat şi lucrurile au scăpat de sub control.

— Nu te-a ameninţat că te va denunţa?

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Nu m-a ameninţat niciodată. Pentru numele lui Dumnezeu, n-a fost nici un viol. Ea s-a răzgândit în momentul în care eu deja nu mă mai puteam stăpâni. Ce-ai fi vrut să fac?

— Şi-apoi, după câteva zile, te-ai întors şi ai ucis-o.

— Nu vorbi tâmpenii! Ea m-a invitat. Am crezut că voia să lămurim lucrurile. Şi-apoi a început să ţipe şi să se îndoape cu pastile. Am încercat să i le scot din gură, dar s-a înecat cu ele.

— Adică i le-ai împins pe gât, după care ai forţat-o să bea. Ai vrut să fii sigur că se înecă.

Jureski părea descumpănit.

— Asta-i o tâmpenie!

— Singurul lucru care nu se potriveşte în versiunea ta, Dan, e că Jackie îmi spusese deja că-i dai târcoale şi că insistenţa ta începuse s-o sperie. Nu se înşela, nu-i aşa? Iar la interogatoriu ai afirmat că după aceea nu te-ai mai dus la ea niciodată şi că n-ai ştiut cum a murit până nu ţi s-a spus. Oricum, ce e corect e corect. În ceea ce mă priveşte, ai recunoscut, chiar dacă nu tot sau, în orice caz, ai spus destule ca să pot cere reluarea anchetei şi asta este tot ce am vrut. Ai fi putut economisi timpul multor oameni.

— Doar nu crezi că voi fi băgat în toată povestea asta la întoarcere! O să neg fiecare cuvânt.

— Ştiu că aşa vei face, Dan. Adio!

Lee trase două gloanţe pe sub masă şi Jureski intră în agonie. După ce aruncă o privire prin restaurant, Lee scoase mâna de sub masă şi îi mai trase două gloanţe în piept. Văzându-l că se apleacă în faţă, întinse o mână şi îl împinse spre perete. Groaza îi rămăsese întipărită pe chip. Lee îşi desprinse microfonul minuscul care, pe eşarfa de mătase, trecuse drept un simplu ac; apoi scoase reportofonul din geantă şi îl puse pe masă, vârând pistolul în locul lui. Se ridică şi ieşi din restaurant.

Se simţea stoarsă, dar eliberată. I se luase o mare povară de pe inimă. Ceea ce făcuse nu-i adusese nici o satisfacţie personală, dar era mulţumită că se terminase. Jackie Newcombe fusese răzbunată şi doar asta conta. Jackie ar fi fost încă în viaţă dacă şeful ei nu ar fi fost un afemeiat care o socotea mâna lui dreaptă şi care nu putuse accepta un refuz, cu atât mai mult cu cât aceasta s-ar fi putut află lesne în tot departamentul. Lee făcuse dreptate, capul sus.

Epilog

În birou era o atmosferă apăsătoare. Se întunecase, luminile fuseseră aprinse şi două pahare cu whisky, plus sticla se aflau pe biroul lui North. Încercaseră să găsească o rază de speranţă, vreun semn că aveau dreptul să fie optimişti.

— A ştiut cum să-i călăuzească pe toţi pe o direcţie falsă. Cei de la securitate se învârtesc fără rost, ca nişte găini fără creier, spuse Bulman cu amărăciune. Să fim sinceri, a făcut ce-a vrut din noi.

North îşi puse picioarele pe birou.

— Veida a calculat întotdeauna bine şi în felul ăsta a câştigat. Îi plac scenele mari şi nu putea găsi una mai mare ca asta. Îi place să se vadă totul.

Băuturile rămăseseră neatinse şi Bulman întinse mâna după paharul său fără să-şi dea seama.

— Crezi că Sandy Wilson ar fi putut într-adevăr s-o scape de închisoare?

North îşi studia vârfurile pantofilor.

— Era şeful ei la SIS şi o considera extraordinară. Chiar el mi-a spus-o. Probabil că era preocupat de propria imagine şi a uitat de ea, altfel ar fi putut s-o ajute. Nu s-a putut dovedi niciodată că ea a făcut crimele de care a fost bănuită şi am impresia că intenţiona să pună câteva dintre milioanele pe care le strânsese în contul amărât al SIS-ului, astfel încât toată lumea să fie fericită. Şi ar fi pornit de la ideea că, atunci când o crimă era imperios necesară, SIS se va uita întâi în curtea proprie. Da, probabil că ar fi putut s-o scape, dar a hotărât să-şi salveze propria piele. A fost un Iuda pentru ea.

— Aşa încât i-a zburat creierii, spuse Bulman, concluzionând. A fost îngrozitor. Lăptarul l-a găsit pe alee, după care a fost nevoit să se ducă s-o anunţe pe soţia lui Sandy. Şi noi ar trebui să credem că acea Francesca Jopena a mers pe jos prin pădure câţiva kilometri şi apoi s-a sinucis. Povestea asta ar fi ţinut dacă nu erau urmele proaspete de roţi găsite la locul cu pricina.

Întorceau lucrurile pe toate părţile de câtva timp, fără să ajungă de fapt la nici o concluzie.

— Toată povestea asta e îngrijorătoare, spuse North. Lee Valdares şi-a lăsat amprentele pe reportofonul părăsit în

restaurant, dar i-a fost deja identificată vocea din înregistrare. Problema este acum că Statele Unite, mai exact CIA, exercită presiuni asupra Scotland Yard-ului să declare că acest caz este un act terorist. Ar fi destul de credibil, dat fiind postul ocupat de Jureski. Adevărul este că CIA s-a cam speriat; ar putea muşamaliza o crimă, dar un viol – chiar şi simpla pomenire a acestui cuvânt dă fiori întregii organizaţii când este implicată imaginea publică şi un membru al său. Yard-ul nu se va lăsa convins şi sunt sigur că ăsta este motivul pentru care Lee Valdares a ţinut să-şi finalizeze opera aici. Dorea să se afle. Presupun că, în schimbul ajutorului primit, le-a promis celor din Orientul Mijlociu însuşi capul lui Jureski.

Se aşternu tăcerea, cei doi fiind preocupaţi de paharele cu whisky.

— Ce mai şti despre Jacko? întrebă North.

Bulman se lumină la faţă.

— Au ajuns la Milano. Bănuiesc că peste o zi sau două vor fi înapoi. Au ţinut fata ascunsă până s-a înzdrăvenit, după care au lăsat-o la uşa blocului în care locuia ea şi, când s-au aflat în siguranţă, au telefonat. Elveţienii au descoperit că bodyguardul rănit era cel care-l ucisese pe Gerrard, unul dintre oamenii lor şi acest lucru le-a fost de ajutor.

— Un supravieţuitor, Jacko ăsta!

Bulman se întinse după sticlă.

— Îi prieşte să lucreze cu tine. Oricui îi prieşte.

După ce reflectă câteva clipe, adăugă pe un ton serios:

— Mă rog lui Dumnezeu ca nu cumva să le treacă prin cap lui Veida şi lui Lee Valdares să formeze o echipă. Ar fi un dezastru.

Ridică paharul:

— Noroc!

— De ce nu vii cu mine?

Veida stătea lângă şemineul impunător, cu o cupă de şampanie în mână, pe care o ridică în semn de salut.

— Am face o echipă grozavă.

Purta un costum cu pantaloni de culoare deschisă şi era extrem de atrăgătoare când privi în jos, spre Lee Valdares, care şedea pe canapea, cu picioarele întinse.

— Nu cred, răspunse Lee.

De când se întorsese în apartament, fusese destul de tăcută şi mai mult încruntată. Sorbi o înghiţitură din pahar şi se uită la Veida, care nu părea impresionată de nimic din cele întâmplate.

— Ce vei face? o întrebă Veida.

— Nu ştiu. O să văd eu. Cred că am nevoie de ceva timp.

— Nu-ţi mai face mustrări de conştiinţă pentru ticălosul pe care l-ai împuşcat. Gândeşte-te că ceea ce ai făcut a fost o execuţie pe care individul o merita de mult. Scoate-ţi povestea asta din cap.

Lee zâmbi.

— Pentru tine e simplu. Nu mă înţelege greşit, nu regret nimic. Dar viitorul rămâne cumva deschis. Ţi-e dor de Paul Holmair?

Întrebarea ar fi fost periculoasă pentru oricine altcineva ar fi îndrăznit s-o pună, în afară de Lee.

— Întotdeauna mi-a lipsit. Dar ceea ce i s-a întâmplat este ceea ce merita de multă vreme. M-a părăsit la nevoie, dar pe-atunci eram prea tânără ca să înţeleg. Pentru el, întotdeauna şi mai presus de toate era propria siguranţă.

Spuse toate acestea fără să vadă nici o asemănare cu acţiunile sale.

— A fost cât pe-aci să ne trădeze. A trebuit sacrificat.

— Ai idee de ce a făcut asta?

— N-avea nici un rol în planurile mele şi s-a simţit frustrat. De asemenea, a întrezărit o cale prin care să-şi cumpere libertatea folosindu-se de noi.

— Şi Franny? Ce s-a întâmplat cu ea?

Veida puse paharul jos, pe poliţa şemineului.

— I-am dat un bilet să plece acasă. Asta a vrut.

Lee ridică aproape imperceptibil o sprinceană, dar Veida o văzu şi bănui la ce se gândea.

— Nu mi-aş face griji pentru ea.

— Nu-mi fac griji. Era un trăgător extraordinar, dar s-a născut perdantă. Indiferent unde se va duce, tot va sfârşi prost.

— A ucis un poliţist la New Orleans.

— N-am ştiut, dar nu mă miră. Sunt surprinsă că te-ai folosit de ea. E prea inconsecventă.

— Nu sunt un trăgător la fel de bun ca ea. Veida zâmbi pentru sine şi adăugă: Am riscat şi a mers.

Lee se gândi că Veida nu risca niciodată; totul trebuia să fie calculat. Nu aveau ziare şi nu urmăriseră emisiunile de ştiri, aşa că nu aflaseră încă despre femeia găsită în pădure, care se sinucisese după ce împuşcase un funcţionar public important. La drept vorbind, Lee nu ştiuse nimic despre ceea ce făcuse Veida sau cui şi nici nu avea obiceiul să întrebe. Era un subiect despre care Veida nu discutase niciodată.

— Ai nevoie de odihnă, spuse Veida. De fapt, amândouă avem nevoie de odihnă. Am o insulă în Pacific. De ce n-am pleca acolo împreună până se vor mai linişti lucrurile?

Zâmbi şi adăugă:

— Eu fac legile acolo şi nu există tratat de extrădare cu nimeni.

— Ei, nu fi atât de sigură. Faţa lui Lee se lumină. Cu un avion particular?

— Evident, chiar dacă urăsc avioanele. Dar va fi unul mult mai mare decât cel cu care am zburat de curând.

— Atunci accept, zise Lee şi ridică paharul.

Cuprins

1.....3
2.....12
3.....23
4.....34
5.....45
6.....56
7.....67
8.....78
9.....88
10.....98
11.....109
12.....121
13.....132
14.....143
15.....154
16.....165
17.....175
18.....186
19.....196

20.....207
21.....218
Epilog.....228
Cuprins.....232

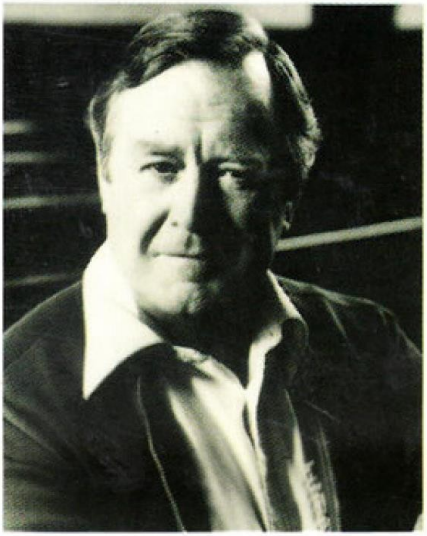

KENNETH ROYCE este unul dintre cei mai prestigioşi autori britanici contemporani, creatorul celebrului personaj *George Bulman,* eroul unui cunoscut serial de televiziune, şi a numeroase cărţi traduse în 18 limbi.

În romanul de faţă, deosebit de captivant, eroinele sînt trei foste poliţiste care, profund frustrate de-a lungul carierei lor, se hotărăsc să se asocieze pentru a răzbuna toate nedreptăţile îndurate.

Eroinele cărţii îşi propun un obiectiv deosebit de ambiţios. Dar, pe urmele lor se află un fost detectiv – celebrul de acum *George Bulman* şi Serviciul de Securitate englez.

O carte de valoare deosebită, cu un ritm alert imprimat chiar din primele pagini, care îl ţine „în priză" pe cititor pînă la sfîrşit.

EDITURA LIDER